EDITURA NEMIRA

DOAR O NOAPTE, O NOAPTE DE COȘMAR

A.L. DOMINIQUE

GORILA IN COCOTIER

DOAR O NOAPTE, O NOAPTE DE COȘMAR

A.L. DOMINIQUE
GORILA ÎN COCOTIER

Gorila și Bătrînul. Vă mai amintiți de ei? Erau protagoniștii serialului francez "Gorila", în interpretarea actorilor Karim Allaoui și François Perrier. Vă oferim prilejul să vă reîntîlniți cu ei într-o serie de romane pasionante, în care acțiunea și enigma sînt perfect dozate.

ORICUM,AVEA NEVOIE DE UN PISTOL-MITRALIERĂ. LIPINDU-SE DE PERETELE DE STÎNCĂ, ARUNCĂ O GRENADĂ OFENSIVĂ. A URMAT STRĂFULGERAREA EXPLOZIEI, SUFLUL, ZGOMOTUL ASURZITOR ȘI O RAFALĂ DE AUTOMAT...

A.L. DOMINIQUE
GORILA ÎN COCOTIER

TRADUCEREA DE RADU BUZDEA

EDITURA NEMIRA
1992

Coperta colecţiei şi ilustraţia
DAN ALEXANDRU IONESCU

© Gallimard
LE GORILLE DANS LE COCOTIER

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii Nemira. Reproducerea parţială sau intregală a textului, indiferent de mijloace, este interzisă fără acordul scris al editurii şi va fi sancţionată conform legii.

Editor : VALENTIN NICOLAU
Redactor : MARCELA IONESCU
Tehnoredactor : DAN RĂDULESCU
Corector : ANGHEL STOICESCU
Apărut 1992 Bucureşti
Tiraj 20 000 exemplare
Coli de tipar 9 ; Format 16/54×84
Tiparul executat sub comanda nr. 20 577
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti

ISBN 973-9144-12-8

I

Umblînd de-a buşilea pe podeaua cabinei, comandantul Bab Wanguiard îşi căuta fără succes pipa. Parcă era un făcut ; s-ar fi zis că afurisita de pipă îşi bătea joc de el.

Simţea o undă de căldură pe ceafă şi avea privirea uşor înceţoşată. O observă, în cele din urmă, sub cuşetă şi se îndreptă înspre ea cu prudenţă. Podeaua urca şi cobora, învîrtindu-se cu el. Marea o ştia liniştită şi netedă ca-n palmă, drept care concluzionă : „Ceva nu e în regulă cu ficatul meu".

Strîngînd cu putere pipa într-o mînă, sprijinindu-se cu cealaltă de pat, izbuti, tot gemînd, să se ridice şi, în cele din urmă, să se aşeze. Mai trebuia să găsească tutunul. Se vede că soarta nu e întotdeauna potrivnică : punga cu tutun zăcea răsturnată pe pat. „Trebuie să fi fost tare cald ieri", îşi spuse, „şi ficatul meu s-a dus dracu' !"

În timp ce-şi îndesa tutun în pipă, trase cu urechea la zgomotul de pe navă, dar auzi numai mersul rotund al motoarelor Diesel. „Maşinăria asta e un adevărat ceasornic", gîndi el.

Bab duse pipa la gură şi îi apucă coada între dinţi cu un clănţănit. Altminteri nu se putea ; era musai ca dinţii să i se facă în vreun fel remarcaţi. Era faimos pentru aceşti dinţi de la Strîmtoarea Torres[1] pînă în Anzi. Comandantul Wanguiard, un tip îndesat cu o fire bănuitoare, era mai cunoscut sub numele de Red Shark — „Rechinul Roşu". De

[1] Strîmtoarea Torres este situată între Noua Guinee şi Australia, în vestul Oceanului Pacific, pe care îl leagă de Oceanul Indian (n. t.).

roşu, ce-i drept, era roşu. Faţa, cu ochii de un albastru spălăcit, îi era aprinsă ca un incendiu, pe care-l întreţinea în permanenţă cu rom. Dinţii săi albi, enormi, ca de rechin, îi dădeau un aer plin de avînt, şi nu tocmai sociabil.

De vreo douăzeci de ani, îşi ducea viaţa ferindu-se de francezi.

Vasul, *Jubilation*, înregistrat la Hobart, în Tasmania, făcea cabotaj[1] în Pacific. Dacă te uiţi pe o hartă, poţi avea impresia că o navă face cabotaj în acea zonă a Pacificului abia strecurîndu-se printre insule. E o impresie greşită. Oricît de mare ar fi pe-acolo numărul insulelor, întinderea de ape dintre ele e încă şi mai mare. Francezii nu prea se prăpădeau după *Jubilation*, a cărei apariţie în apele arhipelagului. Touamotou[2] coincidea cu subita înveselire a băştinaşilor. O veselie suspectă.

Alcoolul e prohibit în acest arhipelag. Sharky aducea populaţiilor întristate de prin partea locului puţină fericire. Sistemul era relativ simplu : *Jubilation* pleca din Hobart încărcat cu articole de fierărie. În Noua Zeelandă, transfera, cît se poate de legal, fierătaniile sale, de la o navă la alta, fără descărcare la sol, în schimbul unei încărcături de rom. În insulele Touamotou sau Marchize, romul se transforma în sidef şi, uneori, în perle. Ca şi alţii, se mai îndeletnicea şi cu trecerile clandestine de oameni peste graniţă. Sharky îşi cunoştea atît de bine arhipelagul în care opera încît francezii nu reuşiseră niciodată să-l găbjească.

Aşezat pe pat, Sharky asculta cum bate inima vasului său şi se gîndea la Babaii. Babaii însemna micul lui colţ de rai. Ani de-a rîndul se împăcase cu ceea ce îi oferise viaţa : de la o femeie la alta, de la un port undeva unde să poată arunca ancora, de la un bordel la vreo bancă dintr-o grădină publică. Şi dacă din aventurile astea se căptuşise de multe ori cu vreo boală lumească, de fericire însă nu avusese parte niciodată. Cu Babaii, era altceva. Atunci cînd se gîndea la Babaii, sufletul lui hîrşit, de bătrîn lup de mare, se înmuia cu totul, iar inima sa de beţivan bătea să-i iasă din piept. O „băştinaşă", nici mai mult, nici mai puţin. Ţinea, împreună cu tatăl ei,

[1] Cabotaj — navigaţie comercială de-a lungul coastei (n.t.).
[2] Touamotou — arhipelag în Polinezia Franceză (n. t.).

bazarul din insula Nerakatufu, la o azvîrlitură de băţ de Tahiti, cam la vreo cinci sute de kilometri. Sharky se folosise de sute de băştinaşe ca de nişte obiecte. Nu şi de Babaii. Ea era sufletul lui. Voia s-o ia de soţie şi s-o ducă cu el la *ranch*-ul[1] la care visase dintotdeauna şi pe care era ferm hotărît să-l numească „Charlotte-Home". Nu e de mirare, toţi marinarii visează să devină fermieri. Bieţii de ei, ştiu prea bine cît de minunat e pe mare, dar şi cînd îţi vine să urli de plictiseală... În realitate nu ajung niciodată să se facă fermieri ; nici pe uscat nu-i mai bine, cît despre plictiseală... e şi mai mare.

Sharky se ridică. Bravo ! Podeaua nu se mai învîrtea. Zîmbi, gîndindu-se : „Mai duc încă la tăvăleală !"

Călătoria asta nu era la fel ca celelalte. Cu cincisprezece zile mai devreme, la Auckland[2], *Jubilation* luase la bord un chinezoi. Lui Sharky nu-i plăcuse mutra lui. Era o huidumă. O namilă de chinez n-are deloc pe vino-n-coace. Se ştie bine că chinezii au feţe inexpresive. A ăstuia însă era încuiată bine de tot, şi cheia aruncată în ocean.

În această afacere totul te descumpănea şi-ţi făcea părul măciucă. Neavînd încotro, a trebuit să-l ia la bord ; în afară de lest, vasul nu conţinea altă încărcătură. Chinezul plasase în fundul calei o întreagă stivă de lăzi. Lăzi metalice, grele ca plumbul. Deasupra lor, Sharky îşi pusese romul, pentru că mai trebuia să-şi onoreze şi alte angajamente. Direcţia — Insulele Touamotou.

Odată ajunşi aici, altă ciudăţenie. Chinezul debarcase pe insula Pourrie[3]. Nimeni nu debarca niciodată pe această insulă. Pe vreme de hulă, ţărmul este inabordabil. Pe lîngă asta, insula este protejată de trei bariere de recifi coralieri. Este cea mai nenorocită insulă din tot Pacificul. Un alb nu reuşeşte niciodată să treacă printre

[1] Ranch — fermă (în limba engleză, în textul original) (n. t.).

[2] Auckland — port pe coasta de est a Noii Zeelande şi, totodată, cel mai mare oraş al ţării (n.t.).

[3] Insula Pourrie — ca punct geografic în arhipelagul Touamotou, denumirea este probabil fictivă (observaţia e valabilă şi pentru Nerakatufu). Termenul se traduce prin putred, putrezit, descompus, corupt, stricat, umed. S-a optat, în continuare, pentru cel din textul original (n.t.).

bancurile de nisip dintre recifi, nici dacă s-ar afla într-o barcă de serviciu[1].

Cu vaporul ancorat în apropierea acestei bariere de corali, pe fund adînc, cu lanţul ancorat aproape întins, Sharky îmbătrînise cu zece ani în timpul acestei debarcări. Numai puţin să fi derapat ancora şi *Jubilation* şi-ar fi zdrelit fundul printre recifi. Ce mai, o adevărată plăcere !

Pe insulă, să tot fi trăit o mînă de oameni. O navă ancorată în faţa insulei — asta da, ocazie ! Nu mai văzuseră aşa ceva de vreo douăzeci de ani. Aşa încît, urcaţi în două pirogi cu balansier[2], s-au repezit în întîmpinare. Descărcatul unor lăzi atît de grele nu era însă o treabă care să se facă oricum. Ca urmare, s-au înţeles ca, pînă una-alta, gălbiorul să facă cunoştinţă cu localnicii, timp în care *Jubilation* se va duce să-şi vîndă romul. Odată romul vîndut, *Jubilation* urma să se întoarcă pentru a descărca lăzile. Pînă atunci, chinezul şi-ar fi stabilit nişte relaţii şi ar fi pus la punct un sistem de debarcare.

Dacă ficatul îi era oarecum fezandat, Sharky îşi păstrase, în felul lui, sufletul curat. Legea ? Cu aşa ceva nu-şi bătea capul. Nu era totuşi lipsit de o anume moralitate. „Ce-o avea oare de gînd gălbejitul, pe insula Pourrie, cu toate lăzile astea ?"

Iată cu ce îşi muncea mintea Sharky, acum, dacă tot nu se mai învîrtea podeaua cu el. Se scărpină în cap, perplex.

Numai că, să vezi comedie... „Gălbiorul" îşi achita nota de plată în trei rate.

Cînd s-a îmbarcat, i-a dat lui Sharky o perlă, una singură. (Ca să-şi revină, dădu pe gît, la iuţeală, o litră de rom). Perla era, nici mai mult, nici mai puţin, de mărimea ochiului unui motan.

Apoi, cînd Sharky îl debarcase pe insulă, săptămîna trecută, chinezul i-a mai dat încă un pumn de perle, la grămadă, spunîndu-i :

---

[1] Barcă de serviciu — mică ambarcaţiune scurtă, largă, care face legătura între navă şi ţărm (n.t.).

[2] Piroga cu balansier — ansamblu alcătuit din două pirogi, de mărimi diferite, fixate în lateral prin stinghii, care are o mai mare stabilitate (n.t.).

— Săptămîna viitoare, cînd ai să vii să-mi descarci lăzile, îţi voi achita cea de-a treia, şi ultima, rată. O să-ţi dau o altă perlă...

Făcu o pauză, înainte de a continua :

— O singură perlă. Dar una cum n-ai mai văzut niciodată.

Întotdeauna se întîmplă la fel. Cîte-un lup de mare pipăie perle vreme de douăzeci de ani, fără să se sinchisească de ele. Deodată, îi apare în faţa ochilor mama tuturor perlelor. În acel moment, se iveşte în el cunoscătorul. Mîinile i se întind cu febrilitate, picioarele prind să-i tremure, iar ochii să i se umezească.

Şi mai era ceva care-i făcea plăcere lui Sharky : insula Pourrie se afla la numai o zi de drum de Merakatufu. Aşa încît, romul odată descărcat, ar fi putut trece să o vadă pe Babaii...

Tocmai se despărţise de ea în ajun. Şi se făcuse criţă. După, niciodată înainte. Fiindcă, o respecta...

Pe Sharky îl apucă durerea de cap. Se îndreptă cu pas şovăielnic către dulăpiorul cu medicamente, scoase din el o sticlă pîntecoasă, dădu capul pe spate şi îşi clăti faimoasa dantură cu o duşcă zdravănă de rom. Îl unse pe inimă. Cu privirea limpezită şi moralul ridicat, se uită la ceas : era ora trei dimineaţa. Cum navigaseră bine, trebuiau să se afle destul de aproape de insula Pourrie. Era cazul să dea deşteptarea.

Scoase capacul tubului acustic care răspundea în cabina de comandă, fluieră şi aşteptă cîteva secunde. Un alt fluierat îi răspunse. Acolo, sus, fusese auzit. Transmise prin tub :

— Hai, vino, e momentul !

La scurt timp după asta, auzi podeaua gemînd. Mînerul uşii de la cabină se răsuci şi Yelpy îşi făcu apariţia.

— Cum te simţi ? îl întrebă Sharky.

— Merge, căpitane.

— Şi ceilalţi ?

— Sînt pulbere, căpitane.

— Trebuie neapărat să-şi revină. În curînd vom da peste recifi.

— Tocmai de-aia, mă şi gîndeam să opresc motoarele. Aş prefera să ajungem pe lumină.

Sharky se așează pe pat și, cu gura ușor căscată, începu să se scarpine cu o unghie în barbă ; acest rîcîit te călca pe nervi.

— Să fi băut și ei, cu măsură, ieri.

Yelpy ridică din umeri :

— De, cînd te-apuci să bei rom, rînd după rînd, cam așa se-ntîmplă.

— Orișicît, pentru că urmează să ajungem la insula Pourrie, mi-ar fi plăcut mai mult să fie cu ochii-n paișpe.

Yelpy dădu din cap, trase aer în piept și căscă. Așezat în cușetă, Sharky își studia secundul pe îndelete. Patruzeci de ani. Un indian, un adevărat indian. Un *cherokee*,[1], adus de mare, printr-o minune, în Australia. Un metru optzeci înălțime și mai lat de un metru în umeri. Îl îndrăgeau toți ; era și greu să nu-l îndrăgești. Avea acea privire cinstită, directă, care cucerește chiar și firile cele mai închise. Naiv și surîzător, îndîrjit și viguros, un tip cumsecade și permanent vesel, reprezenta întru totul ideea pe care ți-o faci despre indieni. O idee de altfel preconceputâ ; și printre ei întîlnești o grămadă de cocoșați, ciupiți de vărsat sau, de-a dreptul, cretini care stau și se uită cruciș la tine. Yelpy nu-și cunoștea forța fizică. Îi știau de frică de cînd, cu o singură palmă, rupsese gîtul unui marinar peruan. Avea și el dinții albi, dar nu ca de rechin ; strălucitori, în pielea arămie, păreau o adevărată reclamă de sănătate. Și, cum spuneam, zîmbea încontinuu. Cînd rîdea, însă, era de-a dreptul năucitor ; scotea un fel de sunete nearticulate, ceea ce i-a atras porecla de Yelpy, „Scheunel".

— Nu trebuia să-i lași să se îmbete în halul ăsta, insistă Sharky.

— Dar tu te-ai pilit primul, căpitane !

— Primul ! ?

Yelpy începu să se bată cu pumnii în piept și se puse pe chelălăit. Sharky, îngrijorat, băgase de seamă că, de la un timp, îl lua apa cam repede. Asta e cînd ai cincizeci de ani, te îmbălsămezi mai ușor !

— Orice-ar fi, îi iei la șuturi pînă le scoți mahmureala din cap. Locul e periculos. Patruzeci de metri adîncime și ancora noastră abia dacă are lanțul de șaizeci.

[1] Cherokee — unul dintre cele cinci triburi din neamul „indienilor" irochezi. Locuiau aproximativ pe teritoriul de astăzi al statului nord-american Oklahoma.

— Am mai putea înnădi o bucată, căpitane.

— Deşteaptă treabă, n-am ce zice, ca să prăpădim toful printre corali !

— O să fim oricum nevoiţi să rămînem la ancoră cît timp vom descărca lăzile.

Sharky se ridică şi se apropie de dulăpiorul cu medicamente. Îi întinse lui Yelpy clondirul cu rom.

— Chiar mă şi întrebam cum vom face... Probabil, or fi pregătit ei vreo plută care să transfere lăzile pe uscat, cu pirogile cu balansier.

Yelpy trase o duşcă. Cînd îi înapoie sticla, Sharky îl întrebă :

— Ce părere ai de toată povestea asta ?

Preţ de o clipă, lui Yelpy îi pieri zîmbetul.

— Nu-mi place deloc. Aşa cum sînt ăştia din echipaj, porci, sau ce-or fi, e sigur că nu e unul care să-l înghită pe chinez.

Dădu din cap :

— Şi-apoi, Dumnezeu ştie ce-o mai fi şi în lăzile astea !

Sharky îi răspunse printr-o strîmbătură, uşor complice.

— Dar, orice s-ar spune, e minunat de frumoasă !

Se îndreptă spre dulăpior, puse sticla la loc şi apucă cutia cu pansamente. Yelpy veni lîngă căpitan şi-şi sprijini capul de umărul lui. Sharky tremura în aşa hal, încît nu nimerea să deschidă cutia. În sfîrşit, ridică una dintre compresele sterile şi perla apăru în toată splendoarea. Ţinîndu-şi răsuflarea, rămaseră îndelung ca vrăjiţi, în timp ce ea îi privea. Yelpy îşi drese glasul :

— Banii, ca banii, dar frumuseţea...

Şi aşa era.

Urcară în cabina de navigaţie[1]. Yelpy comandă oprirea motoarelor. Vaporul lunecă într-un freamăt de ape, apoi se opri. Se lăsă o linişte de mormînt. Ieşiră pe punte. Noaptea îi învăluia blîndă şi senină. Altceva — nimic, nicăieri. Şi, totuşi, presimţirile nu i-au înşelat. Dincolo

[1] Cabina de navigaţie — în ea sînt păstrate hărţile şi instrumentele de navigaţie, din care cauză se mai numeşte şi cabina hărţilor sau cabina de veghe. Uneori este, în acelaşi timp, şi cabina de comandă. Se află în imediata apropiere a pasarelei de navigaţie (n.t.).

de liniște, auzeau deslușit un zgomot ușor, aidoma foșnetului mătăsii. Yelpy șopti :

— Noroc că n-am zăbovit jos mai multă vreme... Auzi, căpitane ?

— Mda, mormăi Sharky. Sîntem la o milă de stînci. Încă cinci minute dacă mai rămîneam și ne-am fi izbit de ele. Trebuie să trezești echipajul.

— Cu cei de la sala mașinilor s-a și aranjat. Sînt la treabă. Dar pe ăia de pe punte, ca să-i pun în mișcare, va fi nevoie să-i încing zdravăn.

Yelpy dispăru prin tambuchiul de la prova, în timp ce Sharky zîmbea auzindu-i vocea „duioasă" răzbătînd din pîntecele navei :

— Hei, voi, ăia de-acolo, scularea, nespălaților !

Pocnetele palmelor date la fund se auzeau pînă sus ; dar și niște lovituri înfundate. Sharky știa despre ce era vorba : nu prea mulțumiți de tratament, somnoroșii aruncau cu galenții la nimereală, prin întuneric.

Îndată ce oamenii s-au trezit, se termină cu liniștea, cît de deplină fusese ea pînă atunci. Vasul avea la bord zece inși, deopotrivă marinari și borfași.

Indochinezi[1], malaezi, francezi, uniți prin același unic liant — contrabanda. Nu era unul care să nu fi fost la bord de cel puțin doi ani. Cu excepția lui Zeit, neamțul îmbarcat la Brisbane[2], luna trecută.

Zeit, ăsta, era altfel decît restul echipajului. Mai curînd firav, delicat, aproape „distins". Fusese însă imediat adoptat de ceilalți, întrucît era arțăgos, hotărît și încăpățînat. Un om de nădejde, fără doar și poate.

Tot restul, niște tolomaci, pe care Yelpy îi învîrtea cu furca, la grămadă. Îi trosnea fără răutate, temîndu-se însă mereu de forța sa...

În dimineața asta erau cu toții mahmuri și cu gurile coclite. Atîta doar că Sharky avea neapărat nevoie de liniște pentru că, de vreo jumătate de oră, nava se deplasa încet, în derivă, către recifi, iar apropierea de ei o afla numai după auz. Zbieră :

[1] Indochinezi — la vremea în care a fost scrisă cartea, Franța mai stăpînea încă Laosul, Cambodgia (Kampuchea) și Vietnamul care alcătuiau Indochina franceză (n.t.).

[2] Brisbane — port pe coasta de est a Australiei, capitala statului Queensland (n.t.).

— Gura, nenorociților, că dăm în stînci !

Se produse un moment de destindere. Unul dintre oameni, luat de aerul tare al dimineții, trebui să se agațe de un rastel pentru a se putea ușura. De necrezut, era cît pe ce să se întoarcă pe dos ca o mănușă. Yelpy îl reduse la tăcere cu duhul blîndeții :

— Că ești bolnav sau nu, te privește, dar dacă mai faci un zgomot ca ăsta, o să-ți vîr totul înapoi, pe gît, cu piciorul !

Era, ca să zicem așa, o figură de stil.

Pe vas reveni tăcerea, lăsînd să se audă zgomotul valurilor ce se izbeau de recifi. Și, atunci, ajunse pînă la ei un geamăt, abia perceptibil. Apoi, din aceeași direcție, strigătul unui om. Venea din bezna de pe mare. Yelpy s-a apropiat de Sharky.

— Om la apă, căpitane !

— Ți s-a părut, vezi de treabă !

Auziră încă o dată chemarea. Sharky se dezmetici brusc :

— Barcă la apă, turmă de dobitoace !

Apoi, totul urmă ca într-un număr de prestidigitație : scîrțiitul scripetelui, plescăitul bărcii căzînd în apă, zgomotul înăbușit al vîslelor. Învăluiți de întuneric, le-a trebuit mai bine de o jumătate de oră pînă să dea peste un om prăbușit pe un recif. Dacă acesta n-ar mai fi strigat din cînd în cînd, nu l-ar fi găsit niciodată. Erau cît pe ce să se zdrobească de corali, dar omul i-a auzit și s-a lăsat în apă pe partea moartă a brizantului[1].

L-au adus pe navă, iar șalupa a fost ridicată la bord.

În timp ce Yelpy comanda pornirea motoarelor pentru a se îndepărta de stînci, deoarece deriva îi apropiase cam mult, Sharky, ajutat de doi marinari, îl transportau pe rănit în cabină. Acesta vorbi în franceză, limbă pe care, la bord, o înțelegeau aproape toți :

— Mă numesc Ramaraou, le spuse el, înainte de a-și pierde cunoștința.

Acum, dacă-i știau și numele, chiar că nu mai aveau nici o problemă.

Sharky se uita la el fără să-și dea seama dacă murise, adormise sau era numai leșinat. Cu siguranță, era un băș-

[1] Brizant — stîncă submarină de care se sparg valurile ; (pl.) valurile care se sparg de o stîncă submarină, de un banc de nisip sau de unul de pietriș, și care semnalează astfel adîncimea redusă a apei (n.t.).

tinaş de pe insula Pourrie. Altminteri, ce să fi căutat pe-aici ? Oricine ar fi fost, avea pe frunte o bandă sidefie de toată frumuseţea. Osul era complet dezgolit. Cînd Sharky i-a turnat deasupra romul bun la toate, Ramaraou a început să geamă. Trăia.

De îndată ce vaporul s-a îndepărtat şi motoarele au fost oprite, Yelpy a coborît şi el.

Plini de curiozitate, Sharky, indianul şi cei doi marinari au făcut cerc în jurul rănitului.

Cînd Ramaraou a deschis ochii şi i-a văzut, a vrut să se arunce din pat. Yelpy l-a apucat zdravăn de mijloc şi l-a culcat din nou.

Abia atunci au realizat că tipul e mort de spaimă.

— Nu-ţi vrem răul, i se adresă Sharky în franceză.

Ramaraou ar fi vrut să se convingă. Yelpy se aplecă deasupra lui şi îi zîmbi.

— Noi, nu răi, niciodată...

Rănitului îi veni, în sfîrşit, inima la loc.

— Aşa o fi, însă vă ţin minte. Aţi venit împreună cu chinezul.

— Nouă puţin ne pasă de chinez. Noi sîntem negustori, el ne plăteşte pentru călătoria lui, asta-i tot.

Nu era chiar aşa cum spunea Yelpy, dar figura lui inspira încredere. Aşa încît numitul Ramaraou nu mai văzu nici o oprelişte în a mărturisi tot ce avea pe suflet.

Doar dăduse peste tot ce putea fi mai de soi ca poştaş al inimii.

II

Așa cum arăta, bandajat la cap, l-ai fi luat pe Ramaraou drept un turc.

— A doua zi după ce-ați plecat a sosit un european într-o șalupă. Pirogile noastre au pornit înspre recifi după el. În ziua de după a doua zi, un alt chinez a fost lăsat la țărm de o johaha [1]. Și necazurile au început... Celălalt fiu al mamei mele era delegat pe insula Pourrie. A vrut să știe ce se afla în cele două lăzi mari, descărcate de pe piroga cu pînze. Pe moment, cei de pe insulă nu l-au luat în seamă... Apoi, în cursul zilei, o șalupă a adus oameni de pe insula învecinată... Oameni din neamul meu... Nici eu, nici fratele meu vitreg nu locuim în insula Pourrie. Noi sîntem din insula Nerakatufu. Veneam în insula Pourrie să pescuim sidef.

Sharky se scărpină în barbă :

— Ce înseamnă asta, delegat ?

În insulele unde nu există francezi, administratorul cel mai apropiat numește pe cineva dintre noi ca delegat... În după-amiaza aceea am pescuit de unul singur. Pe fratele meu vitreg nu l-am găsit în momentul plecării. M-am gîndit că încerca să afle ce căutau acolo străinii aceia... Cînd am ajuns acasă, la căderea nopții, fratele meu vitreg nu se afla la adăpost. A început să mi se facă frică. A doua zi l-am căutat și l-am găsit...

Cei patru îl ascultau încremeniți. Ramaraou vorbea liniștit, cu fața imobilă. Ca expresie a feței, oamenii din insule nu cunosc decît rîsul sau imobilitatea.

[1] Johaha — pirogă cu pînze utilizată pentru călătoriile pe distanțe mai lungi (în lb. polineziană în original) (n. a.).

— Am dat de el la piciorul Stîncii Ţapului. Căzuse de sus, din vîrf. L-am cărat cu mine. Voiam să-l aduc înapoi la Nerakatufu, acolo unde trebuia să fie îngropat. Dar europeanul şi unul dintre chinezi m-au împiedicat. Nu am spus nimic, fiindcă mă temeam. Eram convins că fratele meu nu căzuse pur şi simplu. Am aşteptat noaptea următoare pentru a-l lua. M-au prins şi au tras asupra mea. Cei cinci bărbaţi şi cele trei femei care locuiau pe insulă dintotdeauna mi-au ţinut partea. Au pus o ambarcaţiune pe apă. Dar mai erau şi cei pe care străinii îi aduseseră de pe o altă insulă. La rîndul lor, au dat şi ei drumul la două pirogi. Aşa încît prietenii mei au fost nevoiţi să se întoarcă. A început lupta. Numai că noi nu aveam arme, iar în lăzile debarcate de pe piroga cu pînze se aflau carabine şi revolvere. Cu toate că insula Pourrie este mică, am reuşit să ne ascundem timp de două zile. Pînă la urmă ne-au înconjurat, ne-au prins şi ne-au legat. Eu am reuşit să-mi dezleg gleznele şi să fug. Au tras asupra mea, m-au rănit şi am căzut. Mi-au omorît prietenii, pe cei cinci bărbaţi şi pe cele trei femei. De acolo de unde mă găseam i-am văzut cum au făcut-o. Le-au proptit capetele date pe spate de genunchi şi le-au tăiat gîturile aşa cum taie europenii pîinea. Se făcuse noapte. Au aprins un foc pentru a vedea mai bine în jur. După ce au aruncat corpurile într-o groapă mare, au venit să mă culeagă de unde mă aflam şi m-au aruncat alături de ceilalţi. S-au dus apoi să mănînce. Abia după ce nu i-am mai văzut am ieşit de-acolo. Cu mîinile la spate, am apucat un tăciune cu care am încercat să-mi ard frînghiile. Apoi am intrat în mare. Cei veniţi de pe altă insulă m-au văzut. Numai că acum erau tot atît de înfricoşaţi ca şi mine. N-au scos o vorbă şi m-au lăsat să trec. Mă gîndesc că străinii trebuie să fi astupat după aia groapa, fără să-şi dea seama că nu mai sînt acolo, pentru că nu m-au căutat. Marea era liniştită şi am putut să rămîn pe recif trei zile. Rana de la cap nu mai sîngera, însă trebuia să fiu atent la maree şi să mă feresc de muchiile stîncilor. N-am putut deloc să dorm.

Cei doi marinari ascultau cu gurile căscate. Ştiau că în Pacific mai există încă piraţi, băştinaşi care naufragiază şi canibali. Dar lucruri ca cele pe care le auzeau acum... aşa ceva era pentru ei de neconceput !

Sharky și Yelpy, umăr lîngă umăr, se veștejeau, transpirînd temeinic. Se gîndeau la perla care își aștepta o soră mai mare... Dar, totodaată, și la lăzile aflate jos, în cală...

În mintea lui Yelpy, treaba nu era tocmai clară. Vedea în ea mai degrabă o afacere obișnuită de banditism. Sharky, în schimb, era mult mai neliniștit. Mirosea aici un substrat politic : instalarea uneia dintre acele ciudate „centrale", cum erau deja destule în Pacific. Simțindu-l pe Sharky tulburat, Yelpy începu și el să se frămînte. „Bătrînu' ar fi în stare să nu debarce lăzile !" își spuse el. Or, dacă nu debarcau lăzile, „divina" urma să rămînă singură la părinți.

Sharky își drese glasul și izbuti să articuleze deslușit printre dinții ca de reclamă :

— Dar,... francezii... o să afle de asta !

Ramaraou se gîndi preț de o clipă :

— Dacă eu n-o să le-o spun, n-o să le-o spună nimeni. Și nu cred că le-o voi spune... Atunci cînd se întîmplă cîte ceva, sosește marina, debarcă tot felul de jandarmi și oamenii cumsecade nu mai scapă de belele.

— Și cu frate-tău, cum rămîne ?

— Frate-meu e mort...

Ramaraou își trase sufletul și continuă :

— Iar eu sînt încă viu.

Asta cam așa era, și el nu prea avea chef să facă pe mortul.

Ceilalți nu mai îndrăzneau nici măcar să se miște. Sharky era încurcat așa cum nu mai fusese niciodată. Se vedea vîrît într-o afacere urîtă, din care nu știa cum să iasă.

Marinarii se îndreptară către ușă, cu capetele plecate, cu frunțile îngîndurate, de parcă tocmai ar fi agățat un ex-voto [1] într-o capelă. Sharky îi întoarse din drum :

— Hei, voi ăștia, rămîneți pe loc !

Frumoșii săi dinți i se încleștară. Yelpy se trase înapoi cu pumnii în șolduri, încercînd să cîntărească toate posibilitățile. De data asta nu zîmbea cîtuși de puțin.

[1] Ex-voto — tablou, obiect sau placă gravată care se atîrnă în biserică sau într-un loc venerat, în semn de recunoștință sau ca urmare a unui legămînt (n. t.).

Cei doi marinari se opriră lîngă uşă. Sharky se îndreptă spre dulăpior, scoase de acolo sticla cu rom, trase o duşcă şi vru să-i dea şi lui Ramaraou, care era întins în cuşetă. Dar Ramaraou adormise. Sharky şterse gura sticlei şi i-o întinse lui Yelpy. Indianul bău, şterse, la rîndul său, cu latul palmei, sticla la gură şi i-o întinse unuia dintre marinari. În cele din urmă, sticla se întoarse înapoi în dulăpior. Marinarii simţeau că e vorba de ceva important. Cei aflaţi la bord văzuseră cu toţii perla. Şi vorbiseră cu toţii despre lăzile cu pricina... În cabină se lăsă o tăcere apăsătoare.

Sharky se scărpină în cap. Dilemele corneliene[1] nu erau partea lui cea mai tare. De altfel, nici nu auzise de Corneille şi nu suferea cîtuşi de puţin din cauza asta. Putea să se scarpine în cap pînă se plictisea, să-şi ia apoi la rînd şi bărbia — asta nu l-ar fi luminat cu nimic. Trase un scaun şi se aşeză, privindu-i pe ceilalţi trei, rămaşi în picioare.

— Vă daţi seama în ce rahat ne băgăm dacă descărcăm lăzile ?

Yelpy scoase una dintre obişnuitele-i chelălăituri :

— Orice-ar fi puţin ne pasă de francezi !

Sharky se uită la el şi clătină din cap :

— Aşa crezi ? Atunci cînd o afacere ia o astfel de întorsătură şi o astfel de amploare, lucrurile sfîrşesc întotdeauna prin a se afla... Nu vom mai putea naviga în nici una dintre apele franceze, pentru că într-o zi tot ne vor găsi...

— Vom merge în altă parte !

— Dacă e vorba de o chestie politică, alături de francezi, se vor amesteca o grămadă, cu ei sau împotriva lor. Nu vom mai putea merge niciunde.

Yelpy începea să înţeleagă că, pornind de la un caz particular, se trecea la o generalizare. Astea erau ideile albilor. Pentru el, indian *cherokee*, albii erau nişte bezmetici care se războiau pentru vorbe. Mai băgase de seamă că toţi politicienii se foloseau de aceleaşi cuvinte, doar pronunţia era diferită. Chiar aşa, erau nişte bezmetici

[1] Dileme corneliene — referire la opera dramaturgului francez Pierre Corneille (1606—1684), ale cărui personaje, avînd cel mai adesea de ales între sentiment şi datorie, sînt supuse unor puternice frămîntări sufleteşti (n. t.).

albii ăştia ! El, Yelpy, avea bun-simţ, era dintr-o bucată. Întrebă cît se poate de firesc :

— Dar dacă nu debarcăm lăzile, ce se va întîmpla ?

Era chiar problema care îl frămînta pe Sharky. Pentru a se face plăcut de jumătate din omenire, îşi ridica în cap cealaltă jumătate. Mai auzise şi el ce se întîmplase cu cîte un coleg.

În Filipine, un tip care, ca şi el, făcea cabotaj, îşi încălcase angajamentele faţă de un clan politic. Filipinele sînt departe de New York... Ei bine, clanul i-a dat de urmă la New York şi l-a lichidat.

Sharky suferea de-adevăratelea :

— Orice-ar fi, nu putem debarca lăzile astea.

Cu bunul său simţ, de piele-roşie, Yelpy remarcă :

— Dacă tot e să nu scapi nicicum de belele, e mai bine să te ţii de cuvînt.

Marinarii dădeau din cap.

— Voi, căraţi-vă, le spuse Sharky. Şi ţineţi-vă gura !

Ieşiră.

Sharky îi ceru lui Yelpy cutia. O deschise. De fiecare dată, găseau că perla e şi mai frumoasă. Împăcat, după ce a privit-o, Yelpy închise cutia şi se pregăti să o aşeze în dulăpior. Sharky se ridică. Simţi că i se clatină podeaua sub picioare.

Spuse, scrîşnind din dinţi :

— Nu are rost să pui la loc cutia, vei înapoia perla.

Auzind aceste cuvinte, Yelpy, care întinsese deja braţul către dulăpior, a încremenit cu el în aer. A înapoia perla era soluţia cea mai tîmpită din cîte se puteau imagina. Îi luă ceva timp pînă să-şi vină în fire. Sharky aştepta maiestuos, asemenea unui împărat care s-ar fi crezut egalul lui Dumnezeu. Yelpy, păstrînd în mînă cutia cu pansamente, se întoarse către căpitan. Ai fi jurat că e o statuetă indiană ; îi mai lipseau penele de pe cap.

— Şi cu ce parale o s-o-ntindem ? Pentru că, ar cam fi cazul să luăm viteză. Lor li se flutură de perlă, căpitane ! Ceea ce contează pentru ei e să li se debarce lăzile... Aici nu e vorba de un tîrg pe care să-l poţi rupe. Acu', dac-ai intrat în horă, trebuie să joci !

Zicînd acestea, deschise cutia şi apucă perla între degete. Sharky strigă :

— Las-o !

Yelpy rămase nemişcat.

— Las-o, sau trag !

Yelpy zîmbi :

— Dar n-ai nimic în mînă, căpitane !

— Pot să trag sertarul.

— Deschide-l, căpitane !

Şi Yelpy băgă perla în gură. Îi apăru o gîlcă de parcă ar fi mestecat tutun.

— Dacă tragi, înghit perla !

— Lua-te-ar dracu' zbieră Sharky, azvîrlindu-se înspre el. Nu vorbi, nu vorbi, o s-o-nghiţi !

Şi ţinu mîna sub gura lui Yelpy, care scuipă perla. Sharky îşi şterse fruntea de sudoare. Se aruncase într-o apă care, după ce că era tulbure, mai avea şi albia mişcătoare. Cu ce păcătuise oare pentru a avea parte de astfel de situaţii ?

Nu reuşea să se hotărască. Într-un tîrziu, puse perla la locul ei, apoi i se adresă lui Yelpy :

— Fie ce-o fi, nu înapoiem nici perla, nici lăzile... Porneşte motoarele, s-o luăm din loc. O ştergem !

— Bine, căpitane !

Yelpy ieşi, urcă pe punte şi intră în cabina de navigaţie, unde îl aştepta o delegaţie a echipajului ; trei oameni, între care şi şeful de echipaj, un francez-breton abia ieşit din epoca pietrei — un tip mărunţel şi rotunjor, cu o ţeastă tare aidoma tuturor pietrelor din Morbihan [1].

— Colegii ne-au spus... începu el...

Yelpy dădu din umeri.

— Şi chiar îţi închipuiai că nu m-ar fi dus mintea că vor vorbi ?

— Ei bine, noi nu dorim să pierdem afacerea !

Bretonul scutură din cap.

— Că sîntem în rahat, asta e adevărat. Oricum ar fi, lucrurile nu se schimbă cu nimic. Vrem să-l vedem pe căpitan !

Yelpy se proţăpi în faţa lor.

— Dacă doriţi să staţi de vorbă cu cineva, eu sînt întotdeauna aici pentru a vă asculta.

[1] Morbihan — departament în Bretania (n.t.).

Apoi, bătu din picior și urlă :

— Căraţi-vă de-aici ! Știu eu și singur ce-am de făcut.

Cei doi marinari se topiră. Bretonul însă rămase pironit locului, aidoma unui menhir[1]. Yelpy îl apucă pe după umeri, îl privi țintă și făcu ceea ce albii fac mereu : un semn cu ochiul. Deși proveniți din rase cu totul diferite, cei doi erau făcuți din același aluat. Se înțelegeau din priviri.

Sub punte, în cabină, comandantul se apropiase de Ramaraou. Altă belea și ăsta ! Ce să faci cu el ? O sursă de necazuri de tot felul. Aplecat asupra lui, Sharky cugeta la greutățile vieții. Nu se apucă nimeni de omorît oameni fără să aibă motive serioase. La capătul unui moment de introspecție, care lui îi provoca dureri de cap (așa ceva i se întîmpla cam la fiecare 29 februarie), se simțea ciudat. Fusese un du-te-vino pe coridor, prin fața ușii sale : lovituri ușoare, pași furișați... Și, pe deasupra, nu mai funcționau nici mașinile.

— Ce dracu' face ăla acolo, sus ? bodogăni el cu voce tare.

Se apropie de tubul acustic, șuieră și obținu legătura.

— Hei, Yelpy, ce faci acolo, sus ? Pornește mașinile, lua-te-ar naiba !

Yelpy îi răspunse liniștit :

— Mă ocup de perla numărul doi.

Pe moment, Sharky gîndi că n-a priceput bine.

— Știu că o să te superi pe mine, căpitane, continuă Yelpy, dar, dacă tot e să fugi, e mai bine să avem ambele perle. Oricum, numai una nu ar fi de-ajuns pentru a ne pune pe toți la adăpost.

Pe Sharky îl apucă amețeala.

— Vrei să le dai lăzile ! Te-ai gîndit ce se află înăuntrul lor ?

Nu era furios. Presimțea că Yelpy îi jucase o festă. Să-i facă prietenul lui una ca asta...

— Te-ai gîndit, continuă el, șuierînd în tubul acustic, la sîngele care va curge pînă la sfîrșitul...

Și răspunsul sosi asurzitor :

[1] Menhir — monument megalitic din Bretania, realizat dintr-un singur bloc de piatră, așezat vertical (n.t.).

— Nu al nostru !
— Porneşte vaporul, urlă Sharky.
— Nu, căpitane !

Sharky se năpusti înspre uşă şi dădu s-o deschidă. După cum bănuise, îl blocaseră pe dinafară, înfundîndu-i uşa cu bîrne. Sîngele galez al lui Sharky răbufni în accese de furie înspăimîntătoare. Se năpusti către hublou, îl deschise şi vru să se strecoare prin el. Hubloul era prea mic şi atunci porni să calce în picioare tot ce nimerea. Apucă noptiera, o ridică şi-o zdrobi de podea. Îşi încleşta dinţii de parcă ar fi vrut să taie cu ei sîrmă. Pe întreg vaporul nu mai scotea nimeni nici un sunet ; mugetele lui ajungeau pentru toţi.

Trezit din somn, Ramaraou se ridicase în capul oaselor, în cuşetă, şi îl privea înfricoşat. Brusc, Sharky se calmă. Era stăpînit de dorinţa de a face rău cu orice preţ şi asta îl făcu să-şi recapete sîngele rece.

Se apropie de dulăpior, îl deschise, cu un calm desăvîrşit, apucă cutia cu pansamente şi-şi trecu mîna prin hublou.

De îndată ce cutia plescăi în apă, se simţi mai bine. Dar binele nu dură prea mult. Aproape imediat, auzi, spumegînd de furie, vocea şmecheroasă a lui Yelpy, care striga de pe pasarelă :

— Ai auzit-o căzînd ?

Un zgomot de vîsle, apoi răspunsul celui din barca de serviciu :

— Da, şefule !
— Da'aprinde-ţi odată lanterna, lua-te-ar naiba !
— N-ai grijă, şefu' văd cutia !

Nenorociţii ! Îl aduceau în situaţia de a-şi pierde orice urmă de demnitate. Urlă prin hublou ca scos din minţi :

— Şi dacă aş fi aruncat numai perla ?

— Erai prea furios, căpitane, ca să mai apuci să deschizi cutia !

Sharky gemu. Sfărîmăturile de pe podea îl înfuriau şi mai tare. Dovedi noptiera, călcînd-o în picioare, sub privirea aproape amuzată a lui Ramaraou. Revolverul ţîşni din sertarul strivit. Îl ridică de pe jos şi trase trei focuri în broasca uşii. Degeaba, bîrnele o propteau zdravăn. Îşi strecură braţul prin hublou şi încercă să ţintească înspre pasarelă. Simţea nevoie să omoare pe cineva. După ce îşi goli fără succes încărcătorul, trase mîna imediat, trînti

revolverul de podea și sări cu picioarele pe el. Ramaraou zîmbea. Sharky își stăpîni anevoie pofta de a-i turti țeasta. În cele din urmă, se potoli.

Pe vapor domnea o agitație febrilă. Cu siguranță că tipii urcau lăzile pe punte. Iată ce însemna să nu mai aibă comanda ! Nu mai terminau o dată cu trambalatul. Ah, dacă n-ar fi ținut atîta la vaporul lui, i-ar fi dat foc și ar fi ars împreună cu el. Și cu Ramaraou ăsta, cu tot. Crăpau și animalele alea din echipaj. Nici nu meritau altceva, javrele dracului !

Din fericire, Sharky avea o fire aspră, iar viața îl tăbăcise zdravăn ; altminteri l-ar fi podidit plînsul.

Îl împinse pe Ramaraou la perete, se întinse în cușetă, alături de el, și îi întoarse spatele. Nici că-i păsa de el. Cu ochii închiși, ca și cum ar fi dormit, își rumegă îndelung starea de decădere în care ajunsese.

III

Cu sufletul înghețat, Sharky pîndea zgomotele de la bordul navei, care nu mai conteneau. Orele se scurgeau una după alta, iar echipajul își continua activitatea.

Motoarele au fost puse în mișcare. *Jubilation* manevra. Auzi curînd zăngănitul zalelor de lanț în nările [1] de ancoră. Ancorau nava.

Sharky n-ar fi dorit să-și părăsească locul. Ispita era însă mai puternică. Se uită la vecinul său de pat. Ramaraou dormea. Cu nesfîrșită precauție, se dădu jos din pat și se apropie de hublou. N-avea noroc ; cu toate că vaporul plutea pe marea liniștită dintre flux și reflux, un curent imperceptibil îl orienta paralel cu coasta insulei Pourrie, iar el se afla pe partea dinspre mare. Nu vedea decît apa și cerul, înroșite de soarele care stătea să răsară. Spectacolul era măreț, dar, după un sfert de secol petrecut pe mare, nu-l mai impresiona.

Cînd reveni în cușetă, Ramaraou, care se trezise între timp, îl observa. Atunci, furia și supărarea, acumulate de la începutul detronării sale, răbufniră dintr-o dată. Nemaipomenit, polinezianul ăsta își bătea joc de el. Se năpusti asupra lui cu pumnul ridicat, dar cînd să lovească, Ramaraou nu schiță nici un gest de apărare. Aștepta lovitura cu un zîmbet plin de înțelegere, abia mijit pe buze.

— Apără-te, păduche nenorocit !

— Nu sînt eu acela căruia îi vrei răul !

[1] Nară de ancoră — piesă din fontă sau din oțel, fixată pe puntea sau pe bordajul navei, prin care lanțul ancorei iese în afara bordului (n.t.).

Furia lui Sharky se stinse brusc. Se așeză pe marginea patului. Ramaraou se trase înapoi pentru a-i face mai mult loc.

— Întinde-te și dormi...

„În asta constă tăria lor, a oamenilor ăstora, își spuse el. Se întind și dorm".

Sharky se aștepta la o zi interminabilă în acest ancoraj nenorocit. A durat însă mult mai puțin decît prevăzuse. Nu se făcuse de prînz, cînd se ridică deodată pe marginea patului, auzind duduitul motoarelor. Lanțurile scrîșniră în nările de ancoră și vasul se puse în mișcare.

Curînd, Sharky auzi zgomote pe culoarul dinspre cabina sa. Lovituri înfundate : îi eliberau ușa. Dar nu dorea să știe nimic. Se întinse din nou pe pat și se prefăcu că doarme. Zări printre pleoape cum se deschide ușa pentru a face loc figurii îngrijorate a lui Yelpy. Sharky se purta de parcă n-ar fi văzut nimic. Ușa se închise și el începu din nou să se perpelească. După un timp simți nevoia să se întoarcă la hublou. Își dădea seama că *Jubilation* naviga înspre nord-est, către insula Nerakatufu. Și Nerakatufu însemna Babaii.

Cînd auzi ușa deschizîndu-se, era deja prea tîrziu pentru a mai apuca să facă pe bosumflatul. Yelpy intră fără să scoată o vorbă, pipăi cu un deget găurile făcute de gloanțe în ușă, apoi rămase nemișcat, cu mîinile la spate, privind spre vîrful pantofilor. Sharky se duse să se întindă pe pat și îi întoarse spatele. Ramaraou se prefăcea că doarme.

Yelpy își puse mîna pe umărul lui Sharky mișcîndu-l încetișor. Insista.

— Lasă-mă-n pace ! strigă acesta.

— Bine, căpitane.

Dar continuă să-l zgîlțîie. În cele din urmă, își strecură cealaltă mînă pe sub umerii lui Sharky, ridicîndu-l în picioare. Pumnul acestuia îl pocni din zbor pe Yelpy în plină figură. Celălalt pumn urmă același drum. Continuînd cu lovituri la stomac, își sili secundul să bată în retragere pînă la ușă. Loviturile erau însoțite de răcnete :

— Asasinule ! Asasinule !

Ușa se întredeschise. Un grup de marinari ascultau ceea ce se petrecea în cabina căpitanului. Lipit cu spatele de perete, cu brațele-i puternice atîrnînd pe lîngă corp,

Yelpy încasa loviturile și reușea să zîmbească. Din nas îi curgea sînge.

Ramaraou continua să doarmă cu toată convingerea.

Dintr-o dată, Sharky își dădu seama că era privit din pragul ușii. Se năpusti către curioși, care își luară tălpășița în dezordine. Vînă, din viteză, fundul unuia dintre ei, pe care-l auzi apoi prevenindu-i pe ceilalți care veneau :

— Căraţi-vă, bătrînu' a turbat !

Cînd reveni în cabină, privirea i se încrucișă cu aceea a lui Yelpy care, rezemat cu spatele de perete, cu fața tumefiată și plin de sînge la nas, încerca să-i zîmbească.

Sharky se apropie de pocnitoarea care zăcea pe dușumea și o mătură cu piciorul.

— Ar trebui să te omor.

Yelpy îi răspunse cu blîndeţe :

— Ai dreptate, căpitane.

Accesul de furie îi trecuse. Sharky se simțea îmbătrînit și obosit. Acum își reproșa faptul de a-l fi lovit pe Yelpy care, dacă și-ar fi pus mintea cu el, l-ar fi strivit. Începea chiar să se întrebe dacă nu cumva indianul venise dinadins pentru a-i da această satisfacţie.

Sharky se duse să se așeze pe pat, Ramaraou se răsuci cu fața la perete, iar Yelpy rămase în continuare nemișcat. Galezul îl privi și-i spuse :

— De-acum, pe unde mai scoatem cămașa ?

Yelpy băgă mîna în buzunar, își scoase batista și o desfăcu cu multă grijă. Perla apăru. Din capătul celălalt al încăperii, Sharky reuși totuși să-și dea seama că ea era încă și mai mare decît cea dinainte.

— Cu ajutorul ăsteia vom putea face ce vom dori.

Se apropie de Sharky și îi întinse perla :

— Poţi s-o iei, căpitane, acum nu mai ești furios...

Sharky o apucă între arătător și degetul mare și o lăsă să lunece în căușul palmei. O săltă în mînă, o mîngîie de obraz, o privi cu atenţie, răsucind-o pe toate părţile, și i-o înapoie lui Yelpy.

— Cum aţi făcut de aţi descărcat lăzile atît de repede ?

— Chinezul a ancorat o plută și am putut să le descărcăm pe ea. Iar ei le-au cărat pe uscat cu pirogile cu balansier. Trebuie să vii pe punte, căpitane.

— Cară-te !

— Bine, dar...

— Cară-te, îţi spun, şi păstrează-ţi perla !

Yelpy plecă resemnat.

Sharky nu le avea cu mustrările de conştiinţă. Fără doar şi poate, după lege era vinovat. Şi evident, omeneşte vorbind, nu avea nici o vină. Subtilităţile îi scăpau. Pentru el, lumea se împărţea în trei categorii : nenorociţii, şmecherii şi cei care navigau între, adică oamenii în genul lui. Chiar şi aşa, cînd se gîndea la lăzile cu pricina, îi venea rău.

Ar fi găsit absolut normal să aducă arme unei populaţii oprimate, hotărîtă să se revolte. Dar faptul de a-l fi debarcat pe acest chinez turbat, împreună cu tot arsenalul lui de criminal, în Polinezia, în mijlocul acestei populaţii blînde şi vesele, i se părea cu deosebire mîrşav. Adusese casapul într-o turmă de mioare.

Nu avea de ce să-i poarte pică lui Yelpy. Morala indianului funcţiona pe altă lungime de undă. Şi îşi dădea seama că Yelpy îl închisese pentru a-şi asuma ceea ce el, Sharky, nu putea accepta.

Lucru ciudat, Sharky era îmbufnat, dar nu i se părea că scăpase şifonat. Nu prea se mîndreau caraghioşii că l-ar fi băgat pe bătrîn în cofă, iar pentru a fi vrednici de iertare, îl duceau degrabă la Nerakatufu.

Nerakatufu... Un pumnal înfipt în spate ! Nici măcar la o sută de mile de insula Pourrie. Iată ce ispravă făcuse el, Sharky. Apropiase primejdia la mai puţin de o sută de mile de Babaii. Şi se simţea răspunzător pentru asta. „Un bătrîn lup de mare ca mine este întotdeauna răspunzător. Chiar şi de o revoltă."

Răsucindu-se în cuşetă, îl văzu pe Ramaraou, cu capul bandajat, rezemat de perete, visînd cu ochii deschişi. Privirile li se încrucişară. Polinezianul zîmbi :

— Ai noroc...

Întări, dînd din cap.

— Tu eşti tatăl lor...

Această metaforă poetică îl aruncă pe Sharky într-o stare de perplexitate. Ridică din umeri în timp ce se gîndea : „Eu, tatăl acestei turme de dobitoace !".

— E ciudat, eşti brutal şi, cu toate astea, ei te iubesc...

Sharky mormăi :

— Mai tacă-ţi gura, o să mă faci să plîng !

Dintr-o dată, fața lui Ramaraou s-a deschis într-un zîmbet larg. Ceea ce te descumpănește la oamenii ăștia este faptul că sînt întotdeauna mulțumiți. Polinezienii sînt niște oameni veseli... ca și indienii *cherokee*, de altfel.

Iar Sharky ameți tot întrebîndu-se dacă nu cumva era fermecat de firile vesele...

— Ești îndrăgit în insule. Chiar și atunci cînd nu aduci rom.

Sharky scrîșni din dinți.

— Babaii te iubește mult, continuă Ramaraou.

— O cunoști pe Babaii ?

— Este fata surorii mamei mele.

Mică mai e lumea !

Cineva bătu la ușă. Sharky se făcu că n-aude. Ramaraou îi atrase atenția :

— Bate cineva la ușă.

— Ei și ?

Ușa se deschise : Yelpy și șeful de echipaj făcură cîțiva pași în cabină, pînă în fața cușetei, apoi se opriră, plecîndu-și privirea stîngace spre podea.

— Căpitane, spuse Yelpy, am venit să te luăm pentru că ne-am gîndit că tu ești cel care ar trebui să conduci manevrele de ancorare la Nerakatufu.

Sharky continua să se prefacă că doarme. Ceilalți așteptară un moment, apoi plecară în liniște.

Cînd au ancorat în fața insulei Nerakatufu, era tîrziu, în noapte...

Sharky părea să nu se sinchisească de soarta navei. În schimb, Ramaraou nu se mai prefăcea că doarme, dormea de-a binelea.

Duduitul motoarelor încetă. Sharky fierbea. Ticăloșii, îl făceau să îndure chinurile iadului !

Așa, părea simplu : n-avea decît să urce pe punte și să lase în mare barca de serviciu. O sută de lovituri de vîsle, mica plajă dintre cocotieri, apoi trei colibe, cele două construcții din lemn ale negustorilor și, în spate, bazarul. Deasupra bazarului, camera. Babaii și el, înăuntru...

Dar n-ar fi făcut-o nici mort !

Cabina era cufundată în întuneric. O vagă lumină albăstruie pătrundea prin hublou, iar el se îndesa și mai mult în cușeta lui, pentru a-și face curaj să rămînă acolo. Nu, Ramaraou nu dormea. Sharky nu-l auzea respirînd.

Din liniștea care se lăsase, mai răzbăteau, cînd și cînd, de pe punte, apelurile obișnuite activității de pe navă. *Jubilation* se odihnea învăluită în beznă. Iar el era negru de supărare.

Se auzi ceva furișîndu-se pe culoar. Un șobolan, probabil. Erau destul de puțini la bord, dar din ăia mari. Se gîndi : „Într-una din zile ar trebui să-i pun să dea cu pucioasă pe vapor". De îndată îi apăru deșertăciunea acestui proiect. Vaporul nu-l mai privea și, oricum, l-ar mai putea oare păstra ? Francezii vor afla, probabil, pînă la urmă, că a descărcat acele lăzi...

O altă lovitură de pumnal pe la spate !

Babaii la Nerakatufu... Babaii în mîinile francezilor... Era cît pe ce să sară din pat pentru a pleca s-o caute cît mai era încă timp. Cine știe dacă va mai putea reveni în apele franceze ! Dar se îndesa tot mai tare în cușetă. Avea „ambiț", dom'comandant...

Un ușor curent de aer l-a înștiințat că ușa se deschisese. Iată ce însemna să tragi cu pistolul în broaște !!

Prima senzație : în încăpere, un parfum delicat, care îi înfioră pielea tăbăcită. O mînă delicată și fină i se așeză pe umăr și îi căuta fața. Își ținu răsuflarea, iar pieptul i se umflă asemenea unui balon. După miros, după atingere, a recunoscut-o pe Babaii. Aprinse lumina. Era chiar ea, cu părul ei cel lung care-i cădea pe umeri. Își drese glasul, căutînd să pară important :

— Care va să zică, porcii ăștia s-au dus să te caute ?

Aplecată deasupra lui, îi pusese pe creștet mîna cu degetele răsfirate și îi mîngîia fruntea cu degetul mare.

Ramaraou îi trimise o bezea. Ea îi răspunse în același fel. Cu fața deschisă într-un zîmbet de fericire, Ramaraou sări iute jos din cușetă și dispăru.

Rămaseră singuri.

Două ore mai tîrziu, se auziră bătăi în ușă. Își traseră cearceafurile pînă sub bărbie, iar Sharky răcni :

— Intră !

Apăru Yelpy, încă umflat la față, precedîndu-l pe șeful de echipaj, care era urmat de un mecanic murdar de unsoare.

Se aliniară, tăcuți, în fața patului. În cele din urmă, Yelpy se hotărî să vorbească.

— Noi, și întreg echipajul, ținem mult la... aa... Cu bărbia o indică pe Babaii.

— Aa... doamna Babaii... Și ne-am gîndit că ți-am pricinuit necazuri, căpitane.

Se întoarse către ceilalți doi, care încuviințară din cap cu gravitate.

— Atunci ne-am zis că astea i-ar fi mai folositoare ei decît nouă... De altfel, așa ceva le face chiar mai multă plăcere doamnelor.

Sharky îi asculta stupefiat, neștiind ce să creadă. Oare ce-or mai fi pus la cale, hahalerele astea ?

Yelpy nu îndrăznea să-l privească în ochi. Rareori avea aerul ăsta spășit.

Fiindcă Babaii își ținea cu o mînă cearceaful sub bărbie, laba uriașă a lui Yelpy apucă această mînă și o trase înspre el. O răsuci, o desfăcu, scoase din buzunar două bile calde, rotunde, bine șlefuite și le puse în palma fetei, pe care o strînse apoi la loc. După care, i-o reașeză pe pat.

Sharky și Babaii rămaseră nemișcați. Cei trei dispărură. Ea își desfăcu, în sfîrșit, palma. Ochii i se împăienjeniră. Două perle, așa cum erau acestea, nu mai văzuse niciodată.

Au fost din nou deranjați. Cineva tocmai bătuse la ușă.

— Ce mai e ? răcni Sharky.

— Sînt eu, căpitane.

Recunoscu vocea secundului.

— Bine, așteaptă un moment.

— Vorba e, căpitane, răspunse celălalt din spatele ușii, că tocmai mi s-a comunicat că o vedetă franceză se află în insula Takai... Așa stînd lucrurile, m-am gîndit că e mai bine să te previn. Ar fi poate mai indicat s-o luăm din loc înainte de a se lumina de ziuă.

„Așa stînd lucrurile"... Vorbele astea l-au răcorit pe Sharky mai ceva ca un duș rece. Uitase pentru o clipă, într-atît fusese de mulțumit de Babaii și de hahalerele alea din echipaj. Asta însă nu schimba cu nimic faptul că lăzile fuseseră debarcate...

Yelpy aștepta răspunsul de partea cealaltă a ușii.

— O vei debarca pe doamna.

— Desigur, căpitane.

— Cum stăm cu rezervoarele de păcură ?

— Pe trei sferturi, căpitane. Mai avem pentru o mie cinci sute de mile.

— Așteaptă-mă.

Reluase în mod tacit comanda navei.

— Treaba e că într-o jumătate de oră se luminează de ziuă, căpitane.

— Pornește mașinile, o să urc îndată.

Babaii garanta pentru discreția lui Ramaraou. Asta era deja o treabă bună. Cine știe, dacă el nu va vorbi, poate că francezii nu vor afla niciodată de unde li se trage toată povestea asta. Și-apoi, în fond, lăzile alea... S-o fi gîndit el că lăzile conțineau arme... Însă, la urma-urmei, nu se uitase niciodată înăuntru. Și atunci ?

Înainte de a se despărți, au privit îndelung perlele, după care ea i le-a întins.

— Ba nu, sînt pentru tine. Eu nu le vreau.

Ea i le puse în mînă cu forța.

— Astea îți vor folosi pentru „Charlotte-Home".

Pe punte, privind cum se îndepărtează barca de serviciu, care o ducea pe Babaii la țărm, Red Sharky intrase în trepidație. Frumoșii săi dinți luceau în întuneric. De cînd era îndrăgostit de fata asta, se simțea ca la optsprezece ani.

Pe curînd !

Odată reîntoarsă barca de serviciu, *Jubilation*, la bordul căreia domnea o activitate entuziastă, își înfășură ancora, o ridică și își luă tălpășița.

Cînd se îndepărtară îndeajuns de țărm, conform tradiției, Yelpy coborî cu două sticle în mînă în cabina comandantului. Îl simți pe Sharky preocupat.

— Îți faci sînge rău pentru lăzile alea, căpitane ?

Spunînd acestea, părea foarte mulțumit de el însuși.

Neliniștit, Sharky îl privi cu atenție. Yelpy se puse pe schelălăit, apoi se potoli.

— Vino, căpitane, să-ți fac o surpriză.

Tonul era atît de ademenitor încît Sharky îl urmă. Cala vasului era goală. Vaporul mergea cu lest. Un lest

ciudat... În locul galeților[1] enormi, care tapițau fundul navei atunci cînd navigau fără încărcătură, zăceau zeci și zeci de pistoale-mitralieră, puști automate și una sau două mitraliere, împreună cu muniția lor.

Sharky contempla acest spectacol de coșmar cu gura căscată. Yelpy schelălăia. Acum, că și-a domolit satisfacția, îi explică lui Sharky :

— Pricepi, în lăzi le-am vîrît galeții !

Yelpy era încîntat.

Sharky, nu. Să-ți încalci contractul însemna deja să ai probleme. Însă să-i furi pe anumiți oameni, hotărît lucru, nu era deloc o treabă cuminte.

[1] Galeți — în context, cu semnificația de bolovani (n.t.).

IV

Pe întinderea Pacificului navighează cele mai ciudate nave cu putinţă. Veliere vechi de o sută de ani, jonci [1], şalupe, cabotoare cu cărbune, cu păcură, nave noi, nave scoase la casat. Toate alcătuiesc întrucîtva un fel de breaslă. În fiecare an dispare o bună parte dintre ele. De fapt, foarte puţine sînt făcute pentru navigaţie în largul mării.

Dacă un oarecare căpitan de vas doreşte să facă comerţ pe cont propriu, cum nu dispune de atîţia bani pentru a-şi cumpăra o navă ca lumea, îşi face rost de o epavă, pe care o dă la cîrpit. Sau o meştereşte el însuşi, împreună cu un echipaj de vagabonzi. E de la sine înţeles că un asemenea vas nu se va îndepărta niciodată de coastă. El se va mişca într-un mănunchi de insule destul de apropiate unele de altele sau, de exemplu, în jurul Noii Zeelande, al Noii Caledonii. Întotdeauna, în apropierea ţărmului. Dar ceea ce îi atrage pe toţi aceşti căpitani este foamea de bani. Într-o bună zi, ea îi împinge spre o mică insulă mai îndepărtată. Şi, atunci, „şarlatanul" mărilor se apucă să traverseze porţiuni de ocean la care nu s-ar încumeta vasul american sau european cel mai bine great [2]. De fiecare dată, harta este cea care îi păcăleşte, ea prezentînd

[1] Jonca — navă mică din lemn, avînd fundul plat, mai multe catarge şi pînze cu întăriturii orizontale, folosită pentru transport şi pescuit pe coastele Japoniei, Coreei şi Chinei (n.t.).

[2] A grea — a echipa un vas cu cele necesare manevrării pînzelor (n.t.).

o grămadă de puncte negre care se încalecă. Numele insulelor, caracterele tipografice cu care sînt scrise, împînzesc toată zona. Numai că, între insule, există apă...
Nimeni nu este cruțat de acest efect optic. Nu rareori se întîmplă ca vreun prieten să-i spună altuia : „Te duci în Noua Caledonie ? Treci atunci și prin Tahiti, unul dintre verii mei e jandarm pe-acolo". Noua Caledonie, Tahiti... toate aceste teritorii, la grămadă, în aceeași pată de apă. La vreo trei-patru mii de kilometri, acolo... Acești farsori ai mărilor sînt într-un fel camioanele Microneziei, Melaneziei, Polineziei. Denumirile astea însemnate indică diferite porțiuni ale unui pachet de insule care se aseamănă într-un mod ciudat. Și cum pe-acolo nu prea sînt drumuri pe uscat, camioanele n-au încotro și trebuie să ia drumul mării.

Așa se întîmplase și cu *Chante-Virgile*. Odinioară un frumos cargou, al cărui cazan era alimentat fie cu cărbuni, fie cu lemne.

Chante-Virgile fusese construit în secolul trecut pentru a transporta alimente de la Messina [1] în insulele Liparice [2]. Aparținea, pe vremea aceea, unei societăți genoveze și se prezenta ca o navă superbă, de optzeci de tone, unul dintre primele vase cu aburi ale timpului său. Atunci cînd a ajuns la capătul puterilor, un grec l-a cumpărat pentru linia de serviciu spre insulele Ciclade [3]. Un francez îl cumpărase apoi de la grecotei, la preț de fier vechi, la capătul ultimei sale călătorii, Pireu-Saigon. În Indochina a fost considerat prea frumos pentru a fi distrus. Vînturi favorabile l-au condus, în cele din urmă, în Noua Caledonie. Nu există nici un motiv ca el să nu își continuie cariera pînă în secolul următor. Totul depinde de vopsea. Aceste vapoare nu sînt niciodată răzuite. Un strat de vopsea îl susține pe altul. Ajung într-un fel să se țină numai în vopsea.

[1] Messina — localitate în nord-estul Siciliei ; strîmtoarea care desparte Sicilia de Italia (n.t.).
[2] Insulele Liparice — grup de insule în nord-estul Siciliei (n.t.).
[3] Insulele Ciclade — arhipelag situat în Marea Egee, în prelungirea Greciei continentale (n.t.).

Chante-Virgile pleca încărcat cu copra[1] și revenea cu fierărie. Avea la bord paisprezece oameni. Printre ei, două personaje cărora li se dusese buhul : căpitanul, un tip din Montpellier, căruia nimeni nu-i mai ținea minte adevăratul nume, fiindcă toți îl știau de Fuafua, și secundul său, un sard, pe nume Pipo. Caracteristicile acestei șandramale : jeg, lene și pileală cît încape. Mici avantaje speciale : o bănuială de contrabandă, pentru rotunjirea pungilor, puțin cam supte, și, cîteodată, ca toată lumea, treceri clandestine de oameni peste graniță.

Pe uscat, Fuafua era ființa cea mai bicisnică din cîte se puteau imagina : mic, gras, murdar, un bețiv meschin. Nu avea nici măcar curajul de a scăpa un pic hățurile la băutură. Bea întotdeauna, dar niciodată prea mult. Una peste alta, era un om de treabă de care toți prietenii se temeau. Ca mulți alți marinari, avea dinții într-o stare foarte proastă și nu ajungea niciodată să și-i trateze. Iată de ce puncta cam tot ceea ce spunea printr-un soi de tic verbal :

— Mă-nțelegi, pe vremea cînd eram în Marina Națională... fuafua... asta se întîmpla în timpul Marelui Război[2]... fuafua... comandam un dragor de mine... fuafua... în Pasul Calais... fuafua.

Fiecare „fuafua" era însoțit de împroșcături zdravene de salivă, adevărate culturi de microbi.

Ei, bine, acest ins nevolnic, mînat de puterea obișnuinței și de necesitățile meseriei, nu ezita să-și conducă nava pe miile de mile ale unui ocean, în care Pacific e numai numele.

Sardul Pipo era un tip extraordinar prin aceea că nu bea deloc alcool. O treabă ca asta nu putea rămîne neobservată pe întinsul Pacificului. Altfel, însă, făcea mult mai urît : cînta din armonică. Ce-i drept, cu multă îndemînare, dar încontinuu.

Acești oameni cumsecade duceau viața liniștită, vrednică de plîns, a marinarilor pe timp frumos. Excepție făceau doar mecanicii, deoarece cazanul avea în el o foame de nepotolit. E-adevărat că, pe vasul ăsta, „negrii" primeau dublu față de ceilalți, dar asta nu făcea decît să reglementeze lucrurile.

---

[1] Copra — miezul uscat al nucilor de cocos, din care se obține untul de cocos (n.t.).

[2] Marele Război — primul război mondial (1914—1918) (n.t.).

Poate, vreodată, Fuafua o fi ştiut şi el să ia un punct cu sextantul [1], însă de-atunci trecuse, în tot cazul, foarte mult timp. Acum, se orienta după nas şi după cer. Iar dacă cerul era acoperit, se căuta ca măcar nasul să nu fie înfundat. *Chante-Virgile* nu-şi putea permite să înfrunte o furtună ; asta era în afara oricărei discuţii. Aşa stînd lucrurile, trebuia să o prevadă. Atunci cînd se avînta pentru cinci sau şase zile pe o felie de ocean, trebuia să existe certitudinea că, pe durata traversării, timpul va rămîne frumos. Fuafua avea instinctul vîntului... Să mai spunem că toţi aceşti navigatori trăiau liniştiţi, dar nu fără o teamă ascunsă. Ştiau cu toţii că de s-ar fi dus cumva o singură fişie de vopsea...

În ziua aceea era o vreme splendidă, undeva, în estul insulelor Chesterfield [2]. Aplecat peste balustradă, Fuafua privea dîrele de apă stîrnite de navă. Se eliberase de o mare povară. În ajun, barometrul său începuse să coboare : îngrijorare mare. Peste noapte, urcase : relaxare. Nici de data asta nu era să fie...

Alunecarea apei, zgomotul făcut în contact cu coca, pe care îl auzea, în ciuda puternicului duduit al motorului, îl hipnotizau. Fuafua visa cu ochii deschişi. Era tulburat. În dimineaţa asta citise ceva ciudat în calendarul zilei. Un calendar franţuzesc pe care dăduse, la Nouméa, douăzeci şi cinci de franci. O chestie amuzantă : în fiecare zi smulgeai cîte o pagină şi apăreau data, lunaţia [3] la Paris şi un proverb sau un citat. În dimineaţa asta citise : „Om liber, vei îndrăgi întotdeauna marea. Ea este oglinda ta". Textul îl făcuse să viseze. Rămase aproape uluit la gîndul că se puteau spune asemenea lucruri. Din cînd în cînd se întreba dacă nu cumva mai văzuse asta, în şcoală, pe vremea cînd se afla la colegiu mariştilor [4] din Seyne [5]. În cealaltă parte a lumii. Era ceva ce fusese tot atît de demult ca şi era terţiară.

---

[1] Sextant — instrument care determină poziţia în navigaţie, prin măsurarea înălţimii unui astru deasupra orizontului, a distanţei unghiulare între două puncte etc. (n. t.).

[2] Insulele Chesterfield — grup de insule în nord-vestul Noii Caledonii (n.t.).

[3] Lunaţie — intervalul după care se repetă fazele lunii (n. t.).

[4] Mariști — membri ai uneia dintre cele două congregaţii religioase închinate Sfintei Fecioare (una, misionară, cealaltă, de instruire) (n.t.).

[5] Seyne — numele a două localităţi din sudul Franţei (n. t.).

Exilat la prora, Pipo cînta din armonică. Așa ceva nici măcar nu-l mai enerva pe Fuafua. Se obișnuise. Sînt destui care, bunăoară, au reumatism. Fuafua se ridică repetînd cu voce scăzută : „Om liber, vei îndrăgi întotdeauna marea". Și adăugînd imediat, după ce își privi ceasul de la mînă : „E ora zece dimineața ; o să mă duc să-mi mănînc una dintre cutiile de sardele".

În loc să se îndrepte însă către cabina de comandă, înaintă pe punte lîngă Pipo.

Răcni :

— Este ora zece !

Pipo se opri din cîntat :

— *Che*[1] ?

Fiecare vorbea cu convingere limba lui maternă. În Europa, e o întreagă fandoseală cu limbile. Se greșește copios. Există în lume o grămadă de locuri în care fiecare vorbește ceea ce cunoaște, și reușește întotdeauna să se facă înțeles.

Fuafua își propulsă mica sa siluetă săltăreață mai lîngă Pipo :

— Îți spun că este ora zece... Hai să halim niște sardele !

Pipo se ridică cu o figură disperată :

— *Ancora !*

— Doar n'oi vrea caviar !

Porniră către cabina de navigație. În drum, Fuafua scălă un marinar ce trîndăvea cu spatele lipit de catargul de sarcină[2] :

— Ia, treci pe-naintare ! Sîntem aproape de Chesterfield și ne putem oricînd ciocni cu vreo pirogă ieșită la pescuit !

Era nevoit să vorbească foarte tare, căci motoarele duduiau puternic. Ciudat, mergeau mai bine cu lemne. Oare de ce ?

Chiar și așa, pentru distanțe mai lungi, făceau totuși plinul cu cărbuni. Sala mașinilor constituia pentru Fuafua o preocupare permanentă. Atunci cînd îi venea în

[1] Che(ce), ancora(iarăși) — în limba italiană în textul original (n.t.).

[2] Catarg de sarcină — dispozitiv avînd în principal un pilon pivotant, care servește pe o navă pentru încărcatul și descărcatul mărfii (n.t.).

minte şi-o reprezenta ca pe o încolăceală de ţevi pline de tartru, prin care abia dacă mai pătrundea lumina. Ceva cam ca sistemul arterial al unui sclerozat.

Se aşezară îndărătul mesei celei mici. După cum era obiceiul, Pipo deschise cutia cu sardele şi tăie pîinea. Era foarte uscată. Din această cauză, începînd cu a treia zi de călătorie, a mînca împreună cu căpitanul devenea o încercare dură. Iată de ce, prevăzător, Pipo se trase mai într-o parte. Se aştepta la o istorie răsuflată din războiul '14—'18. Erau şase care se repetau de fiecare dată. Fuafua îşi întinse sardeaua pe felia de pîine, muşcă din ea şi îi puse lui Pipo întrebarea :

— „Om liber... fuafua... vei îndrăgi întotdeauna marea". Îţi spune ceva chestia asta ?

Cînd să pronunţe „îndrăgi", a fost cumplit. Stropitoare în toată legea !

Pipo pricepu sensul acestei fraze, rostită în franceză, care îl buimăcise. Însă nu atît încît să nu-şi îndepărteze şi mai mult sandviciul, fiindcă presimţea că Fuafua urma să se explice. Chiar în acel moment, marinarul de veghe la foişorul din prora sosi ţîrşîindu-şi galenţii. Intră şi făcu semn cu degetul mare peste umăr.

— O să ne încrucişăm cu o navă. Un sfert la babord. Trei mile.

Era pomană curată. Îl urmară pe marinar.

Pe parcursul unei traversări de mai multe zile, o treabă ca asta reprezenta o distracţie pe cinste ; se întîmpla alteori să nu întîlnească nici un vas. La bord se răspîndise deja zvonul. Cu excepţia celor de la sala maşinilor, care erau oameni serioşi, toţi ceilalţi îşi trăgeau coate în spatele căpitanului, care-şi înghiţea tartina.

Fuafua scuipă pe lentilele binoclului, ştergîndu-le apoi cu batista. Din această clipă, binoclul nu i se mai dezlipi de la ochi. Nu-şi dădea seama ce vedea. Recunoscu, totuşi, structura generală a unui coleg de breaslă.

— Cine-s ăştia ? întrebă cineva.

— *Jubilation.*

Fuafua simţea că se întîmplă ceva neobişnuit. Curînd, văzură toţi, cu ochiul liber, ceea ce îl ţinea lipit pe Fuafua de binoclul său. *Jubilation* se înclinase pe o parte şi era mult intrată la apă. Acum, că se apropiau, se vedea bine că pe *Jubilation,* devenită o epavă, nu se afla nimeni. *Chante-Virgile* se opri din mers. Fuafua îşi lăsase

binoclul ; nu îndrăznea să dea nici o comandă. Nimeni nu îndrăznea să facă vreo mişcare. În cele din urmă, fără nici o vorbă, şeful de echipaj coborî o barcă în mare. El şi încă trei oameni urcară la bordul lui *Jubilation* care, deşi plină de apă, plutea. Ciudat. Explorară cala inundată. În tot timpul cît au rămas în pîntecele navei nu se auzea decît gîfîitul liniştit al lui *Chante-Virgile,* care mergea la ralanti. Cei de la bord încercară un sentiment de teamă pentru camarazii dispăruţi în interiorul lui *Jubilation.*

Şeful de echipaj ieşi primul la lumină, urmat de ceilalţi. Desfăcu braţele.

— La bord nu se află nimic, absolut nimic...

Barca de serviciu se înapoie. Păstrînd tăcerea, fiecare avea în minte legenda *Olandezului Zburător.* Fuafua îşi drese glasul :

— Parcă s-ar repeta povestea navei *Marie-Celeste*[1].

Un mister de nepătruns, într-o linişte de mormînt...

Afacerea navei *Jubilation,* remorcată pînă la Brisbane, avea să declanşeze o operaţie de căutare la scară internaţională. Hidroavioane, elicoptere, nave de război, şalupe... Un balamuc înfiorător.

Nici urmă de încărcătură. Totul dispăruse de la bord, de parcă, pur şi simplu, s-ar fi lucrat pe îndelete pentru a goli vasul. Nava avea o spărtură enormă în cală ; totuşi ea nu se dusese la fund. O singură explicaţie posibilă : *spărtura a fost făcută după ce vasul fusese golit în prealabil.* În acest fel, rezervoarele sale de păcură, aproape goale, l-au menţinut la suprafaţă. Toate instrumentele de navigaţie dispăruseră, la fel şi documentele de bord ; de asemenea alimentele şi apa de băut. O poveste cum nu se poate mai stranie...

—

În toate cotidianele şi săptămînalele din ţările zise civilizate au început să prolifereze fel şi fel de presupuneri, mergînd de la un abordaj al piraţilor pînă la o dramă în urma căreia rămăsese un unic supravieţuitor,

[1] Marie-Céleste — vas care a fost găsit rătăcind pe mare, cu masa servită, fără echipaj şi neavînd nici o urmă de dezordine la bord (n.a.).

care a sfîrșit prin a se sinucide. Un lucru era sigur : dacă existau supraviețuitori și dacă ei ar fi putut ajunge, cu o plută sau cu cele două ambarcațiuni aflate la bordul navei, pe vreo insulă oarecare din miile de atoli și insulițe din Melanezia, atunci ei ar fi putut supraviețui vreme îndelungată. De băut, aveau lichidul nucilor de cocos, iar ca alimente ouăle păsărilor marine, scoicile de tot felul și peștii.

Geo Paquet, zis „Gorila", un băiat de viață, șef de misiune în Serviciile speciale franceze, aștepta, tolănit pe un scaun, cu un aer plin de sictir, ca șeful său direct să termine de scris. Șeful său direct, „Bătrînu" — domnul Berthomieu pentru starea civilă — director de misiune, aplecat deasupra unei mese, zgîria hîrtia cu o îndemînare de proaspăt alfabetizat, producînd un zgomot care te călca pe nervi.

Era un redutabil, domnul Berthomieu ăsta, mîncat de ticuri, plin de arțag și aproape la fel de sentimental ca un stîlp de beton. Tocmai își pusese țigara puturoasă în scrumieră, ceea ce nu o împiedica să ardă în continuare, deci să și pută. Pentru a scrie, „Bătrînu" era obligat să-și țină capul ușor într-o parte, întrucît nu avea decît un singur ochi. Celălalt îl pierduse și avea pleoapa cusută. Asta îi dădea un aer atrăgător. „Bătrînu" nu-l lăsa niciodată pe Geo să facă antecameră, dar îl punea bucuros să aștepte pînă ce-și termina el ce avea de lucru.

Așadar, doi porumbei plini de tandrețuri, unul față de celălalt.

— Mă tem că te cam plictisești, spuse „Bătrînu", continuînd să scrie.

— Cînd taci, mai merge.

„Bătrînu" necheză, apoi pufăi în mustața sa, ca o perie.

— Dacă nu ești grăbit, cu atît mai bine.

Geo se ridică de pe scaun.

— Bine... atunci, voi reveni.

„Bătrînu" ridică, în sfîrșit, capul.

— Dar așază-te, luate-ar naiba !... Am o „lucrare" pentru tine. Pleci.

— Unde ?

„Bătrînu" se lăsă pe spate şi zîmbi. Îl distra să-l enerveze pe Geo, dar nici nu se dădea în lături ca, din cînd în cînd, să-i facă cîte o plăcere. Geo se aşeză la loc. Cel puţin de data asta, presimţea ceva destul de agreabil. Nu se înşela.

„Bătrînu" îşi supse tocul, se strîmbă, îl rezemă de călimară, se lăsă pe spate şi începu să se legene pe picioarele scaunului.

„Am ajuns, în fine, şi aici", gîndi Geo, „iată-ne în plină comedie". Îşi mască imediat, cu grijă, expresia de interes pe care o avea în priviri. Figura sa căpătă un aspect cu desăvîrşire tern. Era nevoie doar de foarte puţin pentru ca Geo să-i facă plăcere „Bătrînului". Nimic altceva, decît să pară mulţumit atunci acesta avea pentru el vreo mică atenţie. Pentru „Gorila", aşa ceva era însă peste poate. Prin simpla-i prezenţă, „Bătrînu" îl scotea din sărite. În cele din urmă, Berthomieu îşi deşertă sacul :

— Pleci în insulele Touamotou, în Polinezia. Îţi surîde ?

Geo avea chef să-i spună că treaba asta nu-i plăcea de loc. Dar, orişicît, nu era cazul să abuzeze. O misiune în insulele Touamotou ? Se putea şi mai rău.

„Bătrînu" continuă imediat :

— Cred că ai citit în ziarele de ieri despre nava *Jubilation,* vasul-fantomă. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu misiunea care te priveşte. Poate că există una... Nu ştiu... Oricum ar fi, se petrec lucruri ciudate... Într-o insuliţă de lîngă Nerakatufu a dispărut delegatul administratorului. Sînt lucruri care se întîmplă. Dar, efectuîndu-şi ancheta, administratorul a descoperit că nişte străini misterioşi — chinezi s-ar părea — au recrutat cîţiva oameni de pe alte insule. Aceşti oameni au dispărut şi ei. Circulă tot felul de poveşti şi alte baliverne privind pretinse masacre. Luna trecută, *Jubilation* a fost semnalat în apele insulei Nerakatufu. Mai există şi o informaţie care ne parvine dintr-o ţară străină. Cică ar fi unii care au hotărît să ne creeze probleme în insulele noastre. Iată tot atîtea fapte, nu prea neliniştitoare luate separat. Dar supărătoare dacă ele se leagă.

— Aceasta ţară străină care ne vrea binele este mai degrabă un stat prieten, sau mai curînd un stat duşman ?

— Ce contează ! Știi la fel de bine ca și mine că toate sînt de-a valma : naționalism, internaționalism, regionalism... Ajungem să-i vedem pe aliații noștri vîrîndu-și coada să ne facă belele la noi acasă !... Scopurile statului sînt servite pe căi oculte !... Dușmani sau prieteni ? Nu cunosc așa ceva ! În meseria noastră nu există decît străini.

„Bătrînu" vorbea ca din carte. Dar nu era o carte din Biblioteca Roz[1].

[1] Biblioteca Roz — cunoscuta colecție de romane dulcege (n.t.).

V

Taică-său dormea. Cu atît mai bine, şi aşa era prea multă dezordine. Iar casa era foarte mică : două camere jos, două sus. Era însă o adevărată construcţie din lemn, aflată la capătul aleii care ducea către plajă. De-o parte şi de alta a acestei alei, printre cocotieri, se mai zăreau nişte colibe şi alte cîteva clădiri. Aşa arăta debarcaderul din Nerakatufu.

Pentru vapoare ar fi fost mai convenabilă partea opusă a insulei, numai că, periodic, la fiecare zece-doisprezece ani, ea era devastată de ciclon. Marea acoperea ţărmul, iar locuitorii din această parte a insulei se urcau în cocotieri. Supravieţuiau cei care nimereau copacii mai zdraveni.

În mijlocul insulei se aflau jandarmeria şi două plantaţii ale unor francezi.

La bazarul pe care îl ţineau Babaii şi cu tatăl ei veneau să se aprovizioneze şi oameni de pe insulele şi atolii din apropiere.

Un francez obişnuit ar fi fost tare mirat văzînd ce fel de articole se vindeau aici. De exemplu, erau mult solicitate furtunurile din cauciuc pentru aragaze, aceste ustensile avînd o misterioasă afinitate cu anumite unelte de pescuit. Acul de siguranţă era, de asemenea, o marfă foarte solicitată şi, lucru ciudat, bretelele. Înnodate într-un anume fel, ele sînt de neînlocuit pentru transportul nucilor de cocos.

În toate astea, francezul obişnuit ar fi găsit un anume exotism. Pentru Babaii, ele reprezentau viaţa ei de zi cu zi.

Fata avea un aspect plăcut, cu toate că nici trupul nu-i era foarte delicat, nici trăsăturile foarte fine. Era sănătoasă şi bine făcută, cu o faţă blîndă şi veselă, uşor zeflemitoare. Se mişca cu o graţie unduitoare, care te lăsa visător chiar dacă nu se purta cu sînii goi — în Nerakatufu, moda asta trecuse de vreo douăzeci de ani.

Era, totodată, o fiinţă energică. De cînd se ocupa, personal, de el, magazinul reîncepuse să prospere. Şi asta, dintr-un motiv foarte simplu : fiecare lucru îşi găsise un loc al lui. O metodă pe care tatăl ei o subapreciase întotdeauna.

Înspre după-amiază, în timp ce taică-său încă mai dormea, profită de ocazie şi aranjă în nişte coşuri mari, făcute din împletitură de rafie, lucrurile pe care el le împrăştiase, pretutindeni, în ajun.

În magazin, taica Babaii îşi făcea apariţii de scurtă durată. Majoritatea timpului şi-l petrecea la etaj, întins pe o saltea, bîndu-şi romul pe care negoţul său îi permitea să şi-l procura fără probleme.

La ora cinci începea fluxul şi urmau să sosească clienţii. Era deci necesar ca totul să fie pregătit. Şi asta, nu că s-ar fi bulucit muşterii în magazin ; veneau doi-trei, o dată cu mareea zilnică. Dar fiecare venea cu comenzi din partea nenumăraţilor vecini. Cum cel mai neînsemnat obiect stîrnea discuţii privind calitatea şi preţul, asta presupunea o oarecare muncă.

Ca să nu-i vină părul în ochi, ea îşi făcea un fel de conci, aşa cum văzuse că poartă franţuzoaicele. De îndată ce clienţii plecau, îşi lăsa din nou părul să i se reverse pe umeri. Conciul îl ţinea prea cald.

Trecu în cealaltă cameră de la parter, care era un fel de salon de aşteptare. Reprezenta o ciudăţenie a acelor locuri ; se aflau acolo mese şi scaune — o idee a ei... Atunci cînd vreun vapor ancora în faţa plajei, europenii sau australienii veneau să se aşeze în această încăpere şi consumau băuturi pe care le aduceau ei înşişi.

Salonul era în ordine.

La ora cinci servi primul client. Alţi doi se foiau în sala de aşteptare. Se gîndea că aceasta va fi o zi ca şi celelalte, o zi de plictiseală şi aşteptare. Asta pentru că se simţea singură şi îşi păstrase fidelitatea, de vreme ce Sharky dorea ca ea să-i fie credincioasă. În curînd vor

fi împreună la „Charlotte-Home", o proprietate întinsă, unde vor crește animale din acelea care nu se cunosc prin insule.

Se gîndea că nimic interesant nu se putea întîmpla azi. Se înșela.

Nezukai intră agitat în prăvălie :

— Un vapor se pregătește să ancoreze !

De îndată mușteriii care se aflau în salonul de așteptare dădură buzna. Știindu-se important pentru moment, Nezukai le explica, pe îndelete, că se întorcea în pirogă, din insula Pisicii, cînd, deodată, a zărit un punct foarte îndepărtat. Ridică un deget în aer.

— Mergea repede, mergea cu direcție precisă... Mi-am spus că merge iute, cu vînt puțin, deci este un velier malaiez. Cînd am trecut de promontoriu, l-am pierdut din vedere. Dar, pînă am ajuns aici, a trecut și el de promontoriu. Și știți ce vas era ?

Nu răspunse nimeni.

— Haideți, am spus doar că era un velier malaiez.

Ăstora de pe-aici nu prea le făcea mintea poc !

— Era *Rose-Thé,* adăugă.

Rose-Thé era cunoscută de toată lumea. De două ori pe an, acest velier „făcea" insulele, pe unde răspîndea tot felul de produse japoneze. Chiar mai japoneze, dacă se poate spune astfel, decît aceleași articole care se găseau în lumea civilizată. *Rose-Thé* avea dificultăți din ce în ce mai mari în a vinde aceste produse, pentru că ele erau din ce în ce mai... japoneze.

S-au năpustit înspre plajă pentru a asista la eveniment.

Velierul, o navă excelentă, manevră în așa fel încît să se pună pe nisip. Asta este o specialitate a navelor malaieze. Sosesc pe timp de flux, se opresc pe țărm, apoi niște tipi sar în apă și fixează patru stîlpi de sprijin care menținvaporul eșuat într-o poziție perfect verticală atunci cînd apa se retrage. Dacă *Rose-Thé* se punea pe nisip, asta însemna că voia să-și facă plinul cu provizii și cu apă. Curiozitatea odată satisfăcută, Babaii redeveni femeia de afaceri. Îi antrenă și pe ceilalți :

— Haideți, repede, să pregătim totul !

Îi vor da o mînă de ajutor, în schimbul căreia ar putea primi ca recompensă un săculeț cu momeli. Dacă nu

cumva va fi eterna pereche de bretele, în această lume în care pantalonul e inutil.

Cîteva minute mai tîrziu îşi făcură apariţia cinci oameni de pe velierul malaiez. Nişte europeni bărboşi, cu figuri crîncene. Un francez măsliniu şi zdrenţăros conducea delegaţia.

— Salut, păpuşico ! Am venit să facem plinul cu apă.

Babaii şi cele trei ajutoare ale ei stăteau surîzători în pragul uşii.

— Ne-am gîndit la asta, îi răspunse Babaii, şi am pregătit ulcioarele. Cam de cît ai avea nevoie ?

— Cu două mii de litri mi-aş face treaba, zise celălalt.

— Două mii de litri ! se minună Babaii, atunci veţi rămîne pînă la fluxul de mîine.

— Nu, vom pleca cu cel din noaptea asta.

— Pînă atunci nu vom termina !

Francezul se întoarse către ceilalţi.

— Sîntem destui pentru a căra.

— Da, dar va dura mult timp pînă le umplem.

Francezul cel măsliniu zîmbi cu un aer şmecher şi se întoarse către unul dintre însoţitorii săi, pe care îl remarcaseră deja cu toţii. Un marinar, cum nu mai văzuseră niciodată, într-atît era de uriaş. Purta un pachet la subţioară.

— Dă-mi cutia !

Măsliniul luă cutia, o aşeză pe pămînt în faţa fetei, apoi se ridică.

— Ne-am închipuit că nu ţi-ar veni uşor să stai după noi toată noaptea, de aceea am adus noi ceea ce trebuia.

Oftă.

— Înţelegi, nu am venit aici cu intenţia de a vinde, de vreme ce tot te ocupi tu cu aşa ceva. Doar n-oi vrea să-ţi facem concurenţă. Aşa că ar fi mai bine să plecăm cît mai repede.

Îngenunche.

— De aceea, dacă ne dai o mînă de ajutor, priveşte... Asta e pentru tine.

A ridicat capacul cutiei. Şi atunci apăru ceva ce îşi dorise ea dintotdeauna. Ceva ce aveau foarte puţine femei de prin partea locului. Ceva ce tatăl ei îi promisese de ani de zile. Ceva ce Sharky uitase de fiecare dată să-i aducă :

o mașină manuală de cusut... În insule, anumite lucruri capătă o importanță mai mare chiar decît a aurului celui mai pur.

A pornit apoi o pendulare care nu se mai sfîrșea. A durat toată ziua și a continuat și după lăsarea nopții. Ulcioarele pline erau transportate cu barca pînă la velierul care era tras pe țărm. Curînd, au trebuit să fie cărate numai în cîrcă.

Atunci cînd a început fluxul, plinul cu apă fusese făcut. Marinarii bărboși cu fețe crîncene, reveniră la bord. Babaii oferi pescarilor din insulele învecinate, rămași pentru a o ajuta, o masă consistentă înaintea plecării lor. Era atît de încîntată de mașina ei de cusut, încît îi copleși cu cadouri.

Înspre dimineață se auziră comenzile pentru manevrarea velierului, care răzbăteau pînă în camera ei de la etaj. Nivelul apei era maxim ; se desprindeau de țărm.

La ziuă, marea va fi pustie.

Dimineața, atunci cînd a deschis ușa care dădea în alee, a încremenit. Așezat jos, cu spatele rezemat de perete, ședea un bărbat care aținise. Deschise ochii și o întrebă cu o voce plăcută și liniștită :

— Mi-e foame, ai putea să-mi dai ceva de mîncare ?

Nu se temu de el. Îl recunoscu. Era marinarul uriaș venit cu cei care căraseră apa. Se dădu înapoi pentru a-l lăsa să treacă.

— Intră !

Bărbatul se ridică. Avea hainele ude. Îl conduse în salonul de așteptare. Acesta își trase un scaun și se așeză cu prudență, căci scaunul era destul de precar pentru o namilă ca el.

— Ce vrei să mănînci ?

— Ce-oi avea să-mi dai.

Înălțată pe vîrfuri, își întinse mîinile pînă la etajera pe care trona farfuria cu friptură de purcel. „O să flămînzească papă Babaii, cînd se va trezi, dar ne-om descurca noi într-un fel". Puse farfuria pe masa marinarului, apoi se așeză la masa alăturată și începu să-l studieze.

Omul o impresiona. Era mare și liniștit. Cam bănuia ea ce era cu el pe-aici ; nu se întîmpla prea des, dar, din cînd în cînd, cîte o navă presăra ici-colo cîte un dezertor.

Adeseori, aceştia reprezentau un adevărat pericol. Pînă acum, Nerakatufu fusese ferită de aşa ceva, dar alte insule... Unii au comis chiar şi crime. Babaii era convinsă că acest uriaş nu ar putea face asta. De obicei, europenii sînt răi de gură şi violenţi, iritaţi şi arţăgoşi. Ca fel de a fi, străinul acesta aducea mai mult cu un om din insule, atîta doar că nu era vesel. Degaja forţă, mîinile îi erau uriaşe, ca şi ceafa, de altfel. Îl amintea de Yelpy, secundul de pe *Jubilation*.

Se minuna văzîndu-l cît mănîncă ; mai mult, nu-ţi făcea nici silă atunci cînd mînca. Ştia să desprindă carnea cu mîinile şi s-o ducă la gură fără s-o înfulece — iată tot atîtea lucruri pe care europenii nu le cunosc. Dacă mănîncă cu furculiţele, sînt groteşti, dacă mănîncă cu mîinile, ţi se face greaţă.

Străinul mînca atît de mult şi cu atîta îndemînare încît îi făcu şi ei poftă. Îl întrebă :

— Eşti francez ?

Acesta ridică privirea. Avea o figură cu trăsături armonioase.

— Da, sînt francez.

Ea îi aduse de băut.

— Cînd ai plecat ?

— După ce am terminat de făcut plinul cu apă. Era trecut bine de miezul nopţii.

O privi şi aşteptă să termine de mestecat.

— Da, era trecut bine de miezul nopţii...

Îi plăcu la el şi faptul că nu se pierdea în explicaţii. Asta era o altă manie a europenilor.

— Ar fi posibil ca ei să revină ?

Privirile li se încrucişară :

— Care ei ?

— Cei de pe *Rose-Thé*.

Ridică din umeri atît de liniştit încît ea începu să devină îngrijorată.

— Ştii că pe insula noastră sînt doi jandarmi ?

De data asta a tresărit.

— Jandarmi ? Aici ?

Închise ochii, ca şi cum ar fi meditat, apoi şi-i deschise la loc.

— Ce-ţi veni ? Te-ai duce să-i anunţi ?

Spuse acestea într-o manieră ce nu avea nimic jignitor. La rîndu-i îi răspunse şi ea cu aceeaşi simplitate :

— Eu, nu... Dar tatăl meu, poate, da...

Zîmbi, ezită şi, în cele din urmă, se hotărî :

— Cam bea.

El nu făcu nici o remarcă. Se ridică şi se apropie de uşă, pentru a privi pe alee. Apoi se întoarse gînditor şi se aşeză în faţa ei.

— Sînt mulţi oameni care dau pe-aici în timpul zilei ?

— Sînt. Jandarmii vin şi ei. Trec către prînz.

Străinul îşi lăsă ochii în jos, apoi îşi ridică privirea, uitîndu-se ţintă la Babaii şi, ca şi cum ar fi vorbit despre un lucru foarte simplu, rosti cît se poate de firesc :

— Am destui bani.

Ea a priceput imediat ce voia să spună : era gata să plătească pentru a fi protejat.

— Ştii, îi răspunse, acum doi ani, un marinar australian a debarcat aici, ca şi tine... L-au luat înapoi.

— Cum vine asta l-au luat înapoi ?

— Vasul său s-a oprit a doua zi în insula Wakai şi de acolo au transmis aici un mesaj.

— Jandarmii ?...

— Da, jandarmii sînt cei care au venit.

Uriaşul dădu din cap.

— La toate m-am gîndit, numai la jandarmi nu. E al naibii de supărător.

Îşi privi mîna puternică întinsă pe masă, de parcă ea ar fi purtat toată povara grijilor sale. Părea un tip dintr-o bucată, care avea în el o anume naivitate ; într-un fel, îi lăsa impresia unui copil. Se simţea pierdut şi ea îşi dădea seama de asta. Instinctiv, îşi puse mîna peste mîna lui.

— Nu, nu te-ai gîndit la toate. Crezi că poate cineva să-şi piardă urma în insule ? Nu e aşa...

Îşi aplecă capul înspre el, parcă pentru a-l face să priceapă mai bine că se înşela.

— Nu te poţi ascunde în insule. Prin părţile astea nu sîntem prea numeroşi. Insulele sînt mici. Toată lumea te vede. În două ore vor fi deja douăzeci de persoane care vor şti că te afli aici.

O urmărea încuviinţînd din cap.

— Înţeleg. Dar nu m-a văzut nimeni.

— Poate, îi răspunse ea. Nu te-a văzut nimeni pînă acum. Dar mai tîrziu, ce vei face ?

El nu avea nici o idee despre ceea ce va face mai tîrziu. Iar Babaii de-abia acum şi-a dat seama cît era de obosit.

— Ţi-a fost greu să fugi de pe vas ?

— A trebuit să înot multă vreme.

Se simţea teribil de încurcată. Ceea ce urma să facă nu-i plăcea nicicum. Şi un cîine de-ar fi venit la uşă, tot i-ar fi dat o coajă de pîine. Pe de altă parte, pînă acum nu avusese necazuri cu francezii... Mai mult, era sigură că nici lui Sharky nu i-ar fi plăcut asta.

Marinarul îşi privea mîna parcă întrebîndu-se ce se va alege de el. Ea se ridică.

— Vrei să dormi ?

— Şi după aia ?

— După aia, nu ştiu. O să te rog să pleci la noapte. Nu pot să te ţin.

Îl urcă pe marinar în camera ei. Se aşeză pe saltea şi adormi.

La prînz, sosiră jandarmii. Căutau, spuneau ei, un marinar care dezertase. Un francez. Un uriaş, pe numele lui Geo Paquet, zis „Gorila".

Taica Babaii, care tocmai coborîse, a vrut să ştie mai multe despre asta.

— Dar ce-a făcut ?

— L-a omorît pe un tip, la Papeete [1].

Jandarmii plecară.

Fetei i-a stat inima-n loc. Taică-său se aşeză pe un coş cu pînzeturi, strivindu-l, dar ea era atît de emoţionată încît nici măcar nu se mai gîndi să-l gonească de-acolo.

Se priviră. El zîmbi.

— Pari neliniştită, fata mea ! Crede-mă, dacă un tip ca ăsta a omorît pe cineva, înseamnă că ăla şi-a căutat-o cu lumînarea !

---

[1] Papeete — port în insula Tahiti şi centrul administrativ al Polineziei Franceze (n.t.).

VI

În camera de la etaj, Geo Paquet se plictisea de moarte. În meseria asta, alături de momentele de încordare, există binecunoscutele perioade lungi de plictiseală. Sosise pe insula Wakai, cu trei zile mai înainte. Îl lăsase un hidroavion ce ţinea de Comandamentul marinei din Pacific.

Prevenit de către Serviciile speciale, căpitanul de fregată[1] Rilière, care comanda Marina Pacificului, l-a cules cu discreţie din Tahiti, cu un hidroavion de serviciu.

Căpitanul Rilière, Doude pentru prieteni, era într-un fel sosia „Gorilei" era la fel de pătrăţos ca şi Geo. Originar din Dunkerque, liniştit şi lent de felul lui, Rilière era un tip care nu se emoţiona niciodată ; avea, dacă se poate spune aşa, un bun simţ anormal. Căuta să le potrivească pe toate după legile fizicii, înclinaţie care se potrivea de minune cu mentalitatea lui Geo. Între el şi „Gorila" aveau loc întîlniri de pomină, în care nu-şi aveau locul înfloriturile fără rost.

— Se prea poate ca pe vreo insulă să se întîmple cîte ceva, îi spuse el lui Geo. Dar, tot aşa de bine, s-ar putea să nu fie nimic. Au dispărut nişte tipi. Se întîmplă adesea. Cînd le pică lor pe chelie să nu mai locuiască într-o anume insuliţă, se duc să locuiască în altă parte... Dar povestea cu *Jubilation,* asta da, e interesantă.

[1] Căpitan de fregată — gradul corespunde celui de căpitan de rangul doi din Marina Română, respectiv celui de locotenent-colonel din trupele de uscat (n.t.).

— De vreme ce în insule totul se află repede, n-ar fi trebuit să-ţi treacă pe la ureche cîte ceva ?

— În insule se ştie totul, cu excepţia adevărului. Aici există două elemente : natural şi supranatural. Există mincinosul public, mincinosul din familie şi cel care minte autorităţile vrînd să stîrnească senzaţie. Mi s-a vorbit de un chinez care ar fi înalt cît o casă şi ar merge cu arcuri la picioare. Un altul ar fi sosit pe o bicicletă zburătoare. Îţi dai seama că, primind asemenea informaţii, eşti obligat să fii prudent.

— Orice-ai spune, cînd au dat de *Jubilation,* nava era abandonată !

— Da, mersi, la două mii de kilometri de-aici !... Şi-apoi, în ceea ce îl priveşte pe Sharky, comandantul lui *Jubilation,* te poţi aştepta la orice... Unul dintre acei bătrîni lupi de mare care fac contrabandă cu rom sau se ocupă cu trecerea clandestină de persoane peste graniţă. Sharky are o pipiţă la Nerakatufu... Una, Babaii...

Să fie o femeie băgată în afacerea asta ? Hm !

Geo îşi făcuse un obicei din a-şi îndrepta cercetările în astfel de direcţii, de cîte ori avea prilejul.

Punerea în scenă a poveştii cu marinarul dezertor de pe *Rose-Thé* nu a fost deloc greu de realizat.

Geo şi Doude îşi instalară baza comună permanentă pe a vedetă, în insula Pisicii, foarte aproape de Nerakatufu.

Către ora două, Babaii a venit să-i aducă de mîncare. Şi, fiindcă a rămas să mănînce împreună cu el, Geo a întrebat-o :

— Şi magazinul ?

— Taică-meu e jos.

— Crezi că o să-şi dea seama de ceva ?

— Ştie deja...

Ea ciugulea cu vîrfurile degetelor din platoul cu peşte crud şi cu o nucă de cocos, pe care îl aşezase între ei. Deşi mîncarea era excelentă Geo se servi în silă.

Se întreba de ce oare sînt polinezienii atît de graţioşi. Babaii la rîndul ei, se întreba de ce oare sînt europenii atît de rugoşi. Îl privea zîmbind. Uneori pufnea în rîs, probabil, sensibilă la un umor care lui îi scăpa. În cele din urmă, o întrebă :

— Şi în acest caz, tatăl tău nu va spune nimic ?

Ea chicoti uşor.

— Dacă ar fi avut ceva de zis, ar fi făcut-o deja. Te-a auzit, te-a văzut...

Geo rosti pe un ton sentenţios :

— Oamenii sînt mai buni decît se crede.

Babaii îl privi amuzată :

— Aşa ceva a spus şi tatăl meu despre tine.

Pufni în rîs, înainte de a continua :

— A spus asta jandarmilor care au venit să te caute.

Era atît de drăguţă şi delicată încît Geo se simţea teribil de stînjenit în postura de ipocrit. Cu toate astea, rămase încremenit. Genul — împărat roman, faţă în faţă cu un gal needucat.

— Şi ce-au spus jandarmii ?

— Că ai omorît pe cineva.

Geo îşi aplecă faţa şi răspunse copleşit :

— E-adevărat. Nu am avut încotro.

Începuse să-i fie lehamite de aceste mici cubuleţe din carne de peşte, acrişoare şi transparente. Babaii se ridică, coborî la parter şi aduse un bol mare cu apă, în care îşi clăti degetele, apoi i-l întinse lui Geo.

Terminînd de mîncat, începu s-o iscodească în legătură cu ceea ce avea el de gînd.

— În aceste insule, trebuie să existe traficanţi care ar putea avea nevoie de un om ca mine. Cineva care, în situaţia în care sînt, ar putea să mă ascundă şi să mă folosească.

Scoase o ţigară şi îi întinse şi ei una, dar Babaii refuză.

— Nu vrei să faci nimic pentru mine, observă Geo, pentru că nu-i iubeşti pe europeni. Dar nici ei nu mă iubesc pe mine.

Ea pufni în rîs şi îi puse mîna pe umăr :

— Sînt femeia unui european.

Ea închise ochii, în timp ce Geo o privea uluit.

— E departe, tare departe...

Evident, veştile privind epava vasului *Jubilation* nu ajunseseră pînă aici. Nenorocita nici nu-şi dădea seama cît de mult o nimerise.

— Credeam că stai cu tatăl tău.

— Asta nu deranjează cu nimic... Se numeşte Sharky şi comandă o navă foarte frumoasă.

— Nu m-ar putea lua cu el ?

Ea clătină din cap.

— Aş putea chiar să mă duc destul de departe pentru a-l întîlni. Azi-dimineaţă, venind dinspre plajă, am văzut pe ţărm şalupa vămii care avea rezervoarele pline.

— Nu, nu va reveni înainte de cîteva luni.

Aşteptînd urmarea evenimentelor, Geo încerca să doarmă. Se cam dezumflase. Ştia că atunci cînd se doreşte verificarea unei ipoteze, se presupune mai întîi că faptul există. Or, el „Gorila", nu credea prea mult în poveştile astea cu insule dinamitate. Era încă şi mai puţin probabil ca Sharky să fi avut de-a face cu astfel de poveşti. Dar, aşa cum spun specialiştii în probleme politice, „era o ipoteză care trebuia înlăturată înainte de a o apuca pe altă cale".

Urmarea evenimentelor nu s-a lăsat prea mult aşteptată. Către orele patru după-amiază auzind zarvă mare afară, încercă să privească pe geamlîcul care îi servea drept fereastră. Îndeplinind ordinele primite, jandarmii dăduseră buzna. Se parlamenta îndelung. Babaii apăru aproape imediat prin trapa din podea. Nu mai zîmbea deloc.

Geo evită să o privească. Nu pentru că această comedie ar fi fost deplasată : era ceva obişnuit în meseria lui dar i se părea că în acest fel îi dădea un aer mai „autentic."

— Ai înţeles cine erau ăia de jos de-acum cîteva clipe ?

Babaii dădu afirmativ din cap, după care veni şi se aşeză alături de el.

— Jandarmii au împărţit puşti bărbaţilor. Se vor forma potere. M-au întrebat dacă sînt sigură că sus nu s-a ascuns nimeni. Noroc că taică-meu a spus că tocmai coborîse, şi şeful jandarmilor a zis...

Era foarte îngrijorată. Avea şi de ce...

— ...A zis că nu e cazul să-şi rişte cineva viaţa pentru tine... Că eşti un om periculos... Că dacă te văd...

O luaseră totuşi un pic cam tare curcanii ăştia. Odată arestat, lucrurile puteau fi lămurite. Fără alice sau burţi ciuruite. Geo îi ceruse lui Doude să le transmită ordine categorice. N-ai fi zis...

Se ridică, îşi aranjă părul cu mîna, înşfăcă sacul de marinar şi îi zîmbi fetei cu tristeţe.

— Plec...

Oare îl va lăsa să plece ? Dacă da, atunci însemna că s-a păcălit rău de tot. Geo simţea însă că pregătirea făcută anterior trebuia să-şi arate roadele...

Babaii se ridică iute în picioare şi îl împinse în interiorul camerei.

— Nu pot să te las să pleci aşa.

Geo dădu drumul sacului de marinar pe duşumea şi se sprijini de perete.

— Ai dreptate, se va vedea că vin de la tine şi vei avea necazuri.

Ea nu-i făcu nici un reproş.

Auzind primele cuvinte ale răspunsului ei, Geo încercă acea senzaţie pe care o cunoştea atît de bine : o undă de căldură pe deasupra şalelor. Cei care nu sînt de meserie habar n-au de aşa ceva ! Agentul porneşte la treabă cu mustăţile răsfirate în vînt — antene, cum le-ar zice Salvador Dali ; deodată, antenele agaţă ceva şi chestia asta îi creează o senzaţie de căldură în spate.

Babaii îi spuse doar atît :

— S-ar găsi poate un loc în care ai putea fi ajutat...

Tonul şi mutriţa ei promiteau „Gorilei" numai lucruri speciale.

— Voi pleca la noapte... continuă el, cu barca vămii. Să-mi dai două ulcioare cu apă.

Ea îl privi cu nările strînse şi ochii măriţi.

— Poţi să pui barca pe apă de unul singur ?

— Dacă nivelul mării nu va fi prea coborît, da, voi reuşi s-o trag.

Probabil, spunea adevărul. Avea nişte mîini suficient de puternice pentru a izbuti. Îi şopti :

— Dar nu vei reuşi să ajungi pe insulă. S-au aciuit pe-acolo nişte chinezi cumpliţi. Sînt şi cîţiva europeni. Poate te vor omorî, poate nu... Nu e prea clar cu ce se ocupă ăştia... în tot cazul sînt nişte oameni răi.

În insule, mitul înfloreşte şi Geo ştia acest lucru. Totuşi, era convins că Babaii nu vorbea doar ca să se-audă vorbind. „Gorila" ridică braţele şi le lăsă să cadă pe coapse, cu un aer deprimat, dar cu inima palpitînd :

— N-am de ales.

După ce Babaii plecă, Geo rămase să reflecteze : în meseria asta te mănîncă rutina de zi cu zi, pînă ţi se acreşte, iar cînd apare lozul cel mare sau întrezăreşti o afacere senzaţională intri în trepidaţii.

Geo simțea că, de data asta, nimerise ceva mai puțin obișnuit. I se făcuse chiar frică, deoarece, nu întrezărea decît o singură cale de reușită : să intre în tunel și să înainteze pînă cînd va întîlni niște oameni nu tocmai simpatici. Dispunea de puțin sprijin în jur. Doude era departe, greu să se poată baza pe el... Cît despre ceilalți... presimțea că vor fi de temut... Avusese deja de-a face cu chinezii... Lua-i-ar naiba, în materie de mister și sînge rece, chinezii sînt uluitori...

I s-a părut că ea a lipsit o veșnicie. Într-un tîrziu, auzi pași pe scară.

Babaii împingea de la spate un tip care nu avea chef să intre și care, de cum a pătruns prin trapă, s-a dus să se așeze într-un colț.

Un polinezian impasibil, suplu și fără griji.

Babaii veni lîngă el, îl luă pe după umeri, îl ridică în picioare și îl aduse lîngă Geo.

— Este fiul surorii mamei mele și se numește Ramaraou.

— Eu sînt „Gorila", spuse Geo. Gorila e un animal care trăiește în copaci și care este foarte, foarte mare.

Ramaraou reuși să zîmbească, ceea ce îi formă o cută mare în cicatricea lucitoare care îi brăzda fruntea.

— Ramaraou este degetul cel mare de la mîna mea.

În acest moment, degetul cel mare de la mîna ei nu părea să se simtă la fel de bine ca celelalte degete.

— El a fost deja în insula aceea. L-au omorît.

Geo nu se mira ; știa că la polinezieni intenția e totuna cu fapta.

— Ne va ajuta, continuă ea, pentru că mă iubește. Insula este cumplită. Un alb nu reușește să ajungă la țărmul ei. El, Ramaraou, da. Va pleca de îndată și mîine dimineață, la revărsatul zorilor, va putea fi acolo. În fața insulei sînt multe stînci submarine, de care se sparg valuri mari de apă. Ramaraou va ști pe unde s-o ia ca s-ajungă la țărm. Pentru ca noi doi să putem ajunge acolo pe timp de noapte, el va pune o sursă de lumină între recifi, pe partea dinspre mare, în așa fel încît ceilalți să nu o poată zări. Te voi lăsa acolo și el te va conduce pe uscat. În cursul zilei, dacă va putea, va intra în legătură cu băștinașii ce se află acolo, pentru ca ei să te ia de pe plajă fără să te omoare.

Copleşit de voinţa zeloasei cumetre, sărmanul Ramaraou nu mai încerca nici măcar să se apere. Fie ele ori de unde-or fi, muierile-s toate la fel... A plecat să ia calea mării. Avea de străbătut pe apă o sută cincizeci de kilometri. Ce-i drept, cu un vînt regulat şi într-o pirogă cu pînze, bine greate.

Babaii era foarte îngrijorată pentru tatăl ei. N-avea ce face : trebuia să-i lase pe mînă magazinul. Gîndul de a pleca împreună cu Geo o făcea să se simtă mai bine. Nu trecuse mult timp de cînd femeile obţinuseră dreptul de a pleca pe mare. Acest lucru le fusese interzis timp de secole ; era un fel de tabu. Dar, sexul slab se emancipează...

Îşi regăsise echilibrul. Dacă marinarul ăsta voinic pleacă singur pe mare, nu-l va revedea nimeni, niciodată... Va muri de sete. Pentru ea, exista o singură soluţie : să-l lase pe insula Pourrie. Şi era o soluţie, întrucît mai departe, lucrurile nu mai depindeau de ea. Cu aşa o logică nu poţi să te pui...

Către ora şase, a mai fost o alarmă. Jandarmii, doi sau trei francezi din insulă şi cîţiva băştinaşi, nu prea hotărîţi, se întorceau din poteră. Nu găsiseră nimic. Au mai rămas un timp să stea de vorbă în salonul de aşteptare de la bazar. Geo s-a temut să nu-l adulmece vreun cîine. În cele din urmă hăitaşii plecară.

După ce s-a aşternut întunericul, cînd nu mai rămăsese nimeni pe-afară, Babaii şi tatăl ei au început să facă naveta între bazar şi şalupă ; cărau alimente şi apă. Probabil că n-au trecut chiar neobservaţi, căci în Nerakatufu nimic nu trecea neobservat. Dar, întrucît aprovizionarea vaselor făcea parte din atribuţiile lor, puţinii băştinaşi care i-or fi văzut îndeletnicindu-se cu aşa ceva n-ar fî fost surprinşi.

În mijlocul nopţii, lăsînd bazarul pe mîna beţivanului, Geo s-a furişat pînă la şalupa în care îl aştepta Babaii.

Era o şalupă cu bordajele din plăci de acaju, care se îmbinau ca solzii de peşte. Era relativ uşoară. Relativ...! Fiind vremea refluxului, „Gorila" a trebuit să se ostenească mai bine de o sută de metri, trăgînd-o pe nisipul moale. Uitase un lucru : şalupa conţinea două sute cincizeci de litri de benzină. Asta, fără a mai pune la socoteală şi bărcuţa de serviciu, care, într-un fel, constituia puntea din faţă a ambarcaţiunii.

Babaii avea instinctul mării, așa cum îl au toți cei din insule. Cunoștea insula Pourrie, fusese acolo, cu niște unchi de-ai ei, la pescuit de toni. În plină noapte, fără a avea vreun reper și fără a cunoaște bolta cerească, grație unui instinct nedesluşit, dar indiscutabil, al orientării, ea a luat direcția bună și a știut să se mențină pe ea.

Cît despre Geo, el nu se ținea prea fudul. O șalupă în Pacific e ca o coajă de nucă...

Cînd se crăpă de ziuă, acostară pe un atol care se afla aproximativ la jumătatea drumului. Cu șalupa trasă pe nisip, în așteptarea după-amiezii, au petrecut ziua, mîncînd scoici și dormind. Ea i-a vorbit îndelung despre Sharky și despre casa mare cît un pachebot pe care i-o va construi : „Charlotte-Home"...

Geo se întreba ce-o fi făcînd bietul Ramaraou, ascuns între recifi. Probabil dormea...

Către ora patru, porniră din nou, pe mare. Geo, care se orienta după soare, a putut să observe încă o dată că Babaii, fără a privi nimic altceva decît apa, mergea drept către sud-est și se menținea pe direcție, de parcă ar fi avut o busolă în pîntece.

După lăsarea nopții, Babaii ținea în continuare direcția sud-est fără să privească stelele. Fără să vadă nimic. Nici măcar pe Geo, așezat la prora, amețit de torsul motorului.

Un al șaselea simț o avertiză de ceva anume. Nu știa să se folosească de motor și îi ceru lui Geo să-l oprească. În liniștea care se lăsase, auziră respirația puternică a recifilor. Geo băgă vîslele în apă, și începu să vîslească după cum îi indica Babaii. Acum, valurile, care se zdrobeau de bancurile de corali, făceau să se audă pînă la ambarcațiunea pierdută în întuneric un zgomot spasmodic de temut.

Babaii era convinsă că nimerise în locul cel bun, care era situat foarte aproape de intrarea în șenal [1]. Geo vîsli timp de patru ore în jurul punctului indicat, pînă cînd deveni evident că Ramaraou nu lăsase acolo nici un felinar.

[1] Șenal — fișie de apă, suficient de largă și de adîncă pentru a asigura navigația la intrarea într-un port (n.t.).

VII

Ea îi făcu semn să se oprească. Geo nu îndrăznea să lase vîslele din mîini, nu atît din cauza fricii, ci pentru că era impresionat. Marea, însufleţită de valuri uriaşe, îi făcea să coboare şi să urce în beznă. Geo simţea masa de apă alunecînd pe sub chilă, înainte de a se prăvăli peste reciful compact.

Acum zgomotul devenise insuportabil. Valurile se spărgeau în spate şi în lateral. Îndeplinea întocmai tot ce-i cerea Babaii, care se lipise de el pentru a-i vorbi la ureche ; ar fi fost cu neputinţă să se facă altfel auzită în acest tunet de apă. Geo simţea adierea mirositoare şi îmbibată de umezeală a aerului dislocat de dezlănţuirea valurilor. După cîtva timp, chinul încetă. Geo încerca, instinctiv, să nu scape vîslele. Nu mai simţea suflul produs de spargerea valurilor. Doar mirosul puternic ajungea pînă la ei. Erau învăluiţi de un zgomot surd, dar suportabil.

Babaii trase una dintre vîsle din mîinile lui Geo, pentru a se putea aşeza pe bancă, alături de el.

— Cred că n-are rost să căutăm mai mult. Adineauri am recunoscut foarte clar locul : este Bancul Ţiparului. Aici trebuia să ne aştepte Ramaraou.

— Ai ochi de pisică.

— Dacă ăsta nu era Bancul Ţiparului, nu am fi putut trece prin mijloc. Ne-am fi zdrobit.

Iată o informaţie pe care întotdeauna îţi face plăcere să o afli după...

— Să aşteptăm. Poate şi-a pierdut lampa. Cînd se va lumina de ziuă, va trebui să menţii barca foarte aproape de recifi, ca să nu fim văzuţi de pe plajă.

Geo avea oarece îndoieli. Se întreba dacă nu cumva curajosul Ramaraou pierise, pur şi simplu, în mare.

— Nu crezi că ar fi putut aprinde vreo cracă uscată ?

— Pe recifi nu există copaci. Nu există nimic şi, atunci cînd pierzi ceva, trebuie să te întorci de unde ai venit. Odată, pe la vremea migrării tonului, împreună cu unchiul meu, au plecat mai multe pirogi la pescuit. A doua zi am fost nevoiţi să ne întoarcem ; cel care avea în grijă chibriturile le scăpase în apă. A trebuit să aşteptăm o altă perioadă de migraţie. Cam aşa se petrec lucrurile prin insule.

Poate nu şi-or fi smuls chiar părul din cap, de supărare, se gîndi Geo. Săptămînile trec şi, la urma-urmei, o migraţie de toni e la fel de bună ca oricare alta. Indolenţă ? De ce nu, dacă pot trăi la fel de bine şi aşa.

Era plăcut, dar rămăseseră atîta vreme nemişcaţi, încît lui Geo i se făcu frig.

Încă mai era întuneric bine cînd ea îi ceru lui Geo să se apropie de locul pe care se prăvăleau valurile. Geo înainta încordat, mişcînd uşor din vîsle, pentru a amîna clipa fatală. Îl puse să ţină cît mai aproape, explicîndu-i că apele în retragere vor da la iveală un alt banc între ei şi largul mării.

Şi, într-adevăr, atunci cînd s-a luminat de ziuă, se aflau într-o mică mare interioară cu valuri înspumate.

— Acolo trebuie să acostăm...

Geo se strădui să observe locul arătat şi tot ce zări fu doar o trombă uriaşă de apă.

— E cu neputinţă.

— Treci prin partea cealaltă.

Ocoliră insula. O dună de nisip lucea îndărătul unei stînci. Cînd săriră pe plajă, Geo îşi zdreli picioarele. Nisipul era format din fragmente de corali şi din cochilii sfărîmate, foarte tăioase. Chiar şi aşa, să simţi pămîntul sub tălpi era foarte plăcut. În locul în care se aflau nu puteau fi văzuţi de nicăieri. Ea se urcă pe un bloc de piatră. Geo deschise un coşuleţ şi strigă, pentru a acoperi zgomotul apei :

— La masă !

Babaii, căreia nu-i stătea gîndul la mîncare, îl repezi:

— Vei avea tot timpul să mănînci. Eu, una, plec...

Geo lăsă jos peștele afumat pe care i-l întinsese. Ea îi explică :

— Trebuie să ajungem pe insulă înainte de a se lumina prea tare. Ramaraou este acolo. Tocmai i-am văzut piroga, cu catargul scos, trasă într-o scobitură din Bancul Țiparului. Sarongul său era înăuntru. Dacă l-a lăsat, asta înseamnă că voia să înoate departe, altfel ar fi intrat în apă cu el.

Geo se așează pe marginea șalupei, în timp ce Babaii desfăcea curelele din piele de la bărcuța fixată pe punte. Se simțea ușor depășit de evenimente, „Gorila", într-o lume al cărei ritm îi scăpa. Într-un tîrziu reacționă :

— E o prostie ce faci ! Insula asta e plină de primejdii.

Ea îl privi zîmbitoare :

— Tocmai de-aia !

— Nu e cazul să riști mai mult decît trebuie.

— Ramaraou reprezintă degetul cel mare de la mîna mea.

Iarăși ! Se săturase să tot audă asta. Numai că Babaii era pe cît de blîndă, pe atît de încăpățînată.

Geo răsturnă bărcuța pe nisip.

— Dacă-i așa, eu sînt cel care mă voi duce acolo.

— Nu vei reuși să treci de bancurile dintre corali.

„Gorila" rămase pe loc, cu bărcuța la picioarele sale. Un metru cincizeci lungime, lățimea pe jumătate, bordul douăzeci și cinci de centimetri, un adevărat lighean. Cum să bagi înăuntru o sută douăsprezece kilograme ! Se simțea caraghios în fața acestei miniaturi.

— Nici tu nu vei trece de bancuri cu așa ceva ! Trebuie să iei piroga lui... degetul mare de la mîna ta.

— Nu mai e timp. Se luminează și voi trece foarte bine. Noi traversăm adeseori bancurile pe plute.

— O treabă ca asta nu e pentru tine. Mă aflu aici, în insulă, și fiindcă tot voiam să vin...

Ea fixă vîslele în toartele de la barcă.

— Ramaraou este și el în insulă...

Trase bărcuța către apă și adăugă :

— Și trebuie să-l scot de-acolo. Trebuie să ne aștepți. Va fi poate nevoie de șalupă ca să putem pleca repede.

— Pot să mă duc pînă-acolo înot...

Încerca să o rețină. Dar ea era tot atît de hotărîtă ca și generalul Cambronne [1].

— Și dacă va fi nevoie să vorbești, în insulă, cu prietenii ? Pe tine, ei nu te vor asculta. Hai, lasă barca !

Ea plecă foarte repede, strigîndu-i în timp ce se îndepărta :

— Dacă totul merge bine, de îndată ce ne vom întoarce, Ramaraou te va lua și te va duce pe insulă. Sau vom aștepta pînă se întunecă.

Geo nu era prea mulțumit de el. Dar ce altceva putea face, în acest univers de corali și de apă, decît să aștepte și să privească, în tot acest timp, miile de crabi lenți și iscoditori.

Babaii avea doar un singur gînd : Ramaraou. Doar ea îl silise să vină aici pentru a-l ajuta pe bărbatul cel solid. Se deplasa cu toată viteza, cu ajutorul micilor sale vîsle. Hotărît lucru, europenii au fixul bărcilor incomode.

Își repeta în sinea ei : „Nu e încă foarte lumină și nu mă vor vedea." În realitate, s-a luminat foarte repede de ziuă. Dacă nu a fost văzută, asta s-a întîmplat pentru că nimeni nu se uita în direcția aceea.

Locul de trecere, în spatele Bancului Țiparului, se deschidea în fața ei verde, fosforescent și înspumat. Îi era greu să vîslească drept. Reuși, cu toate astea, să treacă. De cealaltă parte a canalului, valurile se duceau într-un tăvălug pînă pe plajă. Pentru a se menține pe direcție, trebuia să acționeze destul de rapid ; o mică barcă de serviciu nu e o pirogă. Deodată, ambarcațiunea începu să se învîrtească. Se redresă cu o lovitură de vîslă, fiind dusă de șuvoi. Rămase cocoțată pe creasta valului, care o propulsa către plajă cu o viteză amețitoare. Simți că bărcuța se abătea într-o parte. Se ridică pentru a o orienta, așa cum se face pe o plută. Prea tîrziu ; a fost aruncată peste bord, tăvălită în spumă și trasă înapoi de curentul care re-

[1] Pierre Cambronne (1770—1842) — general francez, rămas celebru în urma bătăliei de la Waterloo (1815) prin cuvintele cu care a respins cererea de a se preda, pe care i-o adresaseră englezii : „Căcat ! Garda moare, dar nu se predă". Prima parte a răspunsului mai este cunoscută și sub eufemismul de „vorba lui Cambronne" (n.t.).

venea de la țărm. Cînd se ridică pe creasta următorului val, observă cum bărcuța se înțepenea într-o aglomerare de corali. Ajunse pe plajă purtată de val : plonja în momentul tăvălugului și ieșea la suprafață imediat după. Era chiar mulțumită că bărcuța se întorsese înapoi la recifi ; acest vehicul caraghios era mult prea vizibil.

Atinsese deja nisipul cu picioarele, cînd i-a văzut pe oamenii de pe plajă. Aveau pușți. Nu supravegheau șenalul, ci arhipelagul de insuliţe care se întindea pînă la intrarea în șenal. Și nici nu puteau s-o vadă, acum, cînd capul ei aducea a ceva mic și negru care plutea.

A priceput. Arhipelagul de insuliţe, care ținea pînă la Bancul Țiparului, reprezenta traseul pe care putea ieși din șenal, evitînd bancurile de nisip, fiindcă era imposibil de vîslit contra valurilor. Pe aici trebuia să se fi întors Ramaraou. Babaii nu mai dorea deloc să se ducă pe plajă ; din contră, se străduia să rămînă cît mai la distanță de ea. „De ce nu s-o fi întors oare la piroga lui ?“

Zări o pirogă eșuată pe un recif, în mijlocul arhipelagului. Babaii începu să se deplaseze încet înspre stînga, pentru a avea o mai bună vizibilitate. Ajunsă într-un loc în care marea se domolea, avu o clipă de răgaz. Deodată, simți cum i se strînge inima ; în apropiere de piroga eșuată, se mișca ceva... un om pitit acolo, în aglomerarea de corali. De vreme ce Ramaraou nu putuse să ajungă pînă la ambarcațiunea sa, însemna că îi fusese tăiată calea. Dacă mai era încă în viață, el trebuia să se fi ascuns într-unul dintre atolii arhipelagului, undeva între plajă și insuliţa în care îl aștepta omul care se ascunsese acolo.

Fără să șovăie, porni în direcția aceea, cu riscul de a fi văzută de cei de pe insulă, căci se afla sub unghiul lor vizual. Se întoarse puțin înapoi, dar constată că nici ea nu se putea retrage prin șenal.

Lunecă, rănindu-se la mîini în muchiile coralilor, și pe jumătate băgată în apă, începu să caute din stîncă în stîncă. Nu-l găsea pe Ramaraou. Genunchiul îi alunecă pe ceva asemănător cauciucului. Înainte de a înțelege ce se întîmpla, două mîini se încleștară pe gîtul ei.

Ramaraou se afla acolo, așezat în apă, ascuns pe jumătate într-un fel de găoace din coral, și aștepta. Și-a dat seama că ceea ce apucase era un trup de femeie. O trase înspre el. Au rămas lipiți unul de altul, fără să se miște,

înghețați și înghesuiți în cripta minusculă. În apa limpede, zăreau pînă și ochii crabilor care îi iscodeau.

Ramaraou era la capătul puterilor. Buzele i se albiseră. Ea încercă să se pună peste el pentru a-l încălzi, dar, în apă, asta nu servea la nimic.

Îi spuse, în șoaptă, la ureche :

— Marea se retrage. Te poți așeza pe nisip să te-ncălzești.

El își legăna capul, repetînd necontenit :

— N-ar fi trebuit să vii niciodată... n-ar fi trebuit să vii niciodată...

În scurtă vreme, în jurul lor nu mai rămăsese aproape nici un pic de apă.

Cercetînd împrejurimile, Babaii nu observa nici o mișcare. Îl trase pe Ramaraou, cu putere, afară din cripta de coral. Soarele începuse să încălzească și ea îl întinse pe nisipul umed dintre două blocuri spongioase. Abia acum băgă de seamă că avea o coapsă străpunsă. Simți cum o lasă puterile și se prăbuși peste el plîngînd. Nu peste mult timp simți mîna lui Ramaraou care îi mîngîia umărul.

— N-am mai putut trece înapoi peste barieră, i-a explicat el. M-au hăituit pînă pe plajă. Au trimis o pirogă pe mare pentru a-mi tăia calea. Nu puteam să înot decît ținînd aproape de recifi. Acolo se afla un bărbat cu o lampă, care lumina apa ca un far. Am încercat să trec, a tras în mine și a trebuit să mă întorc. Piciorul era mort. M-am adăpostit aici și mi-am pipăit gaura din picior.

Vorbiră îndelung. Ramaraou era scuturat de convulsii și avea fierbințeli. Ea dorea să-i aline suferințele. Încerca să-l împingă către mare, dar, de îndată ce venea în atingere cu apa, gemea și se trăgea cu tot corpul înapoi. Îl aduse din nou pe uscat. Era conștientă că nu vor putea trece împreună, dar nici acolo nu mai putea să-l lase. Îi spuse de mai multe ori :

— Bărbatul cel solid a rămas cu șalupa la Bancul Țiparului. El ne va duce înapoi la Nerakatufu.

El clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să vii niciodată...

Nici el n-ar fi trebuit să vină niciodată.

Ramaraou se cufundă într-un delir ciudat. Babaii nu mai pricepea despre ce vorbește ; amesteca ziua de azi cu alte zile, din copilăria lui.

De data asta, reuși să o sperie.

L-a luat în braţe şi a încercat din nou să-l bage în mare. Şi tot la fel a început să geamă de îndată ce a simţit apa. Îl trase iar înapoi.

Încet-încet, fîşia de nisip începu să se lărgească în jurul lor. Ei i se făcuse foarte frică. Nici nu mai ştia dacă voia să-l salveze sau să fugă de el. Îl ura. Va muri, luînd-o cu el în moarte.

Deodată, Ramaraou se ridică în capul oaselor şi începu să gesticuleze.

— Am văzut şcoala fraţilor, tabla cea neagră şi focul de pe ţărm... stau jos cu toţii, ascultă, şi ascult şi eu...

Se străduia să nu-l mai audă. Îngheţase de spaimă la vederea dramei care se amplifica sub ochii ei : fîşia de nisip lăsată de mareea în descreştere. Nu-l mai asculta pe Ramaraou. Auzul ei era îndreptat în altă parte, înspre zgomotul paşilor care se apropiau.

A încercat din nou să-l apuce pe Ramaraou pe după umeri, dar acesta se întoarse către ea cu o faţă desfigurată de furie, încercînd s-o muşte. Gemea. Babaii îl lăsă şi se ghemui la pămînt, cu capul între mîini, aşteptînd ca ei să vină s-o ia.

Mîna lui Ramaraou i se agăţă de gît. A vrut să se desfacă din strînsoare, dar degetele lui i se încleştară în păr. Se îngrozi gîndindu-se la cealaltă mînă ; luptîndu-se din răsputeri, reuşi să o îndepărteze. Ramaraou nu o mai recunoştea ; simţi că voia să o sugrume.

Zbătîndu-se din strînsoare, îi observă gura, cu buzele ridicate, schimonosită sălbatic. Se trase brusc înapoi, lăsîndu-i în mînă o şuviţă de păr. Ramaraou îngenunche şi încercă din nou s-o apuce. Vrînd să scape de el, se strecură între două stînci, de unde văzu venind un alb şi un galben care, pe jumătate ghemuiţi, mergeau de-a lungul falezei de nisip.

Rămase culcată pe o parte. Ramaraou urla. Îşi înălţă capul chiar în clipa în care albul trecea peste stîncile între care ea stătea lungită. Trecu, la rîndul lui, şi chinezul. Fiind goală, pielea i se înfioră aşteptînd atingerea mîinilor. Dar n-au văzut-o ; numai că nu păşiră peste ea. E drept, erau mult prea preocupaţi de celălalt spectacol : omul îngenuncheat, pe care îl urmăreau şi care înnebunise.

Cît a rămas întinsă acolo, i s-a părut că a trecut o veşnicie. Dinadins nu o înşfăcaseră imediat... A priceput în cele din urmă că nu au văzut-o. Se căţără pe nisip pînă la apă ca un gest reflex de precauţie ; acţiona inconştient, condusă de instinctul ei vital.

După ce a înotat puţin în lungul arhipelagului, văzînd că nu s-a întîmplat nimic, s-a liniştit.

Cei doi îl cărau pe Ramaraou, care gesticula, iar alţii veneau în fugă de pe plajă să-i ajute. Se îndreptă încet către ei ca fermecată, dar, în scurt timp, îşi reveni.

Întoarse capul pentru a nu mai vedea cum îl tîrau de picioare pe Ramaraou, cu faţa în nisip.

VIII

Urmînd partea dinspre interior a lanţului de insuliţe, ajunse pînă la intrarea în şenal. Dacă ar fi urcat, n-ar fi reuşit să treacă dincolo de recifi, care erau aidoma unor tufişuri mărăcinoase sculptate în piatră. Trebuia să intre din nou în apă şi să traverseze înot prin dreptul bancurilor. Avea convingerea că nu va izbuti. Încercă, totuşi, dar fu nevoită să se întoarcă. Simţea că nu va mai ieşi niciodată de aici. Tremura şi dinţii îi clănţăneau. Era o adevărată forţă Babaii, dar nu era făcută pentru oroare, în ţinuturi în care oroarea nu-şi avea locul, cel puţin în relaţiile dintre fiinţele umane. Păstra înaintea ochilor imaginea celor doi care-l tîrau pe Ramaraou de picioare, cu faţa în jos, lăsînd dîre pe nisip.

Mai avea şi un alt motiv de îngrijorare : Sharky, care fusese în această insulă. De aici adusese el perlele. Ce l-o fi legînd oare de aceşti ticăloşi ? Se aşeză cu spatele lipit de un madreporar [1] spongios, gîndindu-se la soarta lui Sharky. „Ce s-o fi întîmplat cu el ?“

Pe măsură ce timpul trecea, încălzită de soare, se opri din tremurat, recăpătîndu-şi sîngele rece. Cînd marea va începe să se retragă, va putea ocoli recifii cu pasul şi se va reîntîlni cu bărbatul cel solid. Deşi se afla foarte departe de plajă, putea zări nişte forme omeneşti care se deplasau asemenea unor furnici. La un moment dat, s-au

[1] Madreporar — tip de recif format de hexacoralieri (animale din subclasa celenteratelor marine, care au tentaculele în număr de şase sau multiplu de şase) (n.t.).

oprit, îngrămădindu-se. Oare ce făceau, așa, strînși la un loc ?

Înconjurat de recifi și de crabi uriași, din fericire doar curioși și foarte temători, orizontul lui Geo se limita numai la niște deschideri înguste către larg. Contactul cu nisipul grosier, alcătuit din ramuri de coral și cochilii sparte, nu-l prea încînta. Stătea îngrijorat în șalupă. Nu-i plăcea deloc această afacere, în care nici nu credea, ba mai avea și mustrări de conștiință.

Așezat pe banchetă — trist, *tête-à-tête* cu sine însuși — se gîndea că, pentru a ajunge pe această insulă, îi aruncase pe ceilalți doi într-o capcană. „Un incident te-a reținut aici, dar nici nu doreai altceva... Ți-era frică să debarci acolo, în interior... Ea a fost cea care și-a asumat riscul și a plecat... Ciudat mod de a-ți face meseria... Și dacă se întîmplă o nenorocire ?"

Se temea să ia lucrurile în tragic așa că se hotărî să verifice ambarcațiunea. Între timp, marea se retrăsese și mai mult. Pentru a fi în orice moment gata de plecare, împinse șalupa puțin mai în jos. Își petrecu astfel prima jumătate a dimineții tot împingînd șalupa după cum scădea nivelul mării.

Absența fetei începea să-l îngrijoreze. Nu cumva era cazul să plece în căutarea ei ? „Altă tîmpenie", conchise el, „dacă va fi nevoie să o ștergem iute, șalupa va ajunge să fie prea depărtată de apă. Mai bine rămîn". Dacă n-ai motive, ți le faci, așa cum înecatul se agață și de un pai.

Cînd se făcu de prînz, încercă să mănînce ceva, pentru a respecta un obicei, chiar dacă acesta, așa cum se afla el acum, pierdut între coralii uriași, nu-și avea rostul.

Porni apoi de-a lungul fîșiei de nisip, pe care o lăsase marea, pînă la Bancul Țiparului. Convins că nu putea escalada hățișurile de corali, cu vîrfuri tăioase asemenea unor cuțite, căuta, de-a lungul șenalului, o cale pe unde lama uriașă ar fi fost spartă. Își puse sandalele. Intrat în apă pînă la brîu, înaintă împins de mișcarea valurilor, dincolo de marginea șenalului. În depărtare, la capătul unui soi de lagună, în fața căreia valurile se spărgeau de stînci, vedea plaja sub cocotieri.

Intră în golfuleț, mergînd de-a lungul unui arhipeleag pe care marea, în retragere, îl dăduse la iveală. Înainta

anevoie și cu prudență, căci risca să fie văzut înainte de a-i vedea el pe ceilalți.

Un strigăt era cît pe ce să-l facă să-și piardă echilibrul. Era Babaii, goală, așezată pe pămînt.

— Am venit după tine, îi spuse, îngenunchind alături de ea.

— Nu vreau să plec. Ei l-au lăsat acolo...

Îi arătă plaja pe care Geo nu deslușì nimic deosebit. Babaii însă urmărise ore în șir manejul furnicilor. Furnicile se împrăștiaseră, iar în urma lor, pe nisip, rămăsese o pată neagră : Ramaraou.

Geo a priceput. A fost pentru el ca o lovitură de măciucă în moalele capului. Deci totul în această poveste era cît se poate de adevărat.

— Mă duc după el.

Babaii îl opri cu un gest.

— Dacă mergi pe nisip, de-a lungul stîncilor, te vor observa imediat. Ne vom duce la noapte.

— Nu vom mai putea trece, marea va începe să crească.

Babaii se ridică. Era extraordinară, goală, cu părul desfăcut. Dar nici unul, nici altul, nu luară seama la asta. O apucă de mînă, dar ea încercă să se smulgă. Geo adăugă :

— Ai dreptate, acum nu ne-am putea apropia de el. Vom merge la noapte, pe mare.

— Șalupa nu va trece niciodată de bancurile dintre stînci.

— Vom trece cu piroga pe care a lăsat-o Ramaraou la Bancul Țiparului.

Întrucît reperase locul de trecere, o luă înaintea ei. Cînd ieșiră în cealaltă parte a recifului, Babaii începu să dîrdîie. Geo și-a dat seama că asta nu se întîmpla din cauza frigului ci pentru că n-o mai țineau nervii și ajunsese la capătul puterilor. Se împletici în nisipul moale. O luă în brațe și ea se agăță de gîtul lui privindu-l în ochi, în timp ce el se străduia să vadă pe unde calcă.

Ajunseră la șalupă. Cînd s-o lase jos, ea refuză. Era încă înspăimîntată. Se așeză pe marginea ambarcațiunii, cu această femeie frumoasă în brațe, încă și mai vrednică de milă, decît el, în acest abandon deplin.

Încet, încet, o simți cum se încălzește. Nu îndrăznea să se miște. Ea îi povesti, prin frînturi dezlînate, toată întîmplarea.

— A venit pe insulă pentru tine... Încerca să găsească pe cineva din neamul nostru care ar fi putut să te însoțească, să te ajute... A întîlnit pe cineva care s-a dus să-l caute pe chinez. După aceea nu mai știu ce s-a întîmplat. N-am mai înțeles nimic din ceea ce spunea Ramaraou.

Geo încerca să desluşească ceva din delirul lui Ramaraou. Cuvintele scoală... tablă neagră... nu-i sunau bine. Se întreba dacă nu cumva îl interogaseră pe Ramaraou într-o școală de cadre insurecționale. Văzuse deja așa ceva în Insulinda [1]. Oricum ai fi luat-o, povestea cu insula Pourrie se transforma într-o afacere importantă.

De cîte ori provoca căderea unui nevinovat, „Gorila" era destul de impresionată. Oricît de mult ai trăi agățat de un pușcoci, rămîi, totuși, ceea ce ai fost dintotdeauna. Și Geo tocmai se gîndea că Ramaraou fusese omorît în locul lui, cînd Babaii, lipindu-și fruntea de obrazul lui, îl întrebă cu blîndețe :

— Și tu, tu cine ești ?

Cerul era de un albastru desăvîrșit. Întrebarea ei îl surprinse pe Geo ca un trăsnet picat din senin. Se pare că femeile merg pe pîrtii obscure și sinuoase care nu se prea întîlnesc, dar care nimeresc drept la țintă.

Sînt momente în viață cînd, dacă minți, înseamnă că ești un jeg.

— Am venit să te văd pentru că știam că trăiești cu Sharky.

Pînă în acest moment, o simțise respirînd lipită de pieptul lui. Răsuflarea ei se opri brusc, și Geo avu un moment de ezitare :

— Nu știu ce să-ți spun...

— Poate nu-mi vei spune nimic... Dar eu sînt slabă și tu ești puternic...

În mod obișnuit, parabolele de acest gen îl lăsau rece. De data asta, răspunse cinstit :

— A fost găsită *Jubilation* plutind în derivă. Dar a fost găsită într-o asemenea situație, încît e sigur că echipajul era în regulă atunci cînd a părăsit-o...

---

[1] Insulinda — ansamblu de insule în sud-estul Asiei, care cuprinde Sondele Mari, Sondele Mici, arhipelagul Moluce, arhipelagul Celebes, unii incluzînd în el și insulele Filipine (n.t.).

O zgîlţii pentru a întări cele afirmate :

— Înţelegi, lui Sharky nu i s-a întîmplat nimic. Sharky se află undeva... Dar poate că a fost nevoit să-şi părăsească nava.

Se smulse brusc din braţele lui Geo şi se aşeză alături de el. El începu să-i povestească aproape tot ceea ce putea să-i spună. O clipă, „Gorila" s-a temut ca ea să nu se prăbuşească. Dimpotrivă. De cînd cu evenimentele de dimineaţă, ea nu încetase să se teamă pentru Sharky. Acum, această relatare despre vasul părăsit în siguranţă o liniştea.

— Nu ştiam, dar perlele erau atît de frumoase... Sharky se află undeva... Va reveni... Nu e pe insula Pourrie. Aş fi ştiut-o pînă acum...

Geo se aplecă spre ea cu faţa îngîndurată.

— Se află mult mai departe.

Ea îl privi, domolită, cu trăsăturile destinse.

— Desigur...

Geo închise ochii.

— Numai de nu i s-ar întîmpla ceva acolo unde se află...

Spuse asta în speranţa unei precizări din partea ei. Cînd redeschise ochii, Babaii îl întîmpină cu o privire blîndă, dar hotărîtă.

— Există, îi spuse ea, multe insule şi meleaguri îndepărtate, foarte îndepărtate... şi Sharky le cunoaşte aşa cum îşi cunoaşte buzunarele.

— Şi nu ţi-a spus niciodată nimic ?

Ea dădu din umeri. Alături de acest om voinic şi calm se odihnise şi se liniştise. El nu-i mai stîrnea îngrijorare. Îl căuta pe Sharky pentru ceva ce ei i se părea lipsit de importanţă. Europenii sînt nişte ţicniţi. „Voinicul acesta caută ceva... gîndea ea ? Şi pentru asta, umblă după mine".

Au mai tras şalupa încă în două rînduri, pentru a o aduce în apropierea apei.

Către mijlocul după-amiezii, s-au dus la piroga lăsată pe ţărm de Ramaraou. O coborîră şi pe ea înspre apă. Babaii îşi înfăşură sarongul lui Ramaraou în jurul corpului. Dar mare lucru nu-şi pusese pe ea şi, deodată, deveni neliniştită. Goliciunea anumitor femei este obscenă ; există însă altele, pe care veşmintele le dezbracă.

Fiind vremea fluxului, niște pirogi părăseau insula Pourrie și ei au fost nevoiți să se ascundă. Acum, Geo trebuia să tragă mai în sus și piroga, și șalupa, alegînd, de fiecare dată, un loc în care ele să nu poată fi observate.

Au stat de vorbă și au mîncat pește afumat. Fata era de o drăgălășenie și o vitalitate irezistibilă. Geo era chiar mai mulțumit că își pusese sarongul pe ea. Cine știe ce mai ieșea dacă se așeza alături de ea, goală, în nisipul fierbinte.

Sub cerul acesta, în aceste spații nesfîrșite, viața își reia cursul normal. Babaii așteptă momentul în care să se ducă după Ramaraou pentru a putea împlini datina : să-l îngroape așa cum se cuvenea, în insula sa natală, așezat în groapă, în imediata apropiere a apei. Dar de-acum, pentru ea, toate acestea nu mai reprezentau drama de azi-dimineață. Va fi doar un mort, care va pluti în curînd, avîndu-l pe Iisus în dreapta sa — fiindcă ea era creștină — și pe Vahidou, zeul-pește, în stînga. Va fi sărbătoare la Nerakatufu. Poate va veni chiar și un misionar. Lui nu i se va spune niciodată secretul lui Vahidou. Și misionarul va lăsa impresia că nici n-a auzit de cetățeanul ăsta. Misionarul, un bătrîn bărbos, sfințind groapa, nu ar remarca nici măcar forma sa ciudată : un puț pătrat, nu prea adecvat repausului alungit.

Trebuiră să se ascundă încă o dată ; pirogile se întorceau. Geo le observă în timp ce traversau bancul. Cîte doi inși în fiecare pirogă. Aveai toate motivele să te gîndești că unul dintre ei era băștinaș, iar celălalt străin. Oamenii aceia care veniseră pe insulă, nu-și puteau permite să-i lase pe pescari să plece singuri. Pirogile se îndreptau către țărm, zburînd pe crestele valurilor cu peste optzeci de kilometri la oră.

La lăsarea nopții, nivelul mării era deja destul de ridicat. Babaii începuse să-și facă de lucru pe lîngă pirogă. Geo se uită la ea și i s-a cam pus un nod în gît. A tras șalupa foarte sus pe nisip.

Într-un tîrziu, cînd ea simți că s-a întunecat îndeajuns, și-a scos sarongul și îl puse în șalupă. Apoi împinse piroga în mare. Geo o opri.

— Vin cu tine.

— La înapoiere, trei în pirogă... o să fie greu...

— Marea e în creştere, dar nivelul ei e încă scăzut. Distanţa dintre piroga lăsată pe ţărm şi locul unde se află Ramaraou va fi prea mare. Pînă cînd te vei întoarce, dacă vei putea să-l cari, fluxul va degaja piroga din locul în care o vei lăsa. E nevoie de doi oameni. Eu mă voi duce după el. Ne vom înapoia oricum. De altfel, dacă nu vrei să mă iei cu tine, nu te las să te duci acolo.

Babaii se smulse şi piroga se îndepărtă. Geo se aruncă în apă şi reuşi să se agaţe de pirogă. Ea se întoarse către el :

— Lasă-mă !

A vrut să-l dea la o parte cu o lovitură de pagaie. El apucă pagaia. Cînd se urcă la bord, era cît pe ce să răstoarne ambarcaţiunea. Babaii lopăta stînd în picioare şi Geo, care îi vedea trupul lucind, nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la el. Era destul de stînjenitor pentru amîndoi.

Ea îi ceru să se întindă pe fundul pirogii. Acum, Geo auzea freamătul apei care aluneca pe sub coca.

După un timp, piroga începu să se legene. Babaii aştepta între insuliţe să se întunece de-a binelea. În sfîrşit, porni în direcţia şenalului. Lungit în cutia sa, Geo simţi o cădere în gol şi un moment de oprire care nu se mai sfîrşea. Apoi a fost ca un salt de ascensor — văzu trupul fetei în bătaia vîntului — şi, la urmă, impactul cu ţărmul. Geo sări în apă. Ştia că Babaii nu s-ar fi înşelat niciodată şi că, dacă mergea drept înainte, urma să dea de Ramaraou, întins pe nisip. Se îndreptă către mort.

Era un aer călduţ, şi corpul acestuia nu se răcise încă ; era însă ţeapăn ca o scîndură. Cu toate astea, cînd Geo l-a luat în cîrcă, s-a frînt în două.

Reveni pe plajă şi nu găsi ambarcaţiunea. Îl trecură năduşelile. Începu să alerge, cînd într-o parte, cînd în alta. În sfîrşit, peste zgomotul valurilor, auzi o chemare. Era Babaii, care îl văzuse coborînd în beznă şi luînd-o prea la dreapta.

Au aşezat corpul în interiorul pirogii şi Geo s-a alungit, strîns lipit de el. Babaii se hotărîse să traverseze pe la bancul de nisip, către care porni pieziş, vrînd să ajungă în acea porţiune din arhipelag în care valurile se liniştesau. Traseul era lung şi presărat cu obstacole. Ramaraou se răsturna venind peste Geo, asemenea unui sac de fă-

ină. „Gorila“ îl ţinea de mijloc, de teamă să nu cadă în apă.

În dreptul şenalului, Babaii a trebuit să treacă bancul. Piroga se ridică, ca şi cum ar fi stat să se răstoarne, zvîcni în sus şi pică în bot. Catapultat, asemenea unui berbec, corpul lui Ramaraou, care alunecase către coada pirogii, îl izbi pe Geo în piept.

Piroga şi-a ridicat ciocul încă o dată. Babaii manevra pagaia cu atîta înverşunare încît începu să geamă. Nu reuşea să înainteze. Valurile o aduceau înapoi, de fiecare dată cînd încerca să treacă bancul. Iar Geo, în timpul ăsta, se opintea cu mortul. În sfîrşit, piroga veni cu vîrful înainte şi se umplu de apă. Deodată s-a aşternut calmul ; valuri liniştite îi legănau uşor. Reuşiseră să treacă.

Babaii nu mai găsea micul golf dintre recifii în care lăsaseră şalupa. Se învîrtea pe apă, revenind de fiecare dată în acelaşi loc. Geo, care împinsese înapoi corpul lui Ramaraou, începu să se îngrijoreze. Bordul pirogii se afla la rasul apei, abia mai rezista la clipocitul mării. Nu îndrăznea să se aşeze. Babaii ţîşni către larg, apoi o luă pieziş către şenal. Geo, nici măcar nu se mai străduia să priceapă ceva ; se aflau într-o situaţie mult prea îngrijorătoare. Deodată a simţit o izbitură. Babaii dăduse peste şalupa pe care marea, în creştere, o trăsese de pe nisip.

Transferul în şalupă s-a făcut anevoie. Pe deasupra, Geo s-a străduit din răsputeri s-o convingă pe Babaii să abandoneze piroga în derivă ; ea dorea să o remorcheze.

Înainte de a porni, Geo a vrut să se uite la Ramaraou. Luă lanterna din lădiţa de la bord. Ramaraou privea. Nici nu putea face altceva decît să privească, fiindcă pleoapele îi fuseseră tăiate. Şi Geo şi-a dat seama că nu mai avea nici un rost să-i deschidă gura ; şi limba trebuia să-i fi fost tăiată.

„Gorila“ cunoştea bine această parabolă din insulele chinezeşti : „Vor vedea totul şi nu vor putea spune nimic“.

A doua zi au ajuns la insula Pisicii, acolo unde Geo urma să-l întîlnească pe căpitanul de fregată Rilière.

Şalupa vămii o opri cu el. Babaii se îmbarcă cu Ramaraou într-o pirogă ; nu era cazul să aibă necazuri cu vameşii.

Insula Nerakatufu se afla foarte aproape de insula Pisicii, iar marea era liniştită. În curînd, ea va ajunge acolo, întovărăşită de mortul ei, curios şi mut.

IX

Konangkien era un specialist în insurecţie. Crescuse în praful încins şi în noroaiele îngheţate ale exodului. Atunci cînd nu fugea de japonezi, fugea de vreun clan politic. Doar ce se oprea, şi trebuia să plece iarăşi, gonit de un alt clan. Se pripăşea pe lîngă o familie sau alta, atunci cînd nu se înrola în vreo bandă de delincvenţi minori. La toate astea, un destin ironic făcuse ca el să se nască pe malurile fluviului Amur [1].

Cunoscuse Manciuria, Jo-Ho[2], Marea Galbenă, Marea Chinei şi, în cele din urmă, trecu la treabă în Filipine, acolo unde caracterul său s-a format prin foc şi sînge, în ritmul invaziilor şi eliberărilor succesive.

Nu mai era o persoană care se ocupa de politică, depăşise acest stadiu ce se defineşte, poate, prin fapte, dar, mai ales, printr-o gramatică şi un vocabular. Era un tehnician, nimic altceva decît un tehnician al insurecţiei, dar unul adevărat.

Pe nesimţite, părăsise acţiunea directă, pentru a trece la eşalonul „reflecţie". Organiza acţiunea. Suferea din cauza asta, căci îi lipsea acţiunea directă. Dar meditaţia reprezintă privilegiul vîrstei. Tinerii, care aleargă mai repede, îi împing pe cei mai vîrstnici ca ei pînă la birourile de stat-major.

Instalat în insula Pourrie, pe care avea misiunea să o echipeze ca pe un centru de expansiune insurecţională în

[1] Fluviul Amur — în franceză, numele fluviului siberian şi cuvîntul dragoste (amour) se pronunţă la fel. Ortografierea diferă numai prin prima literă, scrisă cu majusculă în cazul fluviului (n.t).

[2] Jo-Ho — regiune în partea de nord-est a Chinei (n.t.).

arhipelagul francez, scopul său real nu era chiar lupta contra francezilor. De fapt, el depindea de o organizaţie patriotică care îşi fixase ca sarcină eliberarea anumitor colonii, nu neapărat franceze. Dar, în urma examinării hărţii, a reieşit că ar fi absolut necesar, un punct de sprijin în insulele Touamotou.

Bineînţeles, organizaţia era susţinută în secret de mai multe ţări. Unele, mai curînd aliate Franţei, cum ar fi spus Geo, altele, mai curînd inamice. Dar pe care „Bătrînul" le-ar fi grupat sub denumirea de „străine".

Una peste alta, Konangkien era exponentul uneia dintre acele mişcări de independenţă care împînzesc în prezent lumea şi care pleacă de la o idee pură, în esenţă, dar susţinută de suporteri mult mai puţin curaţi.

La Marele Stat-Major Insurecţional s-a pretextat că îl trimit în arhipelagul francez pentru a-i utiliza calităţile de care dădea dovadă. În realitate, se preferase îndepărtarea lui într-o misiune mai la distanţă, pentru că avea mîna grea şi ajunsese să fie prea cunoscut în vestul Pacificului.

În acelaşi timp în care Geo şi Babaii acostau pe insula Pourrie, Konangkien se trezea ; ca de obicei, de cum se lumina de ziuă. Deşteptarea începea printr-un strigăt, întotdeauna acelaşi. Aşezat pe rogojina ce îi servea drept aşternut, urla :

— Tea ! [1]

Foarte aproape de el, Mongtao s-a ridicat în viteză de sub cuvertura din pînză pentru a pregăti ceaiul.

Îşi vorbeau în engleză, singurul dialect comun tuturor chinezilor, fiindcă între Konangkien şi Mongtao exista o diferenţă fundamentală : primul era originar din China de Nord, iar cel de-al doilea din China de Sud, ceea ce reprezenta cam aceeaşi deosebire care există între un finlandez şi un napolitan.

În aşteptarea ceaiului, Konangkien, stînd în echilibru în cap şi în pumni, făcea lumînarea. Reveni în genunchi şi se ridică în picioare. Însemna ceva atunci cînd se ridica în picioare, fiindcă măsura mai mult de doi metri. Un chinez de doi umetri e un spectacol impresionant.

Se aşeză pe podea cu mintea limpezită. Mongtao veni să se ghemuiască alături de el, cu ceaiul aburind aşezat

[1] Tea — ceai ; în limba engleză, în textul original (n.t.).

între ei. Mongtao era de talie mijlocie. Figurile lor, probabil foarte diferite pentru ochii experimentați ai asiaticilor, ar fi părut asemănătoare unor europeni, ca un același model, la două scări diferite : una micșorată, cealaltă mărită.

Mongtao nu avea calitatea de valet, ci pe aceea de tehnician insurecțional. Era adjunctul uriașului. El se ocupa pentru amîndoi de problemele auxiliare ale existenței, în mod deosebit de hrană și lenjerie, și astea reduse la minimul necesar. Problema locuinței nici nu se punea. Ba, mai mult, grija lor era ca aceasta nici să nu existe.

De fiecare dată, reduceau la cinci numărul băștinașilor care îi deserveau strict. Restul erau „accidentați". Cei cinci polinezieni nu se puteau deplasa decît alături de unul dintre cei șapte membri ai expediției Konangkien.

Expediția era în așa fel pregătită încît putea să dispară din insulă în cîteva ore, fără a lăsa nici cea mai mică urmă, exceptînd : un stoc de arme, cu muniția aferentă, o barcă demontabilă, un post de emisie-recepție și un set de „material didactic", toate îngropate cu multă grijă.

În această situație, băștinașii ar fi dispărut înainte de plecarea expediției. Nu era vorba de o cruzime inutilă, ci de tehnică. O tehnică împinsă la extremă. Se zice că francezul este cartezian. Este, pînă la emoție, nu mai departe. Asiaticul știe să fie cartezian fără emoție.

Pe insulă, rar cînd veneau vizitatori. Cu toate astea, în ajun, unul dintre cei doi malaiezi din cadrul expediției a observat o pirogă care se apropia de insulă. Era piroga lui Ramaraou.

Mongtao bău o înghițitură de ceai care îi plăcu, pentru că era aproape clocotit. Konangkien suflă în ceașcă pentru a-l răci.

— Și piroga care a fost semnalată în larg, ieri după-amiază ?

— A ajuns pe insulă.

Uriașul ridică capul și își scrută adjunctul cu o privire neliniștitor de neutră.

— Se știe despre ce e vorba, continuă Mongtao. Un băștinaș de pe insula Nerakatufu. Trebuie că n-a reușit să traverseze bancul dintre recifi, pentru că piroga lui nu a fost găsită. S-a dus la promontoriu, la unul dintre pescarii noștri. Pescarul a venit să mă prevină. Încep să fie disciplinați.

— Teroarea reprezintă începutul supunerii.

— Pînă am ajuns noi la promontoriu, pe vizitator l-a cuprins frica și a dispărut.

Uriașul își lăsă jos ceașca cu ceai fierbinte.

— E o greșeală !

— Nu cred. Wilfried, Buldock și cei doi malaiezi s-au îmbarcat în două pirogi, care i-au dus de îndată la ieșirea din șenal. Au supravegheat șenalul cu un proiector. Vizitatorul, fie că înota, fie că se afla în pirogă, era nevoit să ajungă pînă în apropierea lor dacă voia să treacă de bancuri. Întrucît nu s-a întîmplat nimic, ori a rămas ascuns într-un recif, ori s-a înecat.

— Nu-mi place povestea asta.

Mongtao bău încă o înghițitură de ceai și suflă în aer un nor de aburi.

— Nici mie nu-mi place... Băștinașul ăsta venise din Nerakatufu pentru a ne anunța sosirea unui alb. Un marinar dezertor, care ar fi omorît pe cineva și pe care l-ar căuta poliția franceză.

De data asta, Konangkien, tot străduindu-se să pară impasibil, căpătă mai degrabă, un aer bovin.

— Păi, în cazul ăsta, se știe că noi sîntem aici..., spuse el.

— Nu e sigur...

Mongtao, prudent și serios, nu arunca niciodată vorbe în vînt. Konangkien așteptă urmarea cu atenție.

— Acest alb, continuă Mongtao, ar fi un colos. M-am gîndit mult la asta. Cred că este Yelpy, secundul de pe *Jubilation*, ceea ce ar explica totul. *Jubilation* fiind părăsită de Sharky și de echipaj, Yelpy dorește poate să ne vîndă ceva.

— Trebuia să mă trezești.

— Asta nu l-ar fi împiedicat pe băștinaș s-o ia la fugă.

— Desigur, încuviință Konangkien, dar mi-ar fi permis mie să iau măsurile necesare în caz de alarmă.

Mongtao se uită la el, îngustîndu-și puțin privirea.

— Ele au și fost luate. Digul plutitor și butoaiele cu ulei sînt pe poziție.

Încă de pe vremea războiului, pe care îl începuseră, împreună, la Mindanao [1], micul cantonez a fost întotdeauna secundul lui Konangkien și uriașul nu a regretat asta nici-

[1] Mindanao — insulă în sudul arhipelagului Filipinelor (n.t.).

odată. Îl suspecta pe Mongtao de a nu fi pe de-a-ntregul un luptător. În sensul de om deprins cu armele. Arma acestuia era mai degrabă șiretenia. Avea înțelepciunea unui șarpe cu clopoței și era tot atît de sentimental. Dar nu era numai șiret, era și un om de decizie. Un om prețios.

Au realizat pe insula Pourrie ceva, ce fusese aplicat uneori în Filipine, în timpul războiului, puțin cunoscut. Cu ajutorul băștinașilor și al pirogilor lor, reușești, după multă trudă, să te instalezi pe o insulă inaccesibilă care, din această cauză, nu este niciodată supravegheată. Apoi, în taină, reușești să faci ca această insulă să devină accesibilă.

Atunci cînd se vorbește de un port plutitor, ți-l imaginezi întotdeauna pe cel de la Arromanches[1]. Există însă altele mai comode.

Șmecheria constă în a răspîndi mai întîi ulei, pe mare, pentru a liniști apa. Apoi se desfășoară un dig din cauciuc sintetic, care se umflă cu niște foale. Pliate în saci, elementele acestui dig nu ocupă mult loc. Desfășurată însă, jucăria asta ajunge să se întindă pînă la șaptezeci și cinci de metri. Perpendicular pe coastă.

După ce Sharky le-a tras clapa, plecînd cu materialul și cu armele, au reușit să se aprovizioneze, într-o oarecare măsură, prin intermediul unui velier japonez. Le-au fost livrate o șalupă demontabilă, un emițător, arme, digul plutitor și „materialul didactic". Cu ajutorul lor puteau părăsi insula Pourrie, prin partea ei abruptă, pentru a vizita insulițele învecinate, unde, după socoteala lor, să îngroape, în scurt timp, material clandestin. Dintre aceste insulițe, insula Sidefului, pustie și bine plasată, a fost imediat amenajată ca bază de repliere pentru cazul în care ar fi reperați de francezi pe insula Pourrie.

Atunci cînd Mongtao spunea că a făcut tot ceea ce era necesar, asta însemna că totul era pregătit pentru evacuarea prin partea abruptă a insulei și că materialele voluminoase fuseseră deja îngropate.

[1] Arromanches — localitate pe coasta de vest a Franței. Aliații au debarcat acolo în iunie 1944, realizînd un port artificial (n.t.).

Konangkien spuse cu un oftat :

— Nu prea ai dormit în noaptea asta.

Își bău ceaiul, care se răcise între timp, apoi întrebă :

— Și Wilfried a rămas acolo ?

— Desigur. Nivelul mării e în scădere. În curînd vom putea străbate arhipelagul pe jos, să vedem dacă nu cumva vizitatorul nostru s-a ascuns acolo.

Konangkien se ridică și își întinse brațele să se dezmorțească. Mongtao era singurul în fața căruia își permitea acest gen de relaxare.

— Ce efect au cursurile asupra băștinașilor noștri ?

Uriașul îl privi oarecum amuzat.

— Chiar te gîndeai că ar putea avea vreun rezultat ?

— Mă temeam ca nu care cumva să crezi tu asta.

— De fapt, lecția e pentru profesor ! Așa ceva ne menține în formă... Sper că ai ridicat materialul de pe promontoriu. Mai cu seamă că vizitatorul nostru a venit pe acolo.

— Evident.

La capitolul minuțiozitate și atenție, Konangkien nu-și amintea să-l fi prins vreodată pe Mongtao în defect. Sprijinit de un om ca el și de un luptător ca Wiifried, Konangkien putea lucra liniștit, cu spiritul relaxat.

Liniștit, poate, dar vigilent, cu siguranță.

Mirosise imediat că, în arhipelagul francez, afacerea nu va fi deloc ușoară. Francezii nu sînt mai iubiți decît alte popoare colonizatoare, dar par să fie informați foarte repede despre afacerile cu caracter insurecțional. Și asta, nu atît din cauza unei perfecțiuni ieșite din comun a serviciilor secrete, cît, mai curînd, ca urmare a unui soi de familiaritate bonomă care se stabilise între colonizați și colonizatori — francezul e comunicativ de felul lui, nu se ține fudul.

Konangkien și Mongtao porniră către boschetul din apropierea falezei, lîngă care tocmai fusese îngropat materialul pentru cursurile insurecționale : panouri, imprimate în mai multe limbi, care cuprindeau noțiuni elementare, dar precise, despre lupta în junglă, carnete cu evidența mînărilor și demînărilor, a debarcărilor și a îmbarcărilor, un model-tip pentru interogatorii, material de propagandă, una peste alta, breviarul unei vieți tihnite și bine motivate.

Deodată, atenţia le-a fost atrasă de un tărăboi neobişnuit, la capătul celălalt al plajei, în arhipelag. Cei doi malaiezi ţipau. Konangkien şi Mongtao s-au dus pînă la marginea falezei. Se aflau destul de departe de arhipelag, dar au putut sesiza că malaiezii îi arătau lui Wilfried şi annamitului [1] Buldock o creatură care gesticula.

Era momentul în care nefericita Babaii, încrustată în nisip între doi masivi coralieri, aştepta ca nişte mîini să se încleştеze de corpul ei.

Cei doi chinezi îi văzură pe Wilfried şi pe Buldock aruncîndu-se asupra energumenului şi înşfăcîndu-l. Posedaţi de entuziasmul vînătorii, puneau mîna pe un vînat deteriorat, ratînd trofeul cel mai frumos : Babaii, pieritâ de groază, dar plină de viaţă.

— Ăsta e vizitatorul nostru, observă Mongtao cu indiferenţă.

Konangkien căzuse pe gînduri : se întreba dacă nu cumva era mai bine să-i lase viaţa acestui polinezian şi să intre în contact cu Yelpy, ceea ce i-ar fi permis, poate, să le plătească poliţa şi, de asemenea, să recupereze încărcătura dispărută de pe *Jubilation*.

Pe toată întinderea Pacificului, organizaţia insurecţională îi căuta, direct şi indirect, pe Sharky şi echipajul lui. Nu era cu putinţă ca anumite abateri să fie trecute cu vederea, fie numai şi ca poliţă de asigurare pentru viitor.

Acum, cei de-acolo, din arhipelag îl cărau pe vizitatorul care se zbătea. Cînd cei doi chinezi au ajuns deasupra plajei, ceilalţi îi dădură drumul polinezianului, care rămase întins pe nisip. Konangkien bombăni : „Probabil, Wilfried o fi dat cam tare..." Curînd, îi văzură tîrîndu-l pe suspect de picioare, cu faţa în jos. O adevărată timpenie.

Konangkien era, oricum, hotărît să-l interogheze pe polinezian. În această privinţă, instrucţiunile erau categorice : oricine este purtătorul unui secret trebuie să fie interogat. Dar poţi interoga şi, cu toate astea, să laşi obiectul curiozităţii în viaţă.

Konangkien era, oricum, hotărît să-l interogheze pe care ducea către plajă. Mongtao, cu coatele lipite de corp, îl urma galopînd cu picioarele sale scurte.

— Lăsaţi-l ! Lăsaţi-l ! urla Konangkien.

---

[1] Annamit — locuitor din Annam, regiune centrală a Vietnamului (n.t.).

Cînd îl revăzu pe şef făcîndu-şi apariţia, Wilfried le spuse malaiezilor să-i dea drumul. Ramaraou a rămas întins, cu faţa în jos. Mongtao se aplecă asupra suspectului şi îi întoarse faţa către el. Îi şterse figura plină de nisip. Se ridică brusc, de parcă rănitul l-ar fi muşcat, fiindcă recunoscu pe unul dintre băştinaşii pe care îi omorîseră cu cîteva săptămîni mai înainte.

— Ăsta e Ramaraou !

Wilfried spuse liniştit :

— Ştiu.

— Îţi dai seama că trebuie neapărat să-l facem să vorbească ?

Mongtao îşi ieşise din minţi. Dintr-o dată, faţa sa galbenă se coloră aidoma unui grătar încins, iar Wilfried văzu cum şi faţa lui Konangkien căpătă aceeaşi culoare.

Wilfried nu era ceea ce se numeşte un creier ; era un braţ care lovea. Dacă te-ai fi aşteptat cumva ca în ochii lui, de un albastru spălăcit, să întîlneşti seninul cerului, nu ai fi dat decît de vidul supunerii. Un tip hotărît, acest Wilfried ; ce-i drept, cam greoi la minte. În luptă însă, odată butonul declanşat, maşinăria asta pornea la treabă ; îndesat, metodic şi la fel de irezistibil ca un tanc. Nu l-ai fi putut opri pe Wilfried decît dacă l-ai fi împuşcat. Şi asta acolo unde trebuia, pentru că maşinăria funcţiona atîta timp cît nu era definitiv stricată ; o dovedise de nenumărate ori. Nu avea în el o răutate deosebită ; era un ucigaş la ordin. Disciplina ? Jawohl ! [1]

Rămăsese ţintuit locului. Nu se scuza, ci constata :

— Malaiezii au vrut să-l tîrîie în halul ăsta ! Oricum, lucrurile nu s-ar fi schimbat cu nimic ; cînd l-am luat, era de-acum pe moarte. Îl rănisem azi-noapte.

Dar Ramaraou mai trăia încă. Mongtao s-a dus după trusa medicală. I-au făcut o injecţie cu cofeină şi ulei camforat. L-au masat timp îndelungat. Respira, dar nu scotea din el decît nişte bolboroseli fără noimă.

În timp ce ei se îngrămădiseră în jurul lui, cei cinci robi polinezieni au venit în linişte şi s-au adunat la cîţiva paşi de lecţia de anatomie. Era grupul acela de oameni pe care Babaii îl observase din arhipelag, pe jumătate inconştientă, îngheţată de oboseală şi de spaimă.

[1] Jawohl — expresie afirmativă în limba germană, care, înainte de orice, ilustrează supunerea la ordin (n.t.).

Timp de o clipă, au sperat să-l reanimeze îndeajuns pentru a-l putea tortura. A fost o speranţă deşartă. De îndată ce păru să-i meargă mai bine, muri. Ramaraou veni pe şezut, apoi se destinse... Gata.

— Cel puţin să servească la ceva chestia asta, zise Mongtao, îngenunchind lîngă mort.

Au înţeles cu toţii.

Apucîndu-i cu o mînă pleoapele, între degetul mare şi cel arătător, şi ţinînd cuţitul în mîna cealaltă, i le tăie. Apoi îi deschise gura şi, răsucind cuţitul cu multă îndemînare, îi reteză şi limba, aruncînd-o înspre băştinaşi. Ca să le servească drept pildă şi ca să respecte datina.

X

Konangkien, îngîndurat, a luat-o înainte. Ceilalţi l-au urmat, în liniște, pînă la tabără. Ce idee şi pe Yelpy ăsta, să şi-l aleagă ca mesager pe Ramaraou !

Au mîncat de prînz. Cei doi chinezi şi cu indochinezul se aşezară pe jos, Wilfried, cu cei doi malaiezi şi cu un alt european, puţin mai departe, pe taburete. Europenilor li se cam acrise de mîncarea asta. Peşte, şi iar peşte, iar de băut, suc de nucă de cocos.

Ducîndu-şi viaţa tot împreună, cei doi chinezi au ajuns să gîndească acelaşi lucru în acelaşi timp. Povestea de azi nu le mai plăcea deloc. Trebuiau să sesizeze cele întîmplate.

În timp ce îşi spăla degetele într-un vas cu apă de mare, Konangkien vorbi, într-o doară, ca şi cum problema ar fi fost lipsită de importanţă :

— Mongtao, va fi nevoie să faci un raport.

Celălalt termină de mestecat.

— Poate ar fi mai bine să-l faci tu.

— Nu, fiindcă tu eşti cel care ai urmărit afacerea în noaptea asta.

Mangtao zîmbi. Atunci cînd zîmbea, era semn că se întîmplase ceva care îl supăra.

— De felul în care este alcătuit acest raport depinde şederea noastră pe insulă...

Konangkien ridică din umeri :

— De asta vrei să-l fac eu însumi !... Mă rog... Dar e regretabil.

Ei, da. Trebuia să aibă curajul să prezinte adevărul cu exactitate. În îndeletniciri ca ale lor, adevărata măreție se arată în astfel de situații. Se putea atît de ușor trișa, încît a nu recurge la așa ceva devenea chiar un merit.

Le-a luat cîteva săptămîni ca să pună totul la punct Și-au asumat riscuri mari. Vizitaseră cele șapte sau opt insulițe învecinate și totul era pregătit pentru a le împînzi cu material clandestin. Încă o săptămînă, și misiunea ar fi fost terminată. Apoi s-ar fi putut evapora, revenind peste cîteva luni. Ei sau alții.

Materialul clandestin de care dispuneau era astfel făcut încît ar fi rezistat, îngropat, doi sau trei ani.

Avînd același sentiment de măreție ca și Napoleon, în timp ce își redacta Memorialul [1], Konangkien, așezat pe un bolovan, pregătea nota pe care Wilfried o va duce cu barca pe insula Actaléon[2], de unde mesajul va fi transmis, pe căi comerciale, la Centrul de Organizare Insurecțională, pe scurt C.O.I.

Vahilu, tatăl lui Babaii, deschisese de unul singur magazinul, în dimineața aceea, fiică-sa fiind plecată, de cu noapte, să-l conducă pe bărbatul cel solid într-un loc anume. Taica Vahilu știa unde.

Polinezienii sînt, de felul lor, foarte aproximativi. În plus, taica Vahilu trăia aproape tot timpul într-o ceață deasă. O ceață de rom.

Acest tub digestiv cu două picioare nu făcea altceva, atunci cînd nu dormea, decît să mănînce și să bea.

Un mic stoc de obiecte de manufactură, de negăsit prin zonă, îi asigura romul de zi cu zi. Jandarmii francezi erau bine informați. Ar fi trebuit să ai nasul de-a dreptul astupat ca să nu-ți dai seama de asta. Dar cum traficul nu era de mare anvergură, limitîndu-se doar la „întreținerea etilică" a unui singur individ și fiindcă bazarul constituia un centru de flecăreală de care aveau nevoie pentru a-și exercita meseria, jandarmii mai închi-

[1] Memorialul — Ușoară confuzie. Autorul Memorialului de la Sfînta Elena este Las Cases, chiar dacă lucrarea i-a fost inspirată de viața lui Napoleon și, în bună măsură, elaborată după dictările acestuia (n.t.).

[2] Actaléon — insulă în arhipelagul Touamotou (n.t.).

deau ochii. Era, întrucîtva, povestea cu poliția și acele femei morale.

Fiică-sa, Babaii, îl descumpănea pe Vahilu. Mama ei fusese o ființă blîndă și delicată, care, mai mereu, se plîngea de cîte ceva. El era un om liniștit. Făcuseră această fată, aventuroasă, care se ataşase de un alb, dar care îi era credincioasă tatălui : făcea negoț cu mult zel, pleca la pescuit, se întorcea, iar pleca, ce să mai spunem, era animată de o energie neobișnuită în insule.

Se trezise cu noaptea-n cap, ca în fiecare dimineață, Astăzi însă era una dintre acele zile în care totul fusese aranjat din vreme.

De fiecare dată cînd Babaii urma să plece, îi pregătea sticluțele de cerneală, o duzină, pentru toată ziua. La intervale regulate de timp, golea cîte una, fiecare dintre sticluțe conținînd îndeajuns carburant ca el să nu fie tentat de o sticlă mai mare. Această *gentleman's agreement* [1], a fost stabilită între cei doi încetul cu încetul. Datorită ei, Babaii putea petrece, din cînd în cînd, cîte o zi sau două pe *Jubilation,* fără riscul ca la bazar să se întîmple vreo nenorocire.

Ca urmare, Vahilu și-a golit prima sticluță, s-a servit cu o porție de icre conservate, după care, cu o senzație plăcută de căldură în trupu-i durduliu, coborî să deschidă.

Afară era călduț, ca de obicei. Privi în lungul aleii dintre cocotieri, pînă înspre plaja de pe care marea începea să se retragă.

În clipa aceea, a zărit un velier malaiez. A rămas blocat. De fiecare dată se întîmpla la fel. Cam o dată pe lună sosea cîte un vapor, și asta chiar în ziua în care Babaii lipsea. Atunci cînd apăreau, tipii ăștia nu veneau să pescuiască creveți, ci să se aprovizioneze cu alimente. Se simți de pe-acum strivit de oboseală. Reintră grăbit în magazin.

Hotărît lucru, un vapor la o oră atît de matinală pentru unul ca el, atît de singur și atît de gras, era ceva peste poate. Totuși, urcînd scara către camera lui, și-o imagină pe Babaii dojenindu-l :

„Și ce făceai, tu, porc gras, în timp ce acest vapor era ancorat și ne-ar fi putut aduce o groază de bani ?"

[1] Gentleman's agreement — înțelegere pe cuvînt de onoare (în lb. engleză în textul orginal) (n.t.).

„Ea nu m-ar face porc gras, deși aș merita-o".

Se opri din urcat. În ajun, mai venise un velier malaiez.

„Ăsta-i ghinion", își spuse, și, în același timp, îl cuprinse o neliniște. Dar își reveni. „Nu, nu e același velier. E mult mai mic și după cum merge, fără pînze, înseamnă că mai are și un motor".

Coborî din nou plin de curiozitate și încercat de păreri de rău. Fiul surorii celei de-a doua soții a fratelui său mai mare locuia în apropiere. Ca, de altfel, și fiul surorii vitrege a bărbatului acelei femei.

Vahilu aflase că le mersese bine la pescuit, cu două sau trei zile mai înainte, deci nu aveau de ce să fie pe mare în dimineața asta. Mai rămînea doar să-i îmbrobodească. Nici ei nu se prea omorau cu munca, așa, cu noaptea-n cap. Iar Vahilu, hîrșit în șmecherii, scoase dintr-un coș două mosoare cu fir de nailon de 0,5. Pentru pescari, era o momeală irezistibilă.

Făcu mai rău. Luă doi pumni de fir de bumbac pentru brodat. Știa bine ghiujul ăsta bătrîn că, dacă ai femeile de partea ta, îi tragi și pe bărbați după ele.

Fiind rău primit în cele două colibe, de către nevestele sculate brusc din somn, constată că firul pentru brodat făcea minuni. Dacă moravurile ar fi fost mai dure, cei doi soți l-ar fi înjunghiat. Există uneori trădări de la bărbat la bărbat, care te pun pe gînduri... Cu toate astea, șaptezeci și cinci de metri de nailon de cincizeci de sutimi nu erau de colo. Roși de curiozitate acum, că tot făcuseră primul pas, și ăsta conta, au pus o pirogă pe apă.

Velierul își redusese viteza. Cei trei polinezieni ajunseră curînd în dreptul lui. Un hindus, secundul după toate aparențele, se aplecă peste bord, spunînd într-o engleză stîlcită, pe care Vahilu o pricepea :

— Ar fi ceva bani de cîștigat pentru voi, dacă mergeți s-o treziți pe fata de la bazar. Ne-ar trebui cincizeci de litri de carburant pentru motorul auxiliar.

Capete curioase se iviră pe deasupra bordajului. Vahilu era mult prea șmecher să piardă ocazia de a cîștiga niște bani în plus. Așa încît, fără a spune că el e omul de la bazar, le răspunse :

— Dați-mi banii și un mic supliment, și vi se vor aduce bidoanele imediat.

Hindusul ezită îndelung, continuînd să discute prețul și comisionul. Nu atît prețul era problema, ci se temea că cei trei vor fugi cu banii. Cu toate astea, comoditatea merita riscul.

În timp ce vaporul se menținea pe loc, pornindu-și treptat motorul auxiliar, cei trei oameni s-au dus pînă la magazin, de unde au scos zece bidoane a cîte cinci litri.

Vahilu căzuse pe gînduri. Nu era ceva nemaipomenit, doar că recunoscuse, printre mateloții cei ciudați, o figură pe care o mai văzuse cîndva.

Hindusul păru fericit cînd îi văzu venind și înmînîndu-i bidoanele.

— Încotro mergeți ? întrebă Vahilu.

— Ne ducem pînă la Napuka[1].

Vahilu lungea vorba și din curiozitate, dar și pentru a mai vedea o dată figura cu pricina. Figura însă n-a mai apărut.

— Transportăm niște copra, continuă hindusul.

— Ei, făcu Vahilu, ajungeți repede, ce vă grăbiți așa...

— Da, dar mai avem și altceva de debarcat înainte.

De îndată ce piroga s-a îndepărtat îndeajuns, malaiezul făcu cale-ntoarsă și porni la drum.

Vahilu nu se simțea în apele lui, fără să înțeleagă prea bine de ce. Își scoase însă repede din cap chestia asta.

Și, totuși, cum ar zice regretatul confrate Victor Hugo, destinul trecuse pe lîngă el.

A fost o zi tristă, după ce Wilfried plecase cu raportul. Konangkien și Mongtao știau că, pentru ei, asta e ultima zi pe insulă. Dar, în cîteva luni, ar putea, eventual, să revină pentru a termina treaba.

Atunci cînd nu aveau nimic de făcut, dormeau.

A ști să dormi, a nu te consuma atunci cînd trebuia să aștepți, reprezenta încă un atestat în meserie. Și nu dintre cele ușor de dobîndit. Dar cei doi chinezi erau plini de răbdare. Cu toate astea, către orele șase după-amiază, se petrecu un eveniment derutant. Unul dintre malaiezi venise în goană pînă la tabără.

[1] Napuka — insulă mică din arhipelagul Touamotou (n.t.).

— Am găsit ceva.

Montago îl privea stînd rezemat în cot. Nu-i plăcea să fie trezit brusc și, în general, nu-i plăcea agitația fără sens.

— Așază-te, calmează-te și vorbește liniștit.

Konangkien se odihnea. Nu era cazul să-l trezească pentru una dintre nenumăratele fantezii ale malaiezilor. Spiritul malaiezilor te descumpănește ; este la fel de nestabil și de insesizabil ca adierea vîntului.

— Am văzut resturile unei bărci de serviciu, ale unei bărci de serviciu foarte mici !

Ia te uită, de data asta era lucru serios !

— Ești sigur de ce spui ?

— Marea fiind în creștere, a împins-o. E zdrobită, dar plutește. N-am mai văzut niciodată bărci din astea. E făcută ca un coșciug...

„O bărcuță de serviciu", se gîndi Mongtao. Ceea ce însemna că ea a ajuns aici adusă de un vapor mai mare. O ambarcațiune de serviciu merge numai pe distanțe foarte scurte. Își spuse cu voce scăzută :

— Ar fi poate cazul să-l trezesc pe Konangkien.

Dar, de acolo unde era întins, uriașul spuse :

— Am auzit.

Apoi se ridică în șezut, adresîndu-i-se malaiezului :

— Asta e tot ce-ai văzut ?

— Da.

— În cazul ăsta, porniți pe mare cu pirogile, tu cu prietenul tău, și vedeți ce se întîmplă pe-acolo. Liber !

Erau pirogile acelea pe care Geo și Babaii le-au văzut, mai întîi plecînd, apoi înapoindu-se. Afacerea devenea din ce în ce mai supărătoare. Acum, Konangkien nu mai regreta raportul pe care îl făcuse. Hotărît lucru, insula Pourrie nu mai era sigură.

Noaptea, un nou incident. Iarăși unul din cei doi malaiezi, venit să-i deranjeze în timpul cinei, care se consuma la lumina zgîrcită a unei felinare. Asta, fiindcă nu-și puteau permite să se atingă de stocul de carburant. Iar farurile erau păstrate pentru acțiuni importante.

Malaiezul apăru gîfîind, la fel ca mai devreme. Exclamă cu o schimonoseală disperată :

— A plecat !

Konangkien își ridică capul și scoase un oftat, întrebîndu-se ce-or mai fi găsit oare nenorociții aștia de malaiezi.

Îl duceau cu gîndul la niște pisici din soiul acela „cafea cu lapte", de-a dreptul drăcesc, care se întîlnește în Siam.

— Cine a plecat ?

— Mortul !

Dar nici Konangkien, nici Mongtao nu vedeau în asta ceva supranatural. Îl expediară pe malaiez fără comentarii. Pentru ei, treaba era clară : probabil, băștinașii îl îngropaseră pe fratele lor Ramaraou.

Pentru pedepse era timp și mîine. Asta era tot.

*

Ceea ce îl scotea din sărite pe Wilfried în viața de zi cu zi de pe insula Pourrie era o monotonie mediocră. Atunci cînd pregăteau o îmbarcare sau o debarcare, pe digul din cauciuc, era aproape un eveniment. Hăituirea acelui om, în noaptea trecută, îl înviorase.

Vîntul, marea, soarele îl amețiseră, iar șalupa gonea cu viteză maximă. Îi plăcea tovărășia lui Buldock, indochinezul. Un tip care pricepea repede, acționa prompt și nu punea niciodată întrebări. Un tip abil prin cuvintele și gesturile sale. Tăcut și eficace.

În cinci ore au ajuns pe insula Actaléon. De la domnul Bouvincq, *ship-chandler* [1], mesajul a fost transmis pînă în insulele Tokelau [2], unde, un alt ship-chandler, un australian de data asta, l-a înmînat destinatarilor. O oră mai tîrziu a sosit răspunsul și șalupa a plecat.

În timp ce Buldock conducea șalupa, Wilfried decoda mesajul comercial. Era simplu și limpede :

„Cargoul taiwanez Taito, prevăzut pentru aprovizionarea dumneavoastră, se află deja în Polinezia. Nu credem că este cazul să-i schimbăm ruta. El poate sosi dintr-un moment în altul. Se va arăta în dreptul șenalului și va trebui să-l pilotați pînă la digul flotant. Efectuați debarcarea. Instalați depozitele în insule. Echipajul e si-

[1] Ship-chandler — agent de aprovizionare pentru vapoare (în lb. engleză în textul original) (n.t.).

[2] Insulele Tokelau (sau Insulele Uniunii) — grup de insule în Oceanul Pacific, posesiune neozeelandeză (n.t.).

gur şi e capabil să vă ajute. În cîteva zile va trebui să terminaţi treaba. Nu lăsaţi după voi nici o urmă. Întoarcerea la Samoa. Un ordin ulterior vă va indica parcursul".

Ca şi ceilalţi, în dimineaţa asta, Wilfried crezuse că misiunea era terminată, ratată. Dar providenţa veghea. Wilfried o invoca destul de des. O providenţă voinică, cu o platoşă mare, pe ea şi o cască din oţel pe cap. La ora zece seara, a considerat că se afla îndeajuns de aproape de digul plutitor al insulei Pourrie pentru a putea opri motorul.

Începînd de la miezul nopţii, un proiector care lumina din oră în oră, intermitent, timp de cinci minute, trebuia să indice şalupei locul de acostare. Buldock era un navigator fără pereche. După două ore de aşteptare, fix la miezul nopţii, observă semnalul, la numai şapte sau opt kilometri depărtare.

Konangkien şi Mongtao îi aşteptau la digul din cauciuc. Înainte de orice altceva, tot aşa cum un călăreţ trebuie să îşi bușumeze [1] calul, Buldock şi Wilfried au descărcat şalupa cu ajutorul macaralelor fixate în stîncă. Deoarece insula se găsea în stare de alarmă, ambarcaţiunea nu a fost demontată ; a fost strîns numai digul pneumatic.

Pentru a da de această „staţie de îmbarcare", chiar aşa cum era, cu şalupa suspendată, trebuia să ocoleşti insula în barcă şi, s-o vizitezi stîncă cu stîncă, golfuleţ cu golfuleţ, presupunînd că cineva ar fi vrut să încerce asta, ceea ce ar fi necesitat un timp foarte îndelungat.

Konangkien se aruncase asupra mesajului de parcă ar fi vrut să-l înghită ; i-l trecu apoi lui Mongtao. În formaţie, revenea bucuria. Desigur, aceste poveşti despre bărci de serviciu, despre Yelpy şi Ramaraou erau neliniştitoare, dar, dacă cargoul n-ar întîrzia prea mult, ar avea timp să termine totul pînă la apariţia unor eventuale piedici.

Oricum, înainte de a se lumina de ziuă, nu era nimic de făcut. Taito nu se va îndrepta către ei dacă nu va vedea clar în faţă ; era nevoie să cunoşti bine locurile pentru a te apropia de insula Pourrie pe timp de noapte. Aşa încît cel mai bun lucru era să dormi.

[1] A bușuma — a fricţiona un cal cu un şomoiog de paie sau de fîn (n.t.).

În zori, deșteptare cu surle și trîmbițe. Unul dintre malaiezi văzuse iar ceva. De data asta, pentru a-l trezi pe Mongtao, îl apucă de-a dreptul de umeri :

— Vine un vapor !

Era o gravă necuviință, dar nimeni nu se gîndi să i-o reproșeze. Îndată, insula începu să forfotească.

Pe măsură ce vasul se apropia, începea să-i încolțească îndoiala. Dacă era un cargou, atunci era un cargou ciudat. Și, oricît l-ar fi cercetat cu binoclul său cel puternic, Konangkien era nevoit să recunoască că naviga cu pînze.

Curînd, a devenit evident. Era un velier malaiez. Așteptarea plină de bucurie se transformă în panică. Acest vas căuta intrarea în șenal. Se opri în fața lui. Din el se desprinse o barcă de serviciu cu un om în ea. Și velierul malaiez o porni din nou către larg.

Se grăbea velierul malaiez, și încă cum ! Cei doi hinduși care îl comandau nu nimeriseră în ajun insula Pourrie. Toată noaptea bîntuiseră prin apele astea, deloc sigure, cu ochii cît cepele, încercînd să zărească stîncile submarine. Și asta numai din cauza acestui neamț afurisit, un țicnit care voia să fie lăsat pe mare într-o barcă de serviciu. Ce-i drept, trebuie să spunem că a plătit bine, atît călătoria cît și discreția celor care l-au transportat.

Amintita barcă de serviciu, ajungînd la barieră, descrise o piruetă foarte frumoasă, după care se răsturnă.

Germanul Zeit a fost recuperat la ieșirea din apă de către compatriotul său Wilfried. Arăta jalnic, pe jumătate înecat. A mai avut totuși timp să-i informeze că nu Yelpy era acela care îi căuta, de vreme ce Yelpy staționa pe undeva, pe la patru mii de kilometri distanță de ei.

Din nou, totul devenea foarte neliniștitor. Ziua începea rău. Konangkien se gîndi o clipă să determine cargoul să-și schimbe ruta. Era oricum prea tîrziu. La orizont se vedea fumul pe care acesta îl lăsa în mișcare.

XI

Era încă lumină. Geo și căpitanul de fregată Rilière, unul lîngă altul, priveau cum se pierde în zare piroga cu care Babaii își aducea mortul înapoi la Nerakatufu. Pentru a fi scutită de sfeiieli, era nevoită să acosteze în Golful Milosteniei.

Doude, tipul din Dunkerque, îmbrăcat astăzi impecabil, în șort și cămașă albă, se sprijinea de umărul lui Geo, care rămăsese tot în zdrențele lui, un pantalon albastru din pînză și un tricou de marinar. Avea o barbă de două zile și un aer obosit. Trecuse o bună bucată de vreme de cînd nu mai dormise. În aceste clipe, gîndurile sale o însoțeau pe fata energică și curajoasă, care se îndepărta cu mortul ei.

— Ești sigur că nu va avea probleme la Nerakatufu ?

— I-am prevenit pe jandarmi. Nu va fi nimeni în Golful Milosteniei. Ramaraou e considerat ca „dispărut pe mare". Am adus la cunoștință celor de la vamă că eu însumi le-am întrebuințat șalupa.

Soarele începuse deja să dogorească. Marea, staționară între flux și reflux, scînteia. Se unduia ușor, asemenea unui lichid dens și siropos.

Traversară însulița pînă la plaja deschisă în bătaia vîntului, unde aștepta o vedetă a marinei, care, în ritmul mareei în descreștere, se menținea strict pe linia de plutire.

La bord, Geo găsi de îmbrăcat un șort și o bluză. Noroc că Doude avea și el un gabarit mai acătării. Geo se

bărbieri în timp ce Doude pregătea un mic-dejun, specialitatea casei.

— Și nu va fi cu pește, a precizat. Tot ce-i mult strică.

Conservele franțuzești pregătite cu pricepere pot satisface chiar gusturi dintre cele mai rafinate. În dimineața asta, Geo n-avea atît de multă nevoie de calitate cît de cantitate. Doude îl privea cum mănîncă. O cană uriașă de cafea, după care „Gorila" se simți mai bine.

— Ce vei face ? îl întrebă pe Douda.

Își regăsise la bordul navei țigările sale preferate — „Muratti." Se săturase de atîta tutun marinăresc. Geo iubea Orientul[1]. Fiecare cu gusturile lui.

Doude își îndesa pipa, conștiincios și cu metodă, cu tutun din rația militară. Îi plăcea tutunul de calitate inferioară. S-ar părea că e nevoie și de-alde de-ăștia...

— Tu ești cel care trebuie să hotărăști, a fost de părere Doude. La urma-urmei, eu nu comand decît Pacificul, continuă el cu un oftat.

Suna destul de nostim, fiindcă ofițerul de marină care comanda marina franceză din Pacific își exercită comanda asupra unuia dintre cele mai întinse comandamente din lume. Puțini sînt aceia cărora să nu li se urce la cap o treabă ca asta.

— Nu sînt decît un ofițer onest, adăugă Doude, stupid, disciplinat și, pe deasupra, și marinar. Cu asta am spus deja totul. Și Comandamentul Marinei din Paris este categoric : „Ai grijă să-ți pui o barbă falsă[2] !"

— Insula Pourrie ascunde o afacere importantă, interveni Geo. Am întors problema pe toate fețele. Există doar două soluții. Un comando parașutat sau scafandrii submarini. Dar pe ăștia, pînă-i aduci...

Chiar dacă Doude nu crezuse prea mult în povestea asta, își luase, totuși, măsuri de precauție :

— Am un detașament de scafandri submarini la Papéete. Mi-am spus că nu se știe cînd ai nevoie de așa ceva. Mi-au fost livrați prin avion, ca să ajungă proaspeți.

[1] Aluzie la tutunul oriental din care sînt făcute țigările „Muratti" (n.t.).

[2] Joc de cuvinte intraductibil, în limba franceză *barbouse* însemnînd atît „barbă falsă" cît și „agent secret" (n. t.).

Geo, satisfăcut, se îndreptă cu un pas greoi către puntea din față, se trînti în cușetă și căzu într-un somn adînc ca oceanul.

Doude stătea descumpănit de-a binelea în fata postului de radio. „Gorila" adormise prea devreme. Era sau nu era cazul să trimită un avion de recunoaștere ? În cele din urmă, se gîndi că nu era cazul. Nu avea rost să-i alerteze pe urîții ăia de-acolo. Cu toate astea, a hotărît ca un hidroavion al marinei să plece din Tahiti pentru una din insulele Gambier [1].

Traseul era normal și n-ar fi părut suspect nimănui. În drum, hidroavionul se va apropia la vreo douăzeci de kilometri de insula Pourrie, cu care ocazie o va lua în bătaia radarului și va vedea dacă acolo se petrec cumva lucruri ciudate. Avionul nu părăsise de mai mult de o oră insulele Societății[2], cînd lui Doude îi parveni un mesaj ciudat :

În fața lagunei insulei Pourrie, radarul a sesizat o pată suspectă. Acest mobil se deplasează către bariera de corali. Probabil este vorba de o navă ceva mai mare.

Doude începu să zgîlțîie cu furie această masă inertă de carne care se relaxa într-un somn binemeritat.

— Scoală, spionule ! Un vas necunoscut se apropie de insula Pourrie.

Geo deschise ochii înroșiți și, în același timp, buimaci, care imediat se înviorară.

— Porcii dracului, o șterg !

*

Pe insula Pourrie, activitatea era în toi...

În timpul băii sale forțate, din hainele lui Zeit ieșise atît de mult culoarea, încît se albăstrise cu totul.

Aplecați asupra trupului său subțiratic, Konangkien, Mongtao și Wilfried îl priveau cum își revine. Zeit se așează pe o parte, vărsă apă, apoi tuși, scuturat de convulsii.

Atunci cînd *Jubilation* a fost aleasă de către C.O.I. pentru a realiza trecerile clandestine, Zeit —, agent de informații al C.O.I. — s-a înrolat în echipajul vasului.

---

[1] Insulele Gambier — grup de insule în Pacific ; posesiune franceză (n. t.).

[2] Insulele Societății — grup de insule în Polinezia franceză (n. t.).

Afacerile serioase trebuiesc supravegheate în mod serios.

Ca din întîmplare, cu ocazia unei escale, un marinar de pe *Jubilation* dezertase. Zeit, recomandat cu căldură de căpitănia portului și de antecedentele sale falsificate, a fost imediat angajat.

Iată de ce Konangkien știa bine că, într-o zi sau alta, îi va regăsi pe Sharky și echipajul său. Doar dacă nu cumva Zeit ar fi fost „împiedicat".

În dimineața asta, Zeit era aici...

Asta, fiindcă Dumnezeu vede totul și imoralitatea nu poate scăpa nepedepsită.

Konangkien ieși de sub prelata, sub care, odată ridicat în picioare, nu se mai simțea în largul lui.

Malaiezii o potriveau pentru înălțimea lor. Nu se gîndeau niciodată la chinul celor mai înalți.

Acum că *Taito,* ale cărui semnalmente îi parveniseră anterior, fusese identificat, Konangkien stătea și chibzuia.

Mongtao veni înspre el și rămase nemișcat la trei pași depărtare. Nu pe motiv de respect, ci de tactică. A vorbi cu un uriaș stînd prea aproape de el este deosebit de incomod. Obosește ceafa.

— Ce ai de gînd să faci ?

— Și tu, tu ce-ai face ?

Mongtao scrută cu multă luare-aminte figura lui Konangkien.

— În acest moment, ne deranjează să ținem un cargou în vecinătatea insulei. Așa ceva se vede de departe.

— De acord. Numai că, dacă îl dirijăm către insula de repliere, acolo vom fi obligați să-l descărcăm cu pirogile. Arimarea [1] materialului și ambalajul trebuie că sînt prevăzute pentru debarcarea pe un dig plutitor.

— Nu s-ar putea eventual încerca să luăm legătura cu ei ?

— Sînt încă departe.

Totuși, Mengtao intră sub copertină și reveni de-acolo echipat cu un proiector și un *talkie-walkie* [2]. Avansară pînă la marginea falezei și Mongtao începu să lanseze semnale luminoase.

[1] Arimare — repartizarea și fixarea încărcăturii pe o navă în scopul menținerii stabilității (n.t.).

[2] Talkie-walkie — receptor-emițător portabil (în limba engleză în textul original) ; denumirea a fost utilizată în continuare în text (n.t.)

Cei de pe Taito i-au observat. După conversația prin semnale, s-a cerut să intre în contact prin talke-walkie. Mongtao chemă pe unul dintre malaiezi pentru a-i încredința proiectorul. Apoi încercă să intre în legătură radio.

— *Taito ?... Taito ?...* Mă auzi ?... *Over.*

Nu primi nici un răspuns. Dar bastimentul le indică, prin semnale luminoase, că era în curs de a se apropia de insulă. Mongtao luă din nou proiectorul din mîinile malaiezului pentru a le răspunde : „Observat". Apoi îi înapoia malaiezului aparatul.

Le-a luat mai bine de o oră pînă au găsit, în sfîrșit, un contact fonic satisfăcător între ei și *Taito,* care a trebuit să se dea puțin înapoi pentru a-i putea auzi mai bine. Fiindcă așa se întîmplă. În mod inexplicabil, îndepărtîndu-te puțin, prinzi cîteodată un semnal pe care e mai greu să-l recepționezi din apropiere.

Înțelege ceva dacă mai poți ! Degeaba, nimeni nu pricepe nimic din asta.

În cele din urmă, legătura se stabili :

— *Poate fi descărcat în pirogi ceea ce aveți ?... Over.*

— *Împachetarea este realizată pe grupe. Un set complet pentru fiecare insuliță. În învelișuri duble din cositor... Over*

— *Dacă trebuie să deschideți aceste ambalaje pentru ca materialul să poată fi descărcat în pirogi, cam cît timp ar fi necesar pentru asta după părerea dumneavoastră ?... Over.*

— *Cel puțin trei sau patru zile. Și grupele vor trebui să fie reconstituite. Over...*

Konangkien luă aparatul din mîinile lui Mongtao și ordonă :

— *Așteptați, vi se va trimite un pilot. Terminat.*

Hotărîrea era luată. Prea complicat pentru a le aduce pe insula de refugiu. Vor fi debarcate pe digul plutitor. Mongtao se va duce pe *Taito,* timp în care ceilalți vor pleca să pregătească portul plutitor.

Konangkien intră în cort pentru a vedea în ce stare se mai află Zeit.

Zeit, palid și murdar de albăstreală, se simțea mai bine.

Au reușit să-l facă să stea așezat. Întrucît chinezul interzisese alcoolul pe insulă, i-au strecurat printre dinți

puțin alcool medicinal, îndoit cu apă. Povestea vasului *Jubilation* îl pasiona pe Konangkien și dorea să-i audă sfîrșitul. Numai că Mongtao intră brusc în cort, ceea ce la el reprezenta un semn de agitație neobișnuită. Malaiezul îl urma. Konangkien se sculă, cît era de lung, pînă cînd capul atinse pînza acoperișului. Mangtao avea o figură dulceagă și lipsită de expresie. A înțeles că se întîmpla ceva deosebit de supărător.

— Povestește, îi spuse Mongtao malaiezului.

Malaiezul ridică brațul arătînd într-o anumită direcție de pe cer.

— În timp ce mă aflam afară, cu proiectorul în mînă, am văzut o stea.

În vremuri normale, ar fi luat această viziune malaieză drept una dintre numeroasele lor scrînteli. Numai că, în acest moment, totul merita să fie chibzuit.

Iar ochii malaiezilor sînt celebri în tot Extremul Orient.

Cei doi chinezi ieșiră împreună cu el.

— Unde anume ai văzut steaua aia ?

— Am văzut-o acolo...

— Dar ce fel de stea era ?

Au aflat imediat ce era cu această stea, fiindcă o văzură și ei.

Hidroavionul, care primise deja pe radarul său imaginea cargoului din fața insulei Pourrie, se întorcea, după un ocol, prin același loc, pentru a lua o nouă imagine.

Pilotul făcuse una dintre acele greșeli, cum nu se fac niciodată decît în timp de pace, cînd ți-ai pierdut obiceiul de a mai fi foarte șiret pentru a-ți salva pielea : naviga sub soare în raport cu insula.

Hidroavionul trecea la vreo douăzeci de kilometri de ei, dar, timp de peste un minut, au recepționat spotul luminos dat de reflexia razelor solare pe suprafața fuselajului.

Atunci cînd avea timp la dispoziție, lui Konangkien îi făcea plăcere să ia deciziile pe îndelete. Dar cînd trebuia să acționeze rapid, nu stătea pe gînduri. Zborul unui hidroavion nu reprezenta în sine ceva nemaipomenit însă, în situația lor, era nevoie de prudență. Puse mîna pe *talkie-walkie* și intră în legătură cu *Taito :*

— *Rămîneți pe loc. A fost observat un hidroavion. Termirat.*

*

Trei vedete, venind dinspre insulele Societății, un avizo [1], care venea dinspre insulele Touamotou, și un hidroavion convergeau înspre insula Pourrie.

Epoca afronturilor trecuse, de-acum se urca în ring...

Geo s-a întins și a adormit. Doude prețuia oamenii cu nervii tari. Într-o situație identică, și el ar fi făcut același lucru.

Primi foarte repede informații de la hidroavionul care se învîrtea în apropierea insulei ; era vorba de un cargou ce arbora pavilionul taiwanez și care se oprise la circa patru-cinci sute de metri de recif. La bordul său, totul era în nemișcare.

Doude nu știa ce să creadă. Socotea timpul de care ar avea nevoie primele vedete pentru a ajunge.

Trei ore bune. Dădu ordin prin radio :

— Nu-l slăbiți din ochi nici o clipă.

Se îndreptă către prova navei, care înainta rapid, despicînd marea în două șuvoaie de apă.

Doude se întreba dacă nu era cazul să ordoneze hidroavionului să inspecteze cargoul. Ar fi fost niște fraieri să dea drumul pe apă unei bărci pneumatice, cu doi caraghioși în ea, și cu hidroavionul, amerizat, lăsat în părăsire. Era mai bine să aștepte sosirea vedetelor. Prin legătura dintre hidroavion și Papéete, Doude află rapid identitatea vasului. Era vorba despre *Taito*, cargou omologat normal, portul la domiciliu Formosa[2], stînd adeseori în radă la Hong-Kong.

Doude începu să aibă îndoieli. Și dacă vasul n-avea nimic dubios ? Dar de ce să se fi oprit în fața insulei Pourrie ? Reveni în cabină și trimise un mesaj hidroavionului.

— Papéete să depisteze lungimea de undă pe care emite acest cargou. Și să fie întrebat dacă are vreo avarie.

Reveni la provă. Doude simți, deodată, în spinare un fior de spaimă. Galopă, pe punte, reintră în cabină și expedie imediat hidroavionului un mesaj de confirmare :

---

[1] Avizo — navă de luptă, de tonaj mic si viteză mare, dotată cu armament ușor de artilerie (n.t.).

[2] Formosa — denumirea portugheză a Taiwanului (n. t.).

— Confirm. Cereți aceasta prin radio. Nu amerizați pentru a vă duce după informații !

Doude primi semnalul, „Înțeles" și se simți mai bine. Asta ar fi pus capac la toate, ca hidroavionul amerizat să fie scufundat de cargou.

Reacția asta îi dovedi lui Doude că, în subconștient, și el credea că este vorba de o afacere necurată.

Primise deja mesajele vedetelor care se apropiau. Ce nuntă va fi pe aici în două ore !

Un sfert de oră mai tîrziu, primi un alt mesaj de pe hidroavion :

— *Taito* ne semnalizează „Avarie la mașini. Reparăm imediat". Și-au dat ruta. Totul pare în regulă.

Doude fu din nou asaltat de îndoieli. Dacă cumva e un vas în regulă, apoi, chiar că ar fi deștepți foc să-l cocoșeze cu Invincibila Armada.

Și, colac peste pupăză, „Gorila" asta blestemată care continuă să doarmă !

Cu atît mai rău pentru el. Îl va trezi.

— Este unsprezece dimineața. La unu o să fim în fața insulei. La unu și jumătate vor sosi celelalte vedete. Avizul va fi acolo la ora patru. Un hidroavion se învîrte deasupra cargoului *Taito*, care semnalează avarie la mașini. Ce trebuie să fac ?

— E meseria ta.

— Dar tu ești cel care trebuie să hotărăști. Comandamentul General al Marinei din Paris mi-a comunicat...

— Cunosc, cunosc ! Marina din Paris se acoperă cu Serviciile Secrete. Tu te acoperi cu Marina din Paris. Eu, în mod normal, trebuie să aștept ca Prăvălia [1] să-mi trimită ordine !

Bineînțeles, la Prăvălie nu se mișcă un deget pînă nu se vorbește, în prealabil, despre asta la Președinția Consiliului[2], care va cere avizul Amiralității, iar aceasta se va pune în legătură cu tine... Tu mă vei întreba, și eu te voi...

Geo se ridică, se întinse și încheie :

---

[1] Prăvălia — una dintre denumirile familiare pentru sediul central al Serviciilor Secrete Franceze de Interior (D.S.T.) (n.t.).

[2] Președinția Consiliului — este vorba de Consiliul de miniștri (n.t.).

— Nu ne rămîne decît să ne întoarcem şi să revenim săptămîna viitoare. Pînă atunci, vom afla poate cîte ceva...

Doude mormăi ; înţelegea foarte bine ceea ce gîndea Geo despre faimosul cerc vicios al responsabilităţilor administrative.

— Bine, e simplu ! Dacă nu ai nimic împotrivă voi da ordin să fie inspectat cargoul. Şi, dacă doreşti, putem merge chiar mai departe..., se hotărî el.

Spunînd acestea, vorbea liniştit, rar şi monoton.

Era rîndul lui Geo să fie derutat. Începea să se întrebe dacă acest cargou avea într-adevăr vreo legătură cu insula Pourrie.

Nici lui nu-i plăcea să sîcîie oamenii fără motiv.

Doude aştepta liniştit ca găina să-şi facă oul. Dar era greu să treacă acest ou. Chiar şi pentru o „Gorilă".

În cele din urmă, Geo se hotărî :

— Ordonă să fie întrebat cargoul cînd va termina reparaţiile.

Printr-un miracol al undelor, întrebarea începu să circule prin Pacific. De pe vedetă la Tahiti şi de la Papéete la cargou.

Cîteva zile mai tîrziu, pe acelaşi drum, primeau răspunsul de pe *Taito.*

— Avarie fără ceva grav. Vom termina de reparat către mijlocul după-amiezii. Mulţumim. Nu e nevoie de ajutor.

În aceeaşi manieră, Geo puse să se transmită către *Taito,* prin Papéete :

Hidroavionul nostru va rămîne în raza vizuală a lui *Taito* pînă la repararea avariilor.

Răspuns de pe *Taito :*

— Inutil, pană fără nimic grav. Mulţumesc.

Răspuns prin Tahiti, către *Taito :*

— Hidroavionul va rămîne la vedere, amerizat, pînă la sfîrşitul avariei dumneavoastră. Acesta este regulamentul în această zonă.

Oricum, lui Geo i se oferise, astfel, timpul necesar pentru a înţelege despre ce e vorba. După încă un castron de cafea, a fost repus în stare de funcţionare.

S-a stabilit ca vedetele şi avizoul să rămînă în afara razei vizuale a insulei Pourrie şi a cargoului, dar pregătite să intervină.

Hidroavionul se plasase suficient de departe de cargou pentru a putea decola înainte de a se trage asupra lui cu vreo artilerie de ocazie. Dar îndeajuns de aproape pentru a supraveghe marea între insulă și cargou.

*

Pe insula Pourrie devenise evident că hidroavionul ținea cargoul sub observație. În această situație, Konangkien a hotărît ca operația „digul plutitor" să fie amînată pentru la noapte.

Debarcarea va fi poate mai dificilă, dar nu-și puteau permite să se lase văzuți.

Pescarii au fost adunați lîngă un boschet de cocotieri și puși sub paza lui Buldock.

Odată demontate corturile și materialul grupat, Konangkien transmise prin *talkie-walkie* un mesaj către *Taito :*

— *Pentru situația în care veți fi întrebați : aveți o ușoară avarie la mașini, reparabilă prin mijloace aflate la bord. Nici o nevoie de ajutor. Nu emiteți nici un fel de semnal luminos. Nu trebuie să ținem legătura decît prin talkie-walkie. Și cît mai puțin posibil... Over.*

— *Am observat hidroavionul. Menținem contactul cu dumneavoastră prin talkie-walkie, la minimum posibil... Terminat.*

Membrii expediției Konangkien se instalaseră și ei într-un boschet de cocotieri și le era interzis să iasă de acolo. Nu le mai rămînea altceva de făcut decît să aștepte.

Se înșelaseră asupra intențiilor hidroavionului, cînd deodată, acesta a început să zboare deasupra insulei și a cargoului.

Era un hidroavion al Marinei de război franceze. Prin *talkie-walkie,* Konangkien era la curent cu conversația care se stabilea între *Taito* și Papéete.

Povestea începuse să miroasă tare urît. Dar și răbdarea este o formă de luptă. Mongtao simțea asta într-așa măsură încît repetă cu voce tare un precept al lui Genghis-Han :

— O fugă bine organizată este și ea o victorie.

Acum, hidroavionul se lăsase pe mare, destul de departe de cargou, și Konangkien tocmai transmitea către *Taito* acest mesaj capital :

— *La ora optsprezece, atunci cînd veți termina așazisa reparație, părăsiți repede apele teritoriale. Navigați Sud 33 pînă la orele douăzeci și treizeci de minute. Atunci, în întuneric, veți face cale-ntoarsă și veți reveni exact pe aceași rută pînă la orele douăzeci și două. Vă veți opri, avînd aprinse numai luminile de poziție. Vă vom întîlni și vom hotărî atunci. Nu emiteți nici un semnal, oricine ar fi. Excepție Papéete, dacă vi-o cere. Nu mai răspundeți la mesajele mele. Avionul e prea aproape de dumneavoastră. Dacă ați înțeles, măriți focul la cazane, să iasă o pală de fum pe coș. Dacă nu ați înțeles, grupați o parte din echipaj pe duneta de la pupa... Voi repeta... Terminat.*

Foarte iute, coșul căpătă ca panaș o pală de fum. Înțeleseseră. Cu șalupa, le va lua ceva timp, la noapte, pînă vor găsi cargoul acolo unde urma să staționeze. Dar marea era liniștită, așa că vor putea să-l caute pînă vor da de el. Dacă descărcarea va putea fi terminată în cursul nopții, atunci o vor face pe digul plutitor. Dacă nu, vor vedea atunci ce e de făcut.

Dejunul a fost frugal : pești uscați și suc de nucă de cocos. Zeit reuși să mănînce ceva. Cînd au terminat de mîncat, Konangkien se apropie, observă fața lui Zeit și zise :

— Ți-ai revenit. Vei dormi o oră. După care te vei trezi și îmi vei spune ceea ce s-a întîmplat.

Era căldură mare. O liniște apăsătoare, ca un nor greu, se lăsă asupra insulei. Zeit încerca să doarmă, nemulțumit de el însuși. Atunci cînd a fugit, îi lipsise curajul. I se făcuse frică de colosul Yelpy, secundul de pe *Jubilation*. Gîndul ăsta nu-i dădea pace. Își observa compatriotul, pe Wilfried, care dormea, lungit foarte aproape de el ; o figură hotărîtă, cu trăsături precise, un curaj sus ținut de un temperament liniștit.

Pe Wilfried puteai foarte uşor să ţi-l imaginezi în armură. Un om care nu avea regrete, altfel spus, care nu avea pasiuni. Un suflet deschis, ţinut în palmă, în palma stîngă, fiindcă cea dreaptă era permanent ocupată cu un revolver de calibru mare.

Un războinic, ajuns pînă aici printr-un şir de victorii pierdute şi de fugi victorioase. Grea meserie, meseria asta de războinic, în care nu-ţi alegi locul de muncă.

El, Zeit, era dintr-un cu totul alt aluat. Reprezenta tipul rananului, brun, cu trăsături fine ; era un mistic. Lupta pentru libertate, dorea să moară pentru libertate. Dar acest suflet frumos fusese introdus într-un înveliş nu tocmai pe măsură... Da, o ştia prea bine. I se întîmpla uneori să-i lipsească curajul fizic.

Ar fi trebuit să aştepte un alt vas atunci cînd a fugit. Ar fi putut ajunge în insulele Samoa, de unde putea să prevină C.O.I.-ul. Dar, pitit într-un hotel prăpădit, visîndu-l pe Yelpy cum îi strîngea gîtul în mîinile sale de sugrumător, luase primul vapor pentru Noua Caledonie. În Noua Caledonie îi găsise pe aceşti hinduşi de pe un velier malaiez. Desigur, i s-a alăturat lui Konangkien ; dar ar fi trebuit mai întîi să se ducă la C.O.I. Wilfried s-ar fi dus precis acolo unde trebuia să se ducă. Evident, e uşor să fii brav atunci cînd eşti plămădit dintr-un lut grosolan.

Zeit adormise. Dar, sosind momentul Konangkien l-a trezit. Wilfried continua să doarmă zdravăn. Probabil îşi spusese : „Dacă e vreo încăierare în noaptea asta, trebuie să fiu în formă. Un soldat trebuie să-şi îngrijească corpul, aşa cum şi-ar îngriji calul.

Mongtao veni şi se aşeză turceşte, uşor mai retras faţă de uriaş şi de Zeit.

— De ce ai venit direct la mine să mă previi ? întrebă Konangkien.

— Pierderea vasului *Jubilation* devenise un fapt de notorietate mondială. Trebuia să fiu deosebit de discret şi să dispar repede. Nu puteam fugi decît în Noua Caledonie, sperînd să găsesc acolo un vapor care să plece în

insulele Samoa. Cum nu putea aştepta prea mult timp la Noumea, am luat velierul care pleca spre insulele Touamotou şi care m-a debarcat aici.

— Ar fi trebuit totuşi să previi C.O.I.

— M-am gîndit să-l previn prin tine.

Cîştigase. Konangkien nu avusese reacţii neplăcute. De altfel, toate aceste lucruri se petrecuseră în intervale de timp şi în spaţii greu de măsurat. Chinezul nu îşi putea da seama de defecţiunea lui Zeit.

— Ceea ce aş vrea să înţeleg, îi spuse acesta cu blîndeţe este de ce *Jubilation* a fost găsită plutind ? Să presupun că Sharky, atunci cînd ne-a furat, s-a gîndit să dispară, crezînd că astfel ne va scăpa ?

Konangkien închise ochii şi continuă :

— În Filipine, căpitanul şi echipajul lui *Siargao* au crezut şi ei că vor scăpa de noi, atunci cînd ne-au furat. Au pierit arşi de vii într-un autocar pe drumul de la Christchurch la Dunedin, în Noua Zeelandă. Numai că el, ca să-l creadă lumea „dispărut pe mare", şi-a scufundat vaporul.

— Sharky s-a gîndit să-l scufunde. Îl interesa proiectul unei exploatări agricole în Australia, dincolo de capul Melville, [1], de-a lungul unei plaje pustii, unde un văr de-al lui, un botanist, dăduse peste ceva miraculos : o pînză freatică de apă dulce. Pentru a putea acosta pe plajă în acel loc, Sharky găsise o trecere printre recifii Marii Bariere. Mai naviga încă, întrucît avea nevoie de bani pentru instalare. Nu Sharky este cel care ne-a furat, ci Yelpy. Indianul, secundul lui. Nu prea înţelegeam bine ce s-a întîmplat. Eram prea nou în echipaj pentru a mi se povesti totul. În ziua în care ţi-au făcut livrarea, pe Sharky l-au ţinut închis. Iar eu, recunosc, am comis o stîngăcie. Dimineaţa, înainte de a debarca lăzile, au înlocuit armele prin galeţii pentru lest. M-am opus. Yelpy m-a doborît. Dacă nu s-ar fi întîmplat asta, aş fi putut să te previn. Dar speram ca, acţionînd astfel, să-l sprijin pe Sharky l-au ţinut închis. Iar eu, recunosc, am comis o înţelegerii. Cîteva zile mai tîrziu, a avut loc o adunare a echipajului. Sharky ne-a explicat că, dacă nu dispărem vom avea soarta celor de pe *Siargao*. Ne-a mai dat şi alte exemple vasul *Ulysse* ... apoi, comandantul ăla lichidat la

[1] Capul Melville — extremitate pe coasta de est a Australiei (n.t.).

New-York ... În cea mai mare parte, echipajul a acceptat ideea instalării în Australia. În insulele Salomon, Sharky a putut să vîndă una din perlele mari. Îmbarcaserăm, de asemenea şi ceva material. Sharky se temea că francezii să nu caute şi ei nava. Am luat-o drept peste Marea Barieră, la nivelul Capului Melville... Într-o seară, ne-am încrucişat cu avizoul francez *Danae*, care-şi schimbase ruta către noi. O dată cu noaptea, am reuşit să ne pierdem urma ... Sharky a pus vaporul în pană şi am aruncat încărcătura de arme a cărei prezenţă la bord putea să ne atragă serioase neplăceri ... Prin părţile astea treci din nişte ape teritoriale în altele, fără să-ţi dai seama .... Apoi s-a întîmplat ceva ce nu voi uita niciodată ...

Konangkien şi Mongtao, cu feţele lor inexpresive, păreau complet dezinteresaţi de problemă. Wilfried, care se trezise, asculta sprijinit în cot, cu ochii cîrpiţi de somn. Toată chestia asta era o simulare, iar vorbele nu făceau nici cît o ceapă degerată.

Am mers pe mare îndelung ; rezervoarele de păcură erau aproape goale... marea era calmă, dar de-acum, *Jubilation* nu mai putea fi controlată. Vaporul, fără lest, mult ridicat deasupra apei, se clătina în ritmul hulei. Înainta împleticindu-se. Era neplăcut şi neliniştitor, în acelaşi timp. Într-o dimineaţă, către orele unsprezece, am întîlnit în drumul nostru o epavă. Nimic interesant, o scîndură mare încrustată cu scoici. Cinci sau şase oameni s-au aplecat pentru a privi. Dar asta a fost îndeajuns pentru ca *Jubilation* să se încline pe o parte ... Sharky dormea. Yelpy, care comanda vasul, a organizat un lanţ de găleţi. Timp de două ore am turnat apă în cală. Vasul îşi regăsise echilibrul.

Cînd s-a trezit, Sharky fu cuprins de un acces de furie teribil. Era cît pe ce să ne pună să pompăm apa afară. Cu toate astea, nu a făcut-o. Era la fel de rău şi într-un caz, şi în celălalt. Ne aflam aproape de Marea Barieră, nu departe de locul în care trebuia să acostăm, cînd se porni furtuna. A durat numai o noapte, dar a fost o noapte de coşmar.

Vaporul se apleca mişcat de hulă şi apa din cală se prăvălea în peretele înclinat. Dar există un decalaj între

mişcarea valurilor şi cea din interiorul navei, în aşa fel încît vaporul se înclina pe partea opusă.

De dimineaţă, am început să navigăm cu nava efectiv răsturnată pe o parte. Eram aşezaţi pe pereţii care, în mod obişnuit, stau vertical. Dar marea se liniştise.

Am scos apa şi vaporul şi-a revenit. Mergea otova. În mijlocul după-amiezii am ajuns la Marea Barieră, trecînd prin locul cunoscut de Sharky. Debarcarea a fost rapidă. Yelpy şi şeful de echipaj au trecut înapoi şenalul şi au sabortat vasul. De pe un promontoriu am urmărit ultimele clipe ale navei. I-am văzut pe Yelpy şi pe şeful de echipaj revenind cu barca de serviciu.

Jubilation începu să se scufunde foarte repede, după care s-a oprit. La lăsarea nopţii, plutea în derivă. Nu avea lest şi era menţinută la suprafaţă cu rezervoarele de păcură goale.

Două zile mai tîrziu porneam cu camarazii de-a lungul deşertului, să ne aprovizionăm la Cooktown[1] şi să ne întoarcem cu materialele. Înaintea plecării am reuşit să iau o mie de lire din caseta lui Sharky. De îndată ce am zărit Cooktown, n-am mai aşteptat ca Sharky să anunţe escorta noastră. Am fugit..

Cei doi chinezi se prăpădeau după basme.

Wilfried îşi observă compatriotul, spunîndu-şi în sinea lui : „Bine am făcut că am ales acţiunea. Informaţiile te conduc la aventuri nebuloase".

Dar ceea ce i-a trezit interesul lui Konangkien a fost continuarea :

— Şi cunosc unde se află locul de trecere. Avînd, în permanenţă harta asupra mea, am reuşit să mă orientez atunci cînd am plecat către Cooktown...

Era ceva ce nu putea scăpa unor urechi bine ciulite şi învăţate să audă.

---

[1] Cooktown — localitate de coastă, situată în nord-estul Australiei (n.t.).

XII

Acum, insula Pourrie era înconjurată de o flotilă imobilă, invizibilă, dar puternică, aflată în mîna unui cumătru de talia lui Doude, un tip din categoria celor mai degrabă eficace.

Neavînd alte informaţii, Geo s-a întins să doarmă, după ce a mîncat cîte ceva. Asta însemna aproape toată cratiţa cu iahnie de fasole cu afumături, pe care o gătise Doude.

Era ora cinci după-amiază şi nimeni nu mai credea despre cargou că ar fi fost suspect. La staţie nu se mai recepţionase nimic : nici o emisie de pe insulă, nici o emisie de pe cargou ; nici un fel de semnal, dintr-o parte sau din alta.

Hidroavionul îşi repunea motoarele în funcţiune, cu regularitate, pentru a le ţine la cald.

Doude se întreba cum se va termina afacerea asta. Probabil, în coadă de peşte.

Scafandrii submarini urmau să sosească la noapte şi să fie debarcaţi pe insula Pourrie. Cît despre cargoul *Taito*, duce-s-ar dracului la chinezii lui !

Cu toate astea, la ora şase, a trebuit să trezească „Gorila".

Cargoul tocmai semnalizase :

— *Avaria reparată, ne continuăm drumul. Mulţumim.*

Geo mormăi :

— Trebuie să fiu cu ochii pe el, asta e tot.

— Nu, nu este tot, îi răspunse liniştit Doude. Dacă va părăsi apele teritoriale, nu mai putem decît să ne uităm la el cum trece, iar la noapte o să ne treacă sigur pe sub nas. Trebuie să te hotărăşti acum.

— A întreprins ceva suspect ? A avut vreun contact cu insula ?

— Aparent, nimic.

— De ce aparent ?

— Pentru că ar fi putut comunica foarte bine prin *talkie-walkie,* fără să ne dăm seama.

Se ivesc uneori momente în care, pentru a ieși dintr-o situație, este nevoie fie să frînezi, fie să accelerezi. Geo se afla într-un astfel de moment. Reușita misiunii sale stătea în propriile-i mîini.

— Ce face *Taito* acum ?

— Iată ce face acum...

Și Doude îi întinse lui Geo textul mesajului primit prin radio.

„«Taito» s-a pus în mișcare. Se îndepărtează. Va părăsi apele teritoriale".

O liniște adîncă se lăsase pe vedeta ale cărei motoare se opriseră.

Geo făcu cîțiva pași, dar se întoarse, ca un taur gata de atac.

— Trebuie să-l oprim și să-l vizităm.

*

La ora șase fără cinci, Konangkien, după ce a verificat că hidroavionul se găsea prea departe pentru a intercepta o emisiune, chemă cargoul prin *talkie-walkie.*

Vă confirm pentru ultima dată ordinul de plecare. Și adăugă : Taito *nu trebuie să fie în nici un caz capturat. Semnalizați prin fum „recepționat". Pe deseară. Succes... Terminat.*

Se îngrămădiră pe liziera de cocotieri pentru a se bucura de aceste clipe ale plecării lui *Taito,* dar, atunci cînd au văzut vedetele și avizoul, de a căror prezență nu aveau habar, au priceput repede că nu va fi chiar așa simplu.

De acolo de unde se găseau asistau la operații de parcă s-ar fi aflat la un spectacol de cinema.

*

Afacerea își schimbase aspectul foarte repede. Cargoul băga cărbuni. Dar vedeta lui Doude îi tăie calea în fața promontoriului. Cargoul nu se opri.

Doude dispuse o jumătate de întoarcere. Ordonă să se tragă de la pupa, în fața cargoului o salvă de avertisment.

Taito însă își continuă drumul. Situația era nu numai clară ; se făcuse de-a dreptul lumină. Curînd, dinspre răsărit, apăru silueta cenușie a avizoului care mergea drept către întîlnirea cu *Taito*. De pe avizo se trase o altă salvă de avertisment. Vedetele îl flancau pe *Taito* și avizoul îi bară accesul în larg.

De data asta, cargoul se întoarse. Avea o singură cale liberă, cea către insulă. Se năpusti cu toată viteza spre coastă, depăși un lanț de atoli pentru a se apropia de bancurile dintre recifi, pe care nu reușește să le treacă. Cu atît mai mult cu cît vedeta lui Doude îi tăia calea către insulă.

În cele din urmă, *Taito* se opri. Se auzea doar gîfîitul navelor și spargerea valurilor de recifi. Nu puteai să-l vizitezi acolo unde se postase. Apropiindu-și vedeta, Doude răcni în portavoce, mai întîi în franceză apoi în engleză :

— Ieșiți în larg pentru o vizită !

Pe *Taito* nu se putea să nu fi fost auzit. Doude a vrut să-l abordeze, dar a trebuit să facă rapid cale-ntoarsă, fiindcă fusese întîmpinat cu o rafală de automat.

În acest timp, hidroavionul se învîrtea deasupra insulei pentru a-i inspecta coasta.

Și nu găsea nimic acolo...

Doude tocmai pusese la punct o manevră de abordaj. Acoperite de tunurile avizoului, vedetele se apropiau încet de *Taito*.

Se opriră, fiindcă *Taito* începea să se aplece și părea deosebit de înclinat ; era în curs de a se scufunda, ca și cum ar fi fost vreo ilustră navă de război.

Sub ochii lor, cîteva siluete încălecau bastingajul și reapăreau la suprafața apei. Dar nu pentru mult timp, fiind imediat mitraliați de pe puntea lui *Taito*. *Taito* se ducea la fund. cu tot echipajul. Francezii priveau această scenă ; venită, parcă, din vremuri de demult.

Bretonii cei cumsecade, cu răsuflarea tăiată și gîtul înțepenit, își simțeau cămășile lipindu-li-se de piele.

Din cînd în cînd, cîte unul mai ceda nervos și sărea în apă, dar nu plutea multă vreme, fiindcă era ciuruit încă din timpul saltului.

Doude se îndepărtase de cargou, dînd ordin și celorlalte vedete să facă același lucru. Se temea de ceva, care

nu întîrzie să se producă. O magnifică jerbă de flăcări, înaltă de treizeci de metri, fum, o bubuitură, cîteva resturi, apoi nici urmă de *Taito*. Sărise în aer.

Acum, aveau certitudinea că în insule se petrec lucruri cu adevărat serioase.

*

Cînd drama atinsese punctul său culminant, Konangkien a luat măsuri de precauţie. Îi aduse pe băştinaşi lîngă ei, ordonîndu-le să se strecoare sub pomi. Acum erau strînşi cu toţii la un loc, ca pentru o poză de familie, iar pe o ladă trona însuşi capul ei. Numai că această ladă era ticsită cu dinamită.

Dacă cei de pe *Taito* n-ar fi sărit, ei înşişi, în aer, împreună cu vasul, urmau să sară în aer cei de pe insulă. Dar comandantul lui *Taito* fusese un domn...

O dată cu venirea nopţii, s-au îndreptat, fără nici o lumină, în partea cealaltă a insulei, ştergînd cu grijă urmele îndărătul lor. Konangkien ştia că, printr-un mijloc sau altul, francezii vor ajunge să viziteze insula Pourrie. Îi postă pe cei cinci băştinaşi la intrarea în debarcader.

Noaptea era îndeajuns de senină pentru ca ei să se poată distinge unii pe alţii.

Zgomotul valurilor care se spărgeau de stînci era puternic.

Buldock le strigă, în franceză, polinezienilor :

— Înaintaţi pe digul plutitor şi aşteptaţi să fiţi îmbarcaţi.

Şi-au fost ; dar după împuşcare.

Digul, pliat, a fost cărat. Macaralele au fost desprinse de pe stîncă. La un prim transport, au aruncat cadavrele în larg. Apoi, în alte două, şi-au dus postul de comandă pe insuliţa de repliere.

*

Scafandrii submarini au sosit a doua zi de dimineaţă cu un alt avizo. În coca spintecată a lui *Taito* au găsit, cu toate astea, dovezi evidente.

Dar pe insula Pourrie nu s-a găsit nimic. Poate doar cîteva urme care puteau fi mai de demult.

XIII

Ranchul luxos la care visase Sharky se transformase într-o troacă de porci. Descoperea astfel distanţa imensă care desparte visul de realitate.

Neliniştea i-a cuprins pe toţi încă din prima seară, o dată cu întoarcerea lui Yelpy şi a lui Le Kerrec, care, după sabordarea lui *Jubilation,* se înapoiau cu barca de serviciu. Nava, au mai zărit-o o vreme, plutind cu puntea la nivelul apei, apoi a fost luată de curentul marin, care venea dinspre Marea Barieră, şi ea a dispărut în întuneric.

În următoarele două zile au ridicat un adăpost încăpător, acoperit cu pînză prinsă în cîrlige de nişte grinzi subţiri.

În următoarele două zile au ridicat un adăpost încăpălău mare. Un marinar australian căzuse în celebra pungă de apă dulce, găsită atît de miraculos de vărul, botanist, al lui Sharky. A fost tras iute afară. S-au aşezat ceva mai încolo, pe nisipul bătătorit.

A urmat apoi afacerea Zeit. Furtul era necunoscut la bordul lui *Jubilation.* Dar, din motive de siguranţă care vizau mai mult riscurile din exterior, cele douăsprezece mii de lire pe care le aveau au fost împărţite în teancuri şi ascunse separat. După plecarea echipei pentru aprovizionare la Cooktown, au descoperit că un teanc de o mie de lire dispăruse. Atunci, Sharky, Yelpy şi cu Le Kerrec s-au hotărît. Nu erau făcuţi pentru viaţa de fermier. Ultima perlă va fi vîndută şi suma împărţită după sistemul părţilor, care se practica la bordul lui *Jubilation.*

Fiecare își va cunoaște propria aventură și își va asuma propriile riscuri. După care, au răsuflat ușurați.

Patru zile mai tirziu, s-au întors cei plecați în expediție la Cooktown și au fost întîmpinați cu focuri de revolver. S-a discutat îndelung. S-au lămurit repede că Zeit luase banii și, pentru a-și rotunji punga, putea foarte bine să-i toarne.

Dintr-o dată, plecarea din acel loc a devenit o problemă urgentă. Dar cei trei marinari reîntorși de la Cooktown au adus și niște ziare. Măgulitor ! Fotografia scumpei lor nave ocupa prima pagină. *Jubilation* fusese găsită de dobitocul ăla de Fuafua. Numai el era în stare de o astfel de tîmpenie. Cei de pe *Jubilation* cunoșteau bine *Chante-Virgile* și pe căpitanul ei, maldărul de osînză, care nu găsise altceva mai bun de făcut decît să atragă atenția asupra lor. Șase membri ai echipajului de pe *Jubilation* erau pozați în ziare, dar popularitatea asta nu i-a prea încîntat.

Se gîndea că niște tipi îi căutau, cu frenezie, peste tot prin Pacific, ca să le ia gîtul. Și asta, pe puțin...

Ca urmare, plecarea a fost amînată.

Se plictiseau de moarte. Au trebuit să raționalizeze tutunul, căci dobitocii ăia au uitat să aducă și tutun de la Cooktown. O altă expediție, alcătuită din cei ale căror fotografii nu fuseseră publicate, plecă la Cooktown pentru o nouă aprovizionare.

Cei puțini care rămăseseră au avut de luptat o noapte întreagă cu o tornadă. A doua zi dimineață, prelatele au fost găsite lipite de stînci, răspîndite pe o distanță de trei kilometri. S-au apucat să-și refacă adăpostul, dar asta doar pînă în momentul în care un avion începu să dea tîrcoale prin zonă.

Au demontat imediat și s-au instalat într-o falie în fundul unui soi de scorbură formată în stîncă. La înapoierea celei de-a doua expediții de la Cooktown, au aflat că ziarele din întreaga lume se ocupa de noul vas-fantomă, *Jubilation*. Ipotezele înfloreau una după alta. Un jurnalist englez pretindea că francezii erau direct interesați în afacere...

Din nou Sharky se gîndi foarte serios să-și întemeieze un *ranch*. Timp de o jumătate de zi a întors problema pe toate fețele. Din nefericire, lumea este mică.

Chiar și în zonele cele mai pustii ale Australiei, ferma lui tot va fi înregistrată undeva. Totul sfîrșește întotdeauna pe un petic de hrîtie. Într-un cadastru... în fișa unui conțopist, un funcționar cu tocul ascuțit.

Și în cazul ăsta ? În cazul ăsta, povestea începea să aducă a cursă de șoareci...

Ca soluție, Yelpy sugerase procurarea de acte false și se angajase să le obțină la Sidney. Cu acte false poți să-ți faci o viață nouă. Desigur. Dar cine face actele false ?

Și Sharky, referindu-se la povestea acelui căpitan omorît la New-York, cu toate că se dotase cu acte false, se gîndea că asta însemna să te bagi singur în gura lupului. Poate doar să se ducă să-și caute prietenul pe care-l avea la Saigon. Un tip sigur, care l-ar scoate din încurcătură. Atîta doar că la Saigon, în momentul ăsta, cam dogorea[1], din cauza afurisiților de francezi. Au hotărît deci să rămînă la cutie timp de încă o lună.

Și viața continuă, insipidă : mai o corvoadă la apă, mai alta la pescuit, mai un cules de scoici...

În mai multe rînduri au fost nevoiți să se ascundă. Noroc că își demontaseră barăcile din lemn și corturile. Un avion zburase în două rînduri pe deasupra lor. Au văzut de asemenea vedete din paza de coastă trecînd pe lîngă bariera de corali.

Marinarul se dă în vînt după excentrități. Își confecționaseră veșminte, care mai de care mai ciudate, și, în primele zile, echipajul se distrase de minune. În ziua în care a apărut o oarecare notă de uniformizare, a început și plictiseala. Le crescuseră bărbile și deveniseră cu toții murdari ca niște porci, încît Yelpy a trebuit să-i pocnească.

Într-o bună zi, el hotărî că spălatul și rasul sînt obligatorii. A fost aproape o revoltă. Cu toate astea, o dată curățați și bărbieriți, moralul deveni mai bun. Și, cum momentul fixat pentru plecarea lor se apropia, avu loc o consfătuire a celor mari : Sharky, Yelpy și Le Kerrec.

Să ții o consfătuire cu șeful de echipaj Le Kerrec, era mult spus. Fiindcă acest om, ieșit parcă din pietrele de la Morbihan, tăcea epuizat, după ce scotea trei vorbe. Era în schimb un ascultător remarcabil. Nu pricepea el

[1] Aluzie la luptele duse de vietnamezi pentru eliberarea de sub dominația franceză (1945—1954) (n.t.).

tot ce se discuta, dar, ca să spunem așa, asculta cu religiozitate.

Sharky și Yelpy, unul cu dantura sa frumoasă și strălucitoare, celălalt cu forța sa de urs grizzly, reprezentau pentru el, tot ceea ce realizase mai de soi omenirea, de cînd era ea.

Au hotărît că vor trimite la Cooktown un ultim convoi pentru aprovizionare. Hainele noi și ochelarii li se păreau absolut necesare pentru a se deplasa incognito în zonele locuite. Ochelarii, negri, firește, pentru că acest accesoriu, considerau ei, reprezintă o culme a deghizării. Ceea ce îi caracterizează pe marinari este o prospețime a sufletului pe care orășenii mai lipsiți de înțelegere o numesc naivitate.

Acești trei oameni, cum nu se poate mai la locul lor într-un port sau pe puntea unui vapor, se hotărîseră, pur și simplu, ca, de îndată ce expediția de la Cooktown se va întoarce, să plece, în grup, îmbrăcați în haine de duminică, purtînd ochelari negri.

La mintea lor, ar fi trecut tot atît de discret ca o procesiune de maici în pantaloni. Sharky în frunte, important ca un papă, și Yelpy după el, antrenînd un întreg cortegiu de ghiolbani loviți de oftalmie.

*

Aproximativ în același timp și în aceeași zi, velierul *Kashoto* se pusese în pană. Konangkien urcă pe punte.

Soarele începea să apună. În depărtare se observa uscatul. Comandantul navei, un tonkinez, îl cerceta cu binoclul.

— E Australia ? întrebă Konangkien.

— Este insula Tregrosse. Australia e imediat lîngă ea.

După expediția fără folos a francezilor în insula Pourrie, evenimentele se desfășurară cu repeziciune.

Konangkien luptase din greu. Comitetul Central Insurecțional socotea perfect normal ca echipajul de pe *Jubilation*, cu comandantul în frunte. să-și primească plata ce i se cuvenea. Organizațiile secrete nu-și puteau permite să lase nepedepsită o greșeală, pentru că, începînd dintr-un anumit moment, totul se bazează pe încredere. Și pentru ca această încredere să se mențină era bine să se știe că nu e cuminte să o nesocotești.

Dar acest comitet nu ţinea atît de mult ca operaţia să o conducă Konangkien. Clanul bătrînilor aprecia că Konangkien se făcuse deja puţin cam mult remarcat. Lupii cei tineri, dimpotrivă, îl considerau ca fiind perfect capabil să ducă la bun sfîrşit această afacere : în plus, le surîdea şi ideea de a vedea făcîndu-se dreptate de către însuşi cel lezat. În cele din urmă, Konangkien primi învestitura la capătul unei pledoarii simple.

— Îmi spuneţi că, timp de şase luni, nu mai trebuie să am de-a face cu misiunea mea în arhipelagul francez. Aveţi perfectă dreptate. Cu toate astea cred că e păcat să nu mă întrebuinţaţi pe durata acestor şase luni, numai cînd avem nevoie de fiecare dintre noi şi cînd nu sîntem niciodată îndeajuns de numeroşi...

Aplauze furtunoase.

După ce învestitura fusese obţinută şi Zeit consultat, s-a hotărît că operaţia va avea loc cu ajutorul unui velier malaiez. Numai un astfel de vas putea să se pună cu uşurinţă pe nisip, între recifi, şi să rămînă acolo pînă ce totul se va fi terminat.

Konangkien a plecat cu ai săi. S-a bucurat să-şi regăsească echipa, şi îndeosebi pe Mongtao, fără de care ar fi fost nevoit să facă faţă tuturor micilor mizerii ale existenţei : organizarea muncii sale, hrana, întreţinerea hainelor... De toate astea se ocupa aghiotantul său, căci relaţia lor de comandament era stabilită în maniera chinezească, adjunctul îndeplinind, în acelaşi timp, şi serviciul de ordonanţă, şi pe cel de aghiotant. Existau numai doi nou-veniţi în această echipă : comandantul navei, un tonkinez, şi secundul, alt tonkinez. Doi oameni mărunţei, oacheşi şi plini de riduri care îşi demonstraseră calităţile.

Bineînţeles, se regăseau Buldock, cei doi malaiezi, asemănători unor pisici siameze, Wilfried şi Zeit.

Reprezentau, în acelaşi timp, marina şi armata de uscat.

În faţa lui Sharky şi a echipajului său erau inferiori ca număr. Dar Zeit era categoric : tot ce aveau ca arme ceilalţi erau două pistoale, în timp ce pe velierul malaiez erau dotaţi cu explozibil, grenade, pistoale-mitralieră. Doar Wilfried era echipat cu o armă de precizie. Acesta, fiind trăgător de elită, dispreţuia pistolul-mitralieră, pe care îl califica drept „stropitoare".

Velierul *Kashoto* părăsi apele insulei Tregrosse, apoi se puse în pană. Doreau să fie liniştiţi pentru a sta de vorbă.

Zeit a fost însărcinat cu raportul de sinteză, care era clar şi simplu :

— În ce stadiu ne aflăm ? Am ajuns la ţintă ! Poimîine-seară vom ocoli capul Melville, în largul Marii Bariere, fapt care ne va duce în plină noapte în faţa locului de debarcare. Cunosc pe dinafară dimensiunile şi formele celor cinci insuliţe care se află înaintea locului de trecere. Una dintre ele este perfect identificabilă pentru că este supra-înălţată de o creastă de cîţiva metri : este un maldăr de guano.

Întinse în faţa lui harta pe care o desenase. Le arătă insula cu pricina, apoi îşi puse degetul pe un golfuleţ între corali.

— Aici putem să tragem velierul pe nisip, fiindcă, atunci cînd vom ajunge, va fi vremea fluxului. În acest loc nu vom putea fi văzuţi, nici de pe uscat, nici de pe mare. Iar cu bărcile noastre vom ajunge imediat în apropierea locului de trecere. Dar, bineînţeles, pentru a-i lua prin surprindere, va trebui să rămînem aici peste zi, aşteptînd să se înnopteze.

*

Se pregătea o mică întîlnire urîtă de tot. Ei asta nu era totul...

În acelaşi timp, la Brisbane, la Cartierul Flotei de Război Australiene, un domn solid bătea pasul pe loc.

Un anume domn Geo Paquet. Încerca să se facă ascultat de către alţi domni din marina australiană şi nu reuşea. Pentru un motiv foarte simplu : nu ştia unde să-i trimită...

Vahilu, tatăl lui Babaii, fusese atît de impresionat de figura pe care o recunoscuse pe velierul malaiez, ce venise să ia combustibili, încît îi vorbi despre asta fiică-sii. Fără să-şi poată explica clar de ce, fetei nu îi făcea plăcere faptul că Zeit începuse să bîntuie prin împrejurimi.

Comandantul hindus îi răspunse tatălui ei : „Mai am de asemenea și ceva de debarcat". Ce anume de debarcat ? Și unde ? Să-l debarce, oare, pe Zeit pe insula Pourrie ? Ideea n-o încîta cîtuși de puțin.

Povestea a răscolit-o în așa hal, încît, în cele din urmă, i-a relatat-o lui Geo.

„Gorila" spera în sinea sa că fata știa exact locul în care s-ar fi putut refugia echipajul navei *Jubilation.*

Greșea și avea dreptate, în același timp.

Babaii dedusese numai că ei trebuiau să se fi ascuns acolo unde Sharky plănuise construirea viitorului lor ranch, în Australia, în spatele Marii Bariere.

Mai era un mic amănunt : Marea Barieră se întinde de-a lungul a o mie de kilometri de ocean.

*

Să recapitulăm : Sharky era în așteptare...

Konangkien îl căuta pe Sharky și știa unde să-l găsească...

Geo îl căuta pe Konangkien. Totul îi spunea că Konangkien urma să dea de Sharky... Numai că el nu știa unde anume...

Și aflarea locului devenea o problemă urgentă.

Iețele se încurcaseră rău de tot !

XIV

Era încă noapte atunci cînd Zeit a pornit într-o barcă, cu cei doi malaiezi la vîsle, să recunoască locul de trecere dintre recifi.

Trebuia să-şi folosească întreaga sa energie pentru a se sili să plece la acest drum. Îi era teamă. Spargerea valurilor de recif, cu mugetul lor bestial, îi făcea pe aceştia să-i pară şi mai înspăimîntători. Dar chinurile lui Zeit au luat sfîrşit. Malaiezii au observat repede în beznă creasta de guano. Atît de precis încît au putut să piloteze velierul cît încă mai era foarte întuneric.

În micul golf dintre corali, *Kashoto* era mascat din toate părţile. Cei de la bord aşteptau fluxul pentru a putea să proptească velierul cu bîrne. Şi toată ziua au stat în aşteptare, pitiţi, fără să scoată o vorbă, într-un soi de căsuţă pe piloţi.

În acest timp, cei doi malaiezi şi cu Buldock se deplasau printre recifi, pentru a observa şenalul şi a repera cortul lui Sharky. La început n-au ştiut ce să creadă, căci Zeit le vorbise despre un fel de barcă făcută din pînză şi bîrne. Or, plaja era netedă ca în palmă. Urmărind însă prin binoclu mişcările oamenilor lui Sharky, le descoperiră curînd tabăra printre surpăturile stîncilor. Treaba părea uşoară.

Plaja se întindea la picioarele unui perete stîncos, nu foarte înalt, dar perfect vertical. La unul dintre capete, era închisă printr-un perete abrupt, care dădea în mare, izbit de valuri atît pe timp de flux cît şi pe timp de reflux.

O singură ieşire — plaja — în lungul acestei faleze care se îngropa într-un hăţiş de mărăcinişi, plini de spini şi nisip. Pentru a-i lua cu asalt, pornind de pe plajă, acţiunea trebuia concentrată în direcţia grotei şi, în acelaşi timp, tăiată orice posibilitate de scăpare.

Wilfried îşi cunoştea meseria. Conform ordinelor date de C.O.I., în momentul trecerii la acţiune, urma să preia comanda.

La unsprezece noaptea, două bărci părăsiră micul golf, în care se afla, tras pe nisip, *Kashoto*. Pentru a nu face zgomot, paletele vîslelor au fost învelite în pînză. Konangkien fusese categoric : „Faceţi imposibilul pentru a-i prinde vii". Trebuiau, deci, să fie luaţi prin surprindere. Wilfried era singurul care îşi legase o centură cu grenade. Ceilalţi aveau pistoale-mitralieră. Faţă de cum suna ordinul, era prea îndeajuns.

În prima dintre bărci, stînd în picioare la proră, Wilfried respira aerul nopţii, rezemat cu o mînă de marginea bărcii şi cu cealaltă controlîndu-şi mecanic prinderea „ouălor" în jurul mijlocului. Era calm, cu respiraţia ritmică, pulsul la optzeci şi mintea limpede ca un cristal.

Îşi imagina toate fazele operaţiunii.

În timpul după-amiezii îl puse pe fiecare să-şi repete rolul. Acţiuni simple, conform unui minimum de eventualităţi : surpriză totală, rezistenţă sporadică, rezistenţă afectivă cu desprinderea asediatorilor.

Vor ataca în patru. Ceilalţi trei vor păzi ambarcaţiunile, doi dintre ei putînd fi eventual detaşaţi într-o mişcare de învăluire. Wilfried sincronizase şi comandase veritabile operaţiuni de război. Astăzi, el dirija o operaţiune de comando. Oricare ar fi scara de desfăşurare, operaţiunea de război rămîne în linii mari întotdeauna aceeaşi.

Ambarcaţiunea se clătină un moment pe crestele valurilor ce se prăvăleau înspre ţărm. A urmat un şoc uşor, apoi zgomotul făcut de chilă în contact cu nisipul ud. Sări primul afară din barcă şi trase ambarcaţiunea pe nisip. Apoi asistă la sosirea celeilalte. Bărcile au fost imediat întoarse cu vîrful către mare, iar unul dintre paznici avea ca misiune să le menţină constant la nivelul mareei. Soarta l-a desemnat pe Konangkien. Pusă pe şotii, providenţa a făcut ca marele şef să devină rîndaş.

Se vedeau perfect, unii pe alţii, în întuneric. Wilfried se trase înapoi. Buldock, Zeit şi unul dintre malaiezi înaintară cu un pas înspre el. Grupul de şoc era constituit. Malaiezul purta numai un revolver şi un cuţit dintre acelea care se folosesc pentru a-ţi croi drum prin jungla tropicală. Buldock şi Zeit erau fiecare înarmaţi cu cîte un pistol-mitralieră. Înţelepciunea îl făcuse pe Wilfried să nu se echipeze cu o puşcă de precizie şi să nu dea vreo „stropitoare" pe mîna malaiezului. Avea îndeajuns de multă experienţă pentru a şti că piestolul-mitralieră poate face ravagii în chiar propria tabără. Urmat de ceilalţi trei, desfăşuraţi la intervale de cîţiva paşi, a pornit să înainteze încet către grohotişuri.

Fără doar şi poate, ceilalţi or fi avut şi ei vreo santinelă la intrare. Aşa încît, atunci cînd a crezut că se află în unghiul lor vizual, Wilfried a început să înainteze în genunchi ; ceilalţi au făcut la fel. Apoi s-a căţărat spre stînga grohotişului. Ştia că malaiezul va urca prin dreapta. Aşa erau ordinele. Ajunseră la zece metri de blocurile de stînci şi, Wilfried aşteptă să audă un zgomot uşor. Malaiezul, întins pe burtă, zgîrie nisipul cu degetele. La Manilla, şmecheria reuşise de zece ori. Santinela trebuia să se afle în stînga, în partea opusă peretelui stîncii, pentru a avea un unchi vizual mai bun. Ea se va ridica să vadă ce anume zgîria nisipul. Va trece la trei paşi de Wilfried. Aici — o poantă la meserie. Wilfried îi va sări în spate. Ţinîndu-i strîns bărbia cu mîna stîngă, cu dreapta îi va străpunge cu o lovitură de pumnal diafragma, deasupra stomacului. Cu o a doua lovitură îl va isprăvi. Nu se aude nici cel mai mic zgomot atunci cînd treaba e făcută de o mînă experimentată. Îi vor surprinde, probabil, dormind. Wilfried derulase mental, de nenumărate ori, întreg filmul acestei operaţiuni.

Avu chiar timp să-l revizuiască o ultimă dată. Malaiezul se enervă. Santinela nu mişca. Nu se poate, doar trebuie să doarmă. Wilfried se căţără pînă la grohotişuri şi constată ceva foarte simplu : nu era nici o santinelă. Avu un moment de descumpănire : asta nu era conform planului.

Momentul se prelungi, Wilfried întrebîndu-se ce capcană îl aşteaptă. Malaiezul nu se clintise din loc. Buldock şi Zeit s-au apropiat pentru a putea interveni.

Cu un semn, Wilfried îi făcu să se dea înapoi și să se lase în genunchi. Hotărît lucru, înaintau de parcă s-ar fi dus să culeagă fragi. La marginea grohotișului se afla, cu siguranță, o capcană explozivă. Care ? Cu asta își muncea acum mintea, Wilfried. Deodată, s-au auzit zgomote. Ticăloșii îi zăriseră !

O grupă venea dispre plajă. Wilfried își cunoștea prea bine treaba pentru a se lăsa prins între două focuri.

Figuri de-astea nu mergeau la unul ca el. Situația fusese avută în vedere și replica a fost promptă. O repliere imediată pînă la marginea apei, pentru a nu fi înghesuiți la peretele stîncii. Wilfried știa că cei rămași la bărci nu se vor mișca înainte de a auzi cele două semnale din fluier.

Dar ceilalți dădură fuga. Cu lanternele în mîini, nătărăii ! Și Wilfried războinicul de meserie avu în fața ochilor o acțiune de luptă care îi luă piuitul. Vedea, și nu-i venea să creadă : tipii ăștia cîntau.

Lucrurile neobișnuite necesită întotdeauna un timp pentru a cugeta asupra lor. Dumnezeule, era oare cu putință ! Grupa de intervenție a lui Sharky se compunea din patru oameni. Curînd, Wilfried îi deslușì clar în întunericul aproximativ. Doi dintre ei cărau niște obiecte enorme. Cel de-al treilea se sprijinea de cel de-al patrulea. A priceput imediat. Era de necrezut, dar erau beți. Normal că erau beți. Era echipa lui Sharky, trimisă la Cooktown pentru a aduce de acolo hainele și ochelarii negri.

Erau cu toții foarte încîntați de ei. Doar obositului îi fusese olecuță cam cald peste zi...

Două lucruri s-au petrecut simultan.

La intrarea în grohotișuri apăru o siluetă enormă urlînd :

— Gura, porcilor !

Tăcere bruscă.

În timp ce cei patru tipi au început să înainteze printre bolovani, Wilfried s-a avîntat înainte, urmat de cei trei oameni ai săi. Fusese silit să accepte ca realitate ceea ce i se părea o glumă : tabăra lui Sharky nu era păzită !

Uitase însă un lucru Wilfried, și anume că, secund pe navă sau nu, Yelpy era băiatul lui Piele-Roșie.

Și, imediat, la marginea grohotișului s-a declanșat orga de lumini. Yelpy deschise focul. Și încă și cu două pocnitori deodată ! A simțit într-o clipă că pe plajă era

înghesuială cam mare. Şi mai era şi genul de tip care se scuză după.

A fost ca un mormăit. Atacatorii s-au aruncat pe burtă. Cei doi pistolari n-au putut trage imediat, Zeit fiind paralizat de frică, iar Buldock — lipsit, la propriu, de cap. Caz de forţă majoră. Prin grohotişuri începu o vînzoleală infernală. Wilfried îşi dădea seama că trebuie să acţioneze rapid înainte ca ei să se poată organiza. Îl încurca însă faptul că nu cunoştea configuraţia terenului.

Sharky şi cu Yelpy înjurau de mama focului. Oamenii lor nu le aveau cu disciplina. Wilfried îşi făcea planuri. Umăr lîngă umăr cu unul dintre cei doi pistolari, îşi croi drum cu grenadele. Îl chemă pe Buldock, care nu răspunse. Era şi greu.

În lipsă de Buldock, se ajută cu Zeit. Malaiezul, puţin mai retras, le acoperea spatele. Ajutorul din partea lui Zeit nu îl încînta foarte tare. Cu instinctul specific veteranilor, Wilfried simţise că Zeit era dintre cei care „îşi murdăreau nădragii".

Oricum, avea nevoie de un pistol-mitralieră. Înaintară amîndoi, măturînd în lateral. Wilfried fluieră pentru a chema în ajutor, de la bărci, echipa de învăluire. Trebuia să scape din încurcătură, şi să lichideze cît mai iute afacerea, cu pierderi cît mai mici. Lipindu-se de peretele stîncii, aruncă o primă grenadă ofensivă. Au urmat lumina exploziei, suflul, zgomotul asurzitor şi o rafală din automatul lui Zeit. Lipit în continuare de perete, Wilfried înainta pe un fel de culoar, pe care grenada îl curăţase cu siguranţă de trăgătorii ascunşi pe după bolovani.

În licăririle focurilor de armă, care nu mai conteneau, îi vedeau pe ceilalţi agitîndu-se.

Deodată fu cuprins de neliniște la vederea unui suport de mitralieră ţinut în mîini de un uriaş.

Wilfried aruncă o grenadă care a fost culeasă şi retrimisă expeditorului. Doar ce avu timp să se trîntească la pămînt, doborît de suflul exploziei. Se ridică în genunchi şi văzu o mulţime de luminiţe care îl zgîlţîiau. Retezat în două de mitraliera lui Yelpy, Wilfried îşi încheia cariera de luptător pe lumea asta.

Irochezul nu putuse rezista ispitei. Atunci cînd aruncaseră totul în mare, pusese deoparte, în taină, o mitralieră şi nişte benzi cu cartuşe. Jucăria a adus-o apoi sub

o prelată, în barca de serviciu, atunci cînd, el şi cu şeful de echipaj, s-au întors după ce sabordaseră nava...

Cu o clipă mai înainte, în ochii lui Zeit licărise strălucirea întunecată a unei ţevi de mitralieră.

Nervii i-au cedat împotriva voinţei lui. S-a aruncat în partea cealaltă, lăsîndu-l pe Wilfried să înainteze singur. Ţişnise dintre pietre, aruncîndu-şi pistolul la pămînt, la picioarele lui Mongtao, care tocmai îşi făcea apariţia. Rafala îi ratase. Wilfried amortizase o parte, restul luă bolovanii la rînd. Mongtao şi cu cei doi malaiezi se căţăraseră şi se puseseră la adăpost. După care, Mongtao a trebuit să revină în faţa deschizăturii pline de primejdii pentru a recupera pistolul şi a-l trage de acolo pe Zeit.

Nimeni n-a spus nici un cuvînt. Mongtao mai trebui să se întoarcă încă o dată pentru a recupera automatul şi încărcătoarele lui Buldock.

S-au înapoiat la ambarcaţiuni, acolo unde Konangkien îi aştepta nepăsător. Mongtao i-a relatat pe scurt acţiunea. Şi Konangkien, la rîndul lui, cu instinctul său de veteran, intuise în Zeit pe unul dintre aceia care „îşi murdăresc nădragii".

Fără o scoate o vorbă, Mongtao a plecat pentru a-şi plasa bombele cu plastic în interiorul ambarcaţiunilor lui Sharky.

Reveni în fugă ; pusese fitile prea scurte, pentru a nu mai putea fi stinse după plecarea lui. Au urmat două străfulgerări, s-au auzit două lovituri înfundate şi, pentru echipajul de pe *Jubilation,* retragerea pe mare a fost tăiată.

Konangkien nu era un ofensiv ca Wilfried. Voia să-şi atingă scopurile fără a întrebuinţa neapărat mijloace militare. Şi, pe deasupra, nişte mijloace care se diminuaseră de cînd rămăseseră cinci, mai bine zis patru.

Atuul său era acela că asediaţii nu puteau rămîne mult timp repliaţi în văgăuna lor. Vor avea nevoie de apă. Şi Zeit îi spusese unde se găsea apa.

Ascuns cu grijă deasupra gurii de apă, un malaiez, echipat cu un automat şi o lanternă, supraveghea terenul.

Celălalt malaiez, echipat la fel, supraveghea fîşia umedă de nisip lăsată de creşterea şi descreşterea mării.

Odată luate aceste decizii, Konangkien, Mongtao și Zeit s-au retras pentru a discuta. Erau așezați în întuneric. Se zăreau destul de vag unii pe alții.

— Nu-i pot folosi pe tonkinezii rămași pe velier. Ei ne sînt absolut necesari. Am suferit o înfrîngere.

Konangkien lăsă să treacă un moment de tăcere și continuă :

— Dacă comanda operațiunii noastre rămîne în mîna lui Wilfried, am fi făcut mai bine să ne reîmbarcăm. Pe cît de brav era Wilfried, gîndea ca din manualul de luptă. Nu mai aveam decît o șansă, una singură...

Ceilalți doi așteptară curioși continuarea.

— ...Și anume, aceea că ei nu știu că noi sîntem la fel de slabi. În asta stă totul. Așa încît nu vom pleca.

Tăcerea se lăsă asupra lor. Mongtao se hotărî totuși, să vorbească.

— Poate cumva prietenul nostru Zeit ar avea ceva de spus ?

Uriașul ridică mîna pentru a închide subiectul.

— Zeit nu are nimic de spus.

Mongtao spuse sec :

— Sînt decizii pe care, dacă ești bărbat, trebuie să le iei de unul singur.

Konangkien ridică încă o dată mîna pentru a-i tăia vorba :

— Nu mai sîntem decît cinci.

Ceea ce spunea era perfect adevărat.

— Ceilalți sînt la mare ananghie, continuă Konangkien. Ei știu de-acum că nu mai pot pleca pe mare, deci drumul către plajă nu le mai folosește. Dacă totuși vin, cu ajutorul proiectorului, îi vom vîna ca pe iepuri și oricum pe lumină nu vor îndrăzni să răzbată. Providența a vrut ca ei să-și păstreze o mitralieră, dar de o mitralieră nu te servești ca de o brichetă. Una peste alta, este un obiect nu prea comod. Sper să nu aibă pistoale automate. Noi, în schimb, avem. Dacă ei nu au, sînt pierduți. Vor să bea apă. Pe de altă parte, adăugă el, ca și cum ar fi vorbit la lună, îmi trebuie o dovadă de devotament. Ei vor trimite, mai întîi, o patrulă pentru a lua apă, dar aceasta va eșua, fără doar și poate. Acum, Yelpy, indianul, va pleca și el, la rîndul lui, după apă. Atunci cînd ar părăsi grota, da, atunci aș avea nevoie de o probă de devotament.

Lui Zeit i se puse un nod în gît, de parcă cineva i-ar fi strîns o sfoară de jur-împrejur.

O vreme nimeni n-a mai scos nici un cuvînt. Cei doi chinezi se complăceau în muţenie. Mongtao era mulţumit de uriaş, iar uriaşul era mulţumit de el însuşi. Zeit se liniştea încetul cu încetul. Oricum, era hotărît să moară. Dacă ar fi avut un revolver asupra lui, la ieşirea din grotă, atunci cînd se băgase în nisip şi-ar fi zburat creierii. Fiindcă nu era lipsit de un anumit curaj.

El fu acela care rupse tăcerea.

— Vreau, dar nervii mei nu pot, spuse el, cu o voce tristă şi plată.

Konangkien încuviinţă din cap, cu gravitate. Îl cobora şi îl ridica, aşa cum fac chinezii, de parcă ar fi salvat pe cineva.

— Învelişul nu e la înălţimea spiritului, rosti el sentenţios. Moartea e un subiect, continuă el, pe care voi, occidentalii, îl abordaţi dintr-o dată. Noi o purtăm în noi, în permanenţă. Şi nu pot să te ţin de rău pentru asta. Ai ales o meserie care, probabil, pentru tine a reprezentat un supliciu.

Zeit se aplecase înainte. Răsfira nisipul cu mîna.

— Vreau să spun, remarcă el, că pot suporta frica dacă nu am de ales. Cînd viaţa îmi este în pericol, încerc să rămîn pe loc. Dar dacă undeva există vreo uşă deschisă, picioarele mele mă duc într-acolo. Puţin îmi pasă că v-o spun, nu ştiu de ce, puţin îmi pasă că v-o spun...

— Pentru că noi o ştim, observă Mongtao, cu calm.

Konangkien se aplecă către Zeit — şi-i puse pe umăr mînă sa uriaşă.

— Fiecare îşi poartă moartea în sine, încă de cînd se naşte. Pentru noi, ea e uşoară. Sfîrşim uşor. Pentru tine, asta va fi o încercare deosebită.

Îşi reaşeză mîna pe nisip şi începu să bată uşor cu degetele.

— În ceea ce priveşte moartea, totul vă scapă... Nu o înţelegeţi. Ceea ce m-a frapat întotdeauna la voi, occidentalii, este maniera noastră de a vă cruţa suferinţele. Agonia şi tortura uşurează moartea. Vă cruţaţi ultimele suferinţe şi fiecare dintre voi rămîne singur, complet descoperit, în faţa morţii iminente. Aveţi nevoie să depăşiţi o barieră, pe care voi înşivă aţi ridicat-o, dintr-odată

şi cît se poate de limpede. Dar nimic nu e mai sălbatic ca o execuţie cu sînge rece.

Konangkien oftă :

— Zeit, începi să te gîndeşti la cele ce ţi-am spus. Ai ajuns la capăt. Şi o ştii prea bine. Vom mai vorbi. nu dormi în noaptea asta. Eu o să dorm. Mongtao va veghea, vorbeşte-i despre moarte. Şi mîine voi intra în gardă alături de tine. O să mai stăm de vorbă.

Îi apucă mîna.

— Te voi îndruma pînă cînd vei ajunge la marginea domeniului, iar după ce vei pătrunde în el, atunci nu va mai fi nici o uşă.

A trebuit să reţină mîna lui Zeit în mîna lui. Zeit tremura din tot corpul ca şi cum ar fi fost scuturat de o criză de friguri.

XV

Sharky şi Yelpy se odihneau, lungiţi unul lîngă altul. Puteau, în sfîrşit, să doarmă. Ultimul burduf cu apă tocmai fusese golit, deci nu mai era cazul să-l supravegheze.

Credeau că vor putea dormi, dar nu reuşeau. Ştiau cine sînt cei care-i atacaseră. Dar printre asediatori nu au reuşit să distingă vreo siluetă, vreo figură oarecare dacă nu punem la socoteală un european mort şi un asiatic care putrezea încetişor pe plajă. Yelpy nu găsise nici o modalitate pentru a şarja inamicul cu ajutorul mitralierei, fără a risca să fie înconjurat, retragerea lor înspre grohotişuri fiindu-le tăiată.

El şi Sharky hotărîseră să păstreze mitraliera pe poziţie, pentru a face adăpostul de necucerit.

Ceilalţi au reluat atacul în noaptea următoare. Cu grenada.

Iar proiectilele astea îngrozitoare ! Dar în interiorul culoarului din piatră se stătea de veghe. Mitraliera lătră scurt şi se făcu linişte. Fusese totuşi o ţopăială pe cinste ! Erau, fără doar şi poate, puternic înarmaţi şi ţîşneau de peste tot. În timpul zilei, Yelpy şi Le Kerrec ieşiseră să tatoneze inamicul, care se îngropase în nisip şi controla direcţiile principale. Deschidea focul de îndată ce se mişcau. În noaptea trecută, doi tipi s-au dus după apă şi nu s-au mai întors. Auziseră răpăitul automatului...

Acum, cei dinăuntru erau pregătiţi pentru orice situaţie. Chiar şi pentru aceea de a cere ajutor lumii civilizate. Un curier plecase, tot noaptea, în direcţia plajei şi

iar auziră clănțănitul unui automat. Dimineața „dezertă" un alt tip. Și asediații au avut posibilitatea să vadă cele două trupuri aliniate pe plajă, la marginea apei.

Cinci morți..., rămăseseră șapte. „Să așteptăm, ce ?" se întrebă Yelpy.

Își făcea lumină cu o lampă cu ulei. Yelpy privea fața lui Sharky care, chiar cu o barbă de doi centimetri, avea aerul unei babe îngrijorate. Yelpy se ridică într-un cot :

— Dormi, căpitane ?

— Nu.

— Ce mai așteptăm ?

Sharky se întoarse pe partea cealaltă și spuse rînjind :

— Poliția călare.

Yelpy îl mișcă de umăr.

— Oricum ar fi, trebuie să mergem după apă.

— Nu te-ai săturat de apă ?

În noaptea trecută, Yelpy încercase să ocolească plaja înot, dar, în fața golurilor dintre recifi, valurile îl băgau la fund și îl readuceau pe plajă. Se întoarse sleit de puteri, prin golfuleț, mirat el însuși de a fi scăpat cu viață.

— Dacă nu se aduce apă dulce, tipii se vor țicni.

— Și după aia ? Cu ce se schimbă situația ?

— Eu mă duc după apă.

— Nu vei trece, nimeni nu a trecut, ăștia sînt peste tot.

— Atunci nu ne rămîne decît să ne predăm.

— În nici un caz vii. Mai bine ne aranjăm dinainte.

Cu o mișcare bruscă, Yelpy se așeză în capul oaselor.

— Orice ar fi, nu am ce pierde.

Sharky se rezemă din nou în cot, privindu-l. Zîmbea. Fiind murdar și neras, ai fi zis că dinții cei albi din gură erau iluminați cu neon.

— Chiar nu te gîndești ce vom face ?

Yelpy știa deja ce urma să spună Sharky.

— O să intrăm în forță. Nu avem nimic de pierdut.

— Le Kerrec ! strigă Yelpy.

O siluetă se cățără către ei. Rotunjor și bărbos, acesta avea aerul unei perii de curățat coșurile.

— Ne vom năpusti cu toţii după apă !

Cu excepţia tipului care era în post la mitralieră, larvele care îi înconjurau, întinse la pămînt, se apropiară să asculte.

— E foarte riscant. Nu vom reuşi să trecem, într-atît sînt de numeroşi, socoti bretonul.

— Şi aici ce faci ? Ce mai aştepţi ? îl întrebă Yelpy.

Se lăsă o tăcere adîncă.

— Oricum, continuă acesta, eu m-am săturat să-mi fie teamă şi să stau ca prostul.

— Bine, şi mitraliera...

— Dacă o tundem, mitraliera nu mai serveşte la nimic.

— Şi dacă ne curăţă imediat ?

— Mai bine crăpi afară.

— Cu toate astea, aici e destul de comod. Dacă n-am fi avut locul ăsta, eram morţi de mult.

În cele din urmă s-a hotărît ca bretonul, împreună cu canadianul să rămînă în adăpost pentru a-l apăra...

O soluţie tîmpită, la fel de tîmpită ca oricare alta. Cînd nu există soluţii, încerci să pui cap la cap ce poţi, eventual bucăţi de sfoară cu care să-ţi faci o frînghie şi să te spînzuri cu ea.

Konangkien avea dreptate să rămînă. Forţa lor era dată de cei doi malaiezi, care intrau în gardă la noapte. Unul pe plajă, îngropat în nisip, celălalt, deasupra instalaţiei de apă. Erau nişte cîini, malaiezii ăştia ! Îi reperau de fiecare dată pe cei de pe *Jubilation*... Mergeau noaptea cum mergeau ceilalţi ziua.

Konangkien avusese multă treabă în zilele din urmă. Peste zi, Zeit îi ţinea companie. Vorbeau despre moarte.

După Konangkien, urma să moară, în noaptea asta sau în cea următoare, într-un loc închis, fără nici o portiţă de scăpare.

Între ei doi se stabilise o legătură foarte specială. Konangkien fusese întotdeauna atras de cerebralitate. Se manifestase ca om de acţiune, aşa cum sînt foarte adesea meditativii, contrar celor ce se crede despre ei. Dar acţiunea nu reprezenta decît temperamentul lui. Spiritul lui era meditaţia. Fără doar şi poate, cazul lui Zeit îl interesa.

În seara asta, aranjaseră împreună bocceluța lui Zeit.

Nu era convins că ceilalți vor întreprinde un atac tocmai acum pentru a-și procura apă. Dar erau șanse serioase pentru aceasta. Dacă nu se va întîmpla nimic, pentru noaptea următoare vor rămîne valabile aceleași dispoziții.

Konangkien și Zeit au săpat pe întuneric o groapă, în timp ce unul dintre malaiezi stătea de veghe. Apoi Konangkien se instalase în ea. Zeit așeză deasupra gropii bîrnele de la vechea tabără a lui Sharky, pe care le găsiseră pe plajă.

Apoi, peste ele, a așezat alge, iar pe deasupra un strat de nisip.

Fusese lăsată o gaură, mare cît să treacă un cap de om, pentru aerisire și pentru a-i permite lui Konangkien să-și scoată brațul de acolo...

Zeit, precedat de celălalt malaiez, plecase să se îngroape în nisip la cîțiva metri de grohotiș, cu bocceaua lîngă el.

*

— Vei prelua comanda Yelpy, îi spuse Sharky.

— Dar...

— Nici un dar... fugi de două ori mai repede decît mine. Și tu ești cel care conduci balul.

Sharky ieși de-a bușilea. Avea înșirate, legate de picior, cinci bidoane vechi de benzină a cîte cinci litri fiecare.

În spatele lui venea marinarul portughez, tot tîriș, avînd același harnașament.

Ieșirea din grohotișuri reprezenta unul dintre momentele critice. Trei sute de metri îi despărțeau de gura de apă. Socoteau că le va lua mai bine de un sfert de oră pentru a se cățăra pînă acolo. O tactică elementară. Alta nu era cu putință. Yelpy și cei doi mateloți ieșiră la puțin timp după aceea. Se cățărau mai repede. Urmau să acopere una dintre laturile instalației de apă și să abată atenția asupra lor.

Yelpy, era mulțumit ; nu-i văzuse nimeni cînd ieșiseră.

Uf !... În cățărarea lor, Sharky și portughezul trecuseră la mai puțin de cinci metri de Zeit. Zeit a așteptat un timp ca ei să se îndepărteze, apoi s-a tîrît încetișor pînă

la marginea grohotișului. Intrarea în galerie se deschidea, în fața lui, întunecată și aducătoare de moarte. Dar nu-i mai era frică. Și se liniștise. La marginea apei, îngenuncheat în nisipul umed, aștepta cel de-al doilea malaiez și urma să aștepte în continuare... Ușa va rămîne deci închisă...

— Îndurare... Îndurare... gemu Zeit.

Continuă să se apropie de deschizătura cea întunecată.

— Îndurare... Îndurare...

Nimeni nu părea să-l audă. Ajunse printre pietre, îngenunche pentru a putea striga mai tare.

— Ajutor... ajutor !

Din capătul culoarului se auzi o voce bolovănoasă pe care o cunoștea bine :

— Ce e ?

Spotul unei lămpi îl învălui ca o flacără.

— Sînt Zeit, spuse el, deschizînd brațele ca într-o rugă fierbinte.

Răspunsul a fost un potop de înjurături.

Lui Zeit îi veni să zîmbească. I se păru că vede, ca prin ceață, divla rotundă a lui Le Kerrec, cu mutra strîmbată de surpriză. Se nimerise bine că Le Kerrec era cel care rămăsese în adăpost.

— Nu trage... nu trage... implora Zeit.

Se afla în mijlocul culoarului iluminat. Chiar în fața acestui mic orificiu pentru tocat carne. Neprimind nici un răspuns, reîncepu să se vaiete :

— M-au prins, m-au torturat.

Încercă să înainteze.

— Stai pe loc sau trag, răcni șeful de echipaj.

Zeit se ridică în lumină, arătîndu-și mîinile larg deschise.

— Tu ești, Le Kerrec ? Îți recunosc vocea. Ai milă de mine. Mi-au scos picioarele din articulații. Îți jur că nu am avut încotro și a trebuit să vorbesc.

Zeit închise ochii.

Cu Le Kerrec era ori albă. ori neagră. Zeit era cuprins de groază la gîndul că țeasta i-ar fi putut exploda, împroșcîndu-i creierii.

Dar Le Kerrec era mult prea curios pentru a trage. Își clătină bila rotundă, ținînd degetul apăsat pe trăgaci, în timp ce canadianul avea lampa îndreptată asupra lui Zeit.

— Ce anume se află în sacul tău ?

— Restul de bani. Și de provizii. De vreo două zile mă tot învîrt. Știu unde se află ei.

Reîncepu să urce în genunchi.

— Arată ce-ai în sac.

— Ți-am spus, provizii.

— Provizii, pentru ce ?

— Mă gîndeam că voi avea de făcut un drum lung. Trebuie să mănînc, să beau.

Urmă o tăcere lungă.

— Să bei ? întrebă Le Kerrec. Înaintează și ține sacul în față.

Tîrîndu-se în genunchi, Zeit se apropia de ei, împingîndu-și sacul în față ; nu se mai afla în bătaia mitralierei, ci în cea a armelor șefului de echipaj și canadianului. Ca și cum s-ar fi aflat la capătul puterilor, Zeit își rezemă capul de țeava mitralierei. Da, era la capătul puterilor. Închise ochii și spiritul său se volatiliză.

În timp ce canadianul îl ținea în bătaia revolverului și a lămpii, Le Kerrec deșertă sacul la picioarele sale. Ceva rămăsese agățat înăuntru. Ceva care se deschisese în timp ce răsturnă sacul. Șeful de echipaj băgă mîna în sac, pentru a scoate acel ceva de acolo. Rămăsese cu gura căscată. Era o grenadă defensivă, pe care tocmai o declanșase.

Se aflau la gura de apă. În burta lui Sharky își făcu loc o bucurie animalică. Aruncat peste gura de apă, menținea bidonul în lichidul ce îi părea dumnezeiesc de rece, ascultînd gîlgîitul care nu se mai termina.

La gura de apă nu întîlnise nici o opoziție.

Plasat cu cincizeci de metri mai la dreapta, Yelpy aștepta, în continuare, pentru a-i acoperi. Ca armament nu aveau mare lucru, doar cîte două revolvere fiecare. În tăcerea care îi înconjura, se auzea zgomotul apei care curgea în bidoane. Lui Yelpy îi veni să se arunce cu capul în apă. Începu să se cațere încet. Adulmecînd aerul, mirosul, zgomotul, indianul și-a dat seama că un om fusese prin apropiere. Poate mai era încă, deși împrejur era gol ca în palmă. Yelpy nu era atît de dotat ca malaiezii, dar pe-aproape. Simțea ceva neliniștitor... Dar ispita era mai puternică decît el ; împreună cu cei doi oameni se cățără către gura de apă.

Sharky de-abia își putu stăpîni un icnet de spaimă. Nici el, nici portughezul nu-i auziseră venind pe Yelpy și

pe ceilalți doi. Cu toate astea s-au recunoscut. Înainte de a bea trebuiau să aștepte ca bidoanele să se umple.

Yelpy stătea în genunchi, proptind în nisip o mînă cît o cazma, cînd, la cinci-șase metri de ei, văzu ceva ca un șarpe, care ieșea din pămînt. La picioarele sale se rostogoli un obiect, pe care îl ridică cu un gest reflex și îl retrimise către șarpe, în același timp în care șarpele îi aruncă un altul care își făcu loc sub coastele portughezului. Yelpy îl apucă pe Sharky cu ambele mîini și se rostogoli cu el în nisip. Erau două grenade, lansate de Konangkien, care explodară una după alta. În spatele lor, în tabără, aproape în aceeași clipă, se auzi explozia. Grenada defensivă bubuise ca un tun, în galerie, sfărîmînd totul. Konangkien fusese sonat de explozia grenadei ofensive pe care i-o retrimise Yelpy. A pierdut un timp prețios pentru a-și redeschide locul de trecere, ce fusese acoperit, și n-a mai putut să arunce o alta. Deja, Yelpy o luase la fugă, ținîndu-l pe Sharky în spate. Unul dintre marinari rămăsese la pămînt. Un altul dintre cei doi supraviețuitori, susținut de tovarășul său, nu o ducea cu mult mai bine ; avea o mînă în minus.

Lîngă grohotișuri, Yelpy văzu înaintînd înspre ei umbra primului malaiez. Se culcă la pămînt, împreună cu Sharky. Rafala malaiczului îi doborî pe ultimii doi marinari de pe *Jubilation*. Yelpy trase înspre licărul de lumină. A mai fost o ultimă rafală de automat care îi rată, apoi bufnitura înfundată a malaiezului căzînd ca un bolovan.

Sharky se ridicase și se îndrepta către apă. Yelpy se aruncă asupra lui, îl apucă de mînă și îl trase înspre grohotișuri. Dispărură amîndoi în întuneric. Gîfîind, se ghemuiră la intrare. Yelpy era convins că ceilalți se vor năpusti asupra lor.

Sharky fusese doar șocat de explozie, dar acum își revenise. Îl caută pe Yelpy, dar nu dădu de el și-l cuprinse panica. O porni de-a bușilea să se pitească în întuneric. Pămîntul era lipicios și emana o duhoare care-ți întorcea mațele.

Revenind la intrarea în galerie, Yelpy uitase de Sharky. Uitase de grenade, uitase și de apă. Urmărea cu toată atenția o formă întunecată care înainta încetișor prin ni-

sip. Apoi, la fel de încet, forma începu să se cațere înspre grohotișuri. Indianul își dădu seama că avea de-a face cu un om de talia lui. Încetă să mai respire și să se mai miște. Din fericire, vîntul bătea înspre el, altfel cel de-al doilea malaiez l-ar fi simțit. La momentul potrivit, Yelpy se azvîrli într-o parte, în timp ce pumnul său, descriind o curbă prin aer, se prăvălea în ceafa malaiezului. Dar Yelpy voia să-l omoare pe îndelete. Îl trase înspre el pe cel de-al doilea malaiez și, înaintînd într-o rînă, îl duse îndărătul grohotișului. Acolo îl termină încet, cu mîinile goale.

De om avusese grijă. Ar fi fost însă și mai bine să se îngrijească și de automatul căzut în nisip.

XVI

Mongtao trăgea nisipul înspre el pentru a mări groapa. Nu cunoștea cu exactitate prețul plătit pentru reușita operațiunii pentru că, pe toată durata ei, el interzisese retragerea înspre plajă. Din locul în care se afla, zărise doar, ici-colo, niște licăriri în întuneric. Ar fi dorit ca Zeit să pătrundă în fugă în galeria din grohotișuri, avînd mai multe grenade amorsate la brîu. Dar Konangkien fusese de părere că Zeit ar fi fost doborît prea în afară pentru a putea fi util. Acum, în timp ce îl dezgropa pe Konangkien, Mongtao se întrebă dacă Yelpy nu-l pîndea de undeva, din preajmă. Uriașul îl apucă de mînă. Îl recunoscu pe Mongtao, care îl trase afară din groapă. Erau deci amîndoi în viață.

În apropierea instalației de apă au dat peste un corp omenesc. Vedeau împrejur îndeajuns de bine, noaptea fiind foarte senină, așa că l-au identificat. Unul dintre malaiezi murise. Poate că celălalt mai trăia încă. Găsiră apoi alte două cadavre ale unor oameni de-ai lui Sharky. Nici urmă de-al doilea malaiez. Se opriră preț de o clipă la marginea grohotișurilor. Un soi ciudat de panică puse stăpînire pe Mongtao ; nu se mai știa cine trăia și cine nu. Ultima speranță era, totodată, și singurul lucru pe care îl mai vedea în întuneric : velierul malaiez, sprijinit de proptelele sale.

Konangkien se îndreptă către dîmb. Mongtao îl apucă de umeri :

— Ajunge !

Uriașul dădu într-o parte mîna lui Mongtao și porni de-a bușilea spre surpătură. Îl mai auzi pe Mongtao șop-

tindu-i : „Nu acesta e rolul tău" şi se opri, findcă îşi dădu seama că avea dreptate. Îl blestemă în gînd pe Yelpy, care stricase totul. Numai un animal ca ăsta putea face aşa ceva.

Reveni lîngă Mongtao. Poate ar fi fost mai bine să plece, dar gîndul ăsta nu-i făcea plăcere.

— Am putea pleca, îi spuse. La urma-urmei, rămăşiţele astea tot vor fi descoperite odată şi odată, şi atunci îi vor fi puse în cîrcă lui Sharky. Dacă nu cumva şi Sharky va fi găsit mort.

Făcu o pauză înainte de a continua :

— Numai că malaiezul celălalt s-ar putea să fie încă în viaţă. Şi dacă-l vor găsi, el va vorbi, fiindcă poate spune lucruri importante.

A mai zăbovi puţin părea un lucru înţelept. Inamicul putea fi lăsat viu în urmă, malaiezul în nici un caz.

Se duseră pînă la apă şi se înapoiară pe plajă. Nici o urmă.

Konangkien porni prin exterior, de-a lungul grohotişului. Ajuns în faţa deschizăturii căscate în întuneric, zări două picioare care ieşeau dinăuntru. Două picioare dezgolite. Ar fi dorit însă să se lămurească dacă picioarele avuseseră pe ele nişte zdrenţe de pantaloni sau fuseseră, goale sub un sarong. Se pregătea să facă ceva riscant şi stupid ; se săturase însă şi el şi dorea să se termine odată. Se gîndea la velierul malaiez care era tras la ţărm. Trebuia să fie sigur că, după el, nu ar fi rămas nimic compromiţător. Se întinse pe burtă şi se strecură încet prin deschizătură.

Focul de revolver îl surprinse cu faţa către interiorul tunelului. Reflectîndu-se pe pietre fulgerarea lui îi permise să-l recunoască foarte uşor pe Sharky, ai cărui colţi erau de neuitat. Sharky nu era singur.

Konangkien se adăposti îndărătul unui bolovan. Scăpase ca prin minune şi îşi dădea seama de asta. Să fi tras Yelpy asupra lui, acum ar fi fost liniştit, iremediabil. Simţi oarece agitaţie în partea opusă a galeriei. Desprinse unul dintre „ananaşii" care îi atîrnau de centură, îi trase cuiul şi îşi balansă mîna în întuneric, numărînd secundele. Ştia deja că Yelpy era maestru al jocului de *base-ball* în varianta cu grenada şi, de aceea, dorea ca aceasta să explodeze în cădere. Azvîrli „ananasul" cît putu de departe şi aproape că intră în peretele de care îl lipi suflul exploziei. Închise ochii pentru a nu fi orbit.

Urmă o liniște adîncă. Apoi auzi cum cineva se tîra printre pietre. Să fi fost Mongtao ? Se lămuri de-abia atunci cînd distinse țeava neagră a automatului pe care acesta îl împingea înainte. Lui Konangkien îi pierise cheful de a pleca. Jocul îl prinsese de parcă ar fi căutat cine știe ce comoară. Resimțea o anume teamă și dorea să se liniștească. Îl văzuse mort și pe celălalt malaiez, acum însă dorea să fie sigur că eventualii supraviețuitori din galerie muriseră și ei. Din partea lui nu era vorba de ferocitate, ci de sentimentul lucrului bine făcut. Gîndea că, dacă ceilalți erau doar răniți, ar da dovadă de lașitate și cruzime să-i lase în viață în urma lor. Mongtao își continua cățărarea, ceea ce însemna că gîndea la fel ca el și deci că el însuși gîndea corect. În realitate, Mongtao îl urma în virtutea inerției, împotriva propriei rațiuni. Nu aprecia deloc acest gen de riscuri pe care și le asumau deliberat niște oameni superiori. Dar ce se putea face ? Nu era loc de conferințe.

Ajuns într-un spațiu mai larg, Konangkien se împotmoli în noroi. Consistența și mirosul nu-i lăsau nici o îndoială. Erau rămășițe omenești amestecate cu pămînt. Aici era locul în care Zeit sărise în aer.

Aștepta ca Mongtao să ajungă aproape de el. Îi făcu semn să rămînă pe loc, după care continuă să se cațere de-a lungul galeriei. În trecere, dădu peste un picior smuls și pipăi un om cu burta sfîrtecată. Acolo, înăuntru, nu se mai afla decît moartea. Se ridică și, cu mîinile, făcu turul pereților. Ajunse la capătul tunelului. Nici un supraviețuitor. Se întoarse înapoi la Mongtao :

— Fugi repede spre ieșire !

Konangkien se proțăpi în mijlocul culoarului și aruncă înspre capătul galeriei ultimele trei grenade pe care le mai avea. Se năpusti spre ieșire, unde îl aștepta Mongtao. Konangkien îl apucă de mijloc și se trînti, împreună cu el, la pămînt. Au urmat, una după alta, trei zguduituri ca trei lovituri de tun. Apoi o avalanșă de pietre.

Porniră înspre apă pentru a se spăla. După care, în sfîrșit, destinși, se îndreptară către micul golf, unde îi aștepta vasul.

După ce fusese sugrumat malaiezul, Yelpy își veni în fire. Inamicul, nevăzut pînă atunci, căpătase acum forme omenești. Singurul său motiv de îngrijorare rămăsese

Sharky. Un Sharky pe care trebuia să-l salveze. El, Yelpy, era convins că va reuși să răzbată de unul singur printre asediatori. Pe Sharky însă explozia îl adusese într-o stare de șoc. Pe lîngă nervii bine zdruncinați, asurzise și nici nu mai putea vorbi.

Yelpy era sigur că ceilalți vor veni după ei prin grohotișuri. Îl atrase pe comandant din noroaiele scîrboase în care nimeriseră, apoi se apucă din nou să scobească printre pietre, căutînd groapa în care, în așteptarea evenimentelor, ținuseră ascunsă mitraliera. O veritabilă galerie subterană. Pana de șoim se transformase într-o cîrtiță.

Groapa era aproape terminată atunci cînd Sharky trase. Yelpy era convins că, în realitate, Sharky nu văzuse nimic. Cu toate astea, prevăzător, îl înșfăcă și îl tîrî alături de el de cealaltă parte a grămezii de pietre. Auzi zgomotul unui obiect căzînd la pămînt și se azvîrli, pur și simplu, peste Sharky. Din explozie se alese cu o lovitură violentă la cap, care îl năuci, drept care începu să acționeze mecanic nemaifiind conștient de ceea ce făcea. Frămînta corpul lui Sharky pentru a-l înghesui în galerie. Nu realiza nici măcar că, încercînd să se îngroape acolo, la rîndul lui, era pe punctul de a-l strivi. Vru să se acopere cu pietre, pentru a se camufla complet, dar nu reuși. Auzi pași. Zgomotul ăsta nu-i plăcu deloc, dar prin el percepu forma corpului celui care se apropia. Intui un om înalt, care îl căuta, înaintînd cu prudență.

Lunganul se împiedică în pietre, apoi trecu mai departe. Yelpy îl simți în imediata apropiere a mîinii sale. Dacă ar fi fost perfect lucid, l-ar fi apucat pe individ de picior și l-ar fi răsturnat. Așa însă, era paralizat de spaimă.

Piciorul se îndepărtă. Yelpy se temu să nu revină. Se strînse în groapă peste Sharky, pe care îl turtea. De frică, își vîrî capul între mîini. Nu văzu, nu auzi nimic. Din urechi și din nas îi curgea sînge. Strînse cu putere buzele peste dinții sparți.

*

Aflat pe coasta australiană, lui Geo îi venea să se dea cu capul de toți pereții. Se patrulase peste tot, fără să se găsească ceva. Și totul ar fi putut fi evitat dacă Doude ar fi fost contactat imediat...

Într-un tîrziu, căpitanul de fregată Rilière ajunse și la Brisbane, pe avizoul *Danaé* luîndu-l pe Geo la bordul navei sale.

Doude avusese o idee nefericită : să ia la puricat harta Marii Bariere. Eliminase, rînd pe rînd, locurile care, din capul locului, ieșeau din discuție, și anume acelea ușor abordabile, fiindcă ele fuseseră toate vizitate. Rămîneau sub semnul întrebării locurile observate din avion. Doude știa cît de aproximativă e căutarea din avion[1], mai cu seamă atunci cînd cei căutați se ascund. Deodată, creionul îi nimeri, pe hartă, în dreptul unui nume : Charlotte-Bay.

Charlotte...

Fir-ar să fie ! Asta îi spunea oarece. Doar auzise vorbindu-se despre Charlotte Home. Și atunci, de ce nu ?

Din nenorocire, *Danaé* ajunse acolo a doua zi după măcel. Apele erau pustii. Cu excepția unui velier malaiez, care o șterse pe sub nasul lor. Velierul ăsta nu-i interesa în mod special. Cu toate astea, el ducea la bord două piese grele, în perfectă stare de funcționare, care mergeau în întîmpinarea destinului lor : numitul Konangkien și un oarecare Mongtao, adjunctul său. După ce scăpaseră teferi, rataseră plecarea cu prima maree. Apele crescuseră mai puțin decît la sosire, iar la bord nu mai rămăseseră, cu toții, decît patru inși. N-au reușit să înlăture la timp proptelele vasului și au fost nevoiți să aștepte o altă maree, pentru a avea răgazul necesar de a săpa nisipul în jurul reazemelor. Dar săpaseră prea mult. Atît de mult, încît vasul se culcase pe o parte. Un velier malaiez este însă foarte rezistent. Cînd fluxul a atins nivelul maxim, nava a avut o clipă de ezitare — nu s-a știut dacă lua apă sau își relua poziția normală —, apoi s-a redresat violent, aruncîndu-l în mare pe unul dintre tonkinezi ; îl recuperară mai mult mort decît viu. Nefiind îndeajuns de numeroși pentru a manevra pînzele prin labirintul recifilor, au trebuit să scoată velierul cu ajutorul unei bărci. Au nădușit din greu la vîsle pînă să poată răsufla ușurați.

Odată ajunși la apă adîncă, au pornit.

Danaé naviga de-a lungul recifilor, ținînd aproape, și tot Doude a fost acela care a băgat de seamă bîrnele ce

[1] Afirmația trebuie considerată în contextul de acum patru decenii, atunci cînd a fost scrisă cartea (n.t.).

pluteau pe apă ; le pescui. Erau reazemele unui velier. Pe Doude îl bătu gîndul că velierul malaiez trebuia să se fi servit de ele. O barcă goală a fost lăsată la apă între coastă şi locul în care găsiseră bîrnele. După deriva ei au putut deduce deriva bîrnelor.

De pe vas se desprinse şalupa pe care o conducea chiar Doude şi care ajunse imediat în faţa insuliţei acoperite de guano. Se vedea clar un loc de trecere, dar părea de neutilizat. Calm şi hotărît, Doude se angajă pe direcţia lui. Şalupa trecu la limită prin tăvălugul valurilor şi dădu de apă liniştită.

Deplasîndu-se de-a lungul coastei, zăriră primele cadavre.

Acum, cei de pe *Danaé* se opinteau din greu. Pe Yelpy au fost nevoiţi să-l lege de cuşetă. Îl găsiseră în grohotişuri, aşezat pe un bolovan şi gesticulînd de unul singur. Nu realiza nimic din ceea ce era în jur. Îl ridicară în picioare, pentru a-l putea căra, dar căzu la pămînt — criză de epilepsie. Apoi crizele se ţinură lanţ. Doctorul cel mititel de pe *Danaé* diagnostică rapid o înfundare a occipitalului. Era de părere că Yelpy va scăpa atunci cînd va scădea presiunea lichidului cefalo-rahidian.

Au mai dat şi peste un malaiez, aşezat într-o adîncitură în nisip. Mort şi ţinîndu-şi ochiul în palmă. Cadavre şi alte felurite rămăşiţe omeneşti răsăreau la tot pasul.

Geo ştia de-acum aproape totul. Tocmai terminase o conversaţie lungă cu un fel de „Moş Crăciun", cu dinţi de caiman : evident, era Sharky, pe care, în prealabil, o injecţie îl readusese la viaţă. După care, doctorul a avut ideea să-l facă să bea apă. Atunci şi-au dat seama că murea de sete. La urmă, cu ochi de nebun, ieşiţi din orbite, Sharky începu să turuie verzi şi uscate. Dintr-o dată, criza de muţenie luă sfîrşit, ca şi surzenia, de altfel.

Cu toată turuiala, Geo nu scăpă o vorbuliţă din cele auzite. Într-un tîrziu, „Gorila" îl părăsi pe Sharky, lăsîndu-l să-şi revină.

Pe punte îl regăsi pe Doude, grijuliu foc.

— Ce gînduri ai cu băieţii ăştia ? Aşa cum văd eu lucrurile, ei se află pe vasul meu. Pentru mine, ei există...

Geo se scărpină în cap gînditor.

— Şi tu ce vei face cu velierul malaiez ?

— Pe toată întinderea oceanului, un velier malaiez de-abia se vede. Numai că, dacă vrea să o șteargă, trebuie să ia vîntul cît mai favorabil cu putință. Și, totodată, să nu se îndepărteze prea mult de coastă, pentru ca, la nevoie, să-și poată găsi acolo un ascunziș... Vîntul bate foarte regulat în această perioadă a anului. Una peste alta, ar trebui să-l găsesc în scurt timp. Ne mai rămîn oricum patru ore pînă la lăsarea nopții. Asta e o problemă. Există însă și problema cealaltă : ce-o să faci cu cei doi tipi de pe *Jubilation ?*

Geo căpătă un aer visător :

— Vezi tu, eu nu-i cunosc nici pe Sharky, nici pe Yelpy, și nici pe Babaii... N-am auzit de ei...

Doude îl privi contrariat. Agenții secreți au întotdeauna o optică derutantă. Se așezară pe aceeași banchetă, două namile, fiecare pe potriva celuilalt.

— Știi, continuă Geo, Yelpy, cu constituția pe care o are, va scăpa. Cu Sharky, asta s-a și rezolvat. Deocamdată, e ca o placă de patefon stricată. O să-i treacă... Cît despre restul...

Ezită o clipă, înainte de a relua :

— Cît despre restul poveștii, asta depinde de ceea ce vom lăsa în urmă.

Doude nu a priceput o iotă. Simțea însă că nu era cazul să priceapă chiar totul. Dar ceva-ceva tot trebuia.

Și după ei nu a mai rămas nimic.

În scurt timp, au ajuns din urmă vaporul malaiez, care naviga de-a lungul Marii Bariere, gata oricînd să se ascundă printre recifi. Doude băgă imediat de seamă că aveau dificultăți în manevrarea navei. Își înțepeniseră vela și nu se mai atingeau de ea.

Odată ajunși în dreptul lor, Doude se întreba dacă va solicita, sau nu, australienilor, autorizația pentru inspectarea navei. Ezita s-o facă.

„Malaiezul" începu să manevreze, dar își lua virajele de bord ca o cizmă. Era limpede : pe vas, abia dacă se aflau cîțiva oameni, și nici ăia de soi. Mai rămîneau încă două ore pînă la lăsarea întunericului. „Malaiezul era flancat în bord de avizo, care îl împiedica astfel să iasă în larg ; mai mare rîsul să vezi avizoul silindu-se la aceleași manevre tîmpite...

Cu o oră înainte de a se înnopta, Doude se pregăti să-i inspecteze. Tocmai întocmise mesajul, cînd Geo urcă pe pasarelă.

— Ai tot timpul să-i înștiințezi.

Spunînd acestea, „Gorila" își puse laba cît un castron pe hîrtia ce conținea mesajul.

— Pentru a-i inspecta, trebuie să fiu autorizat.

— Așa e, dar o salvă de avertisment nu obligă la nimic.

Aveau în minte amîndoi aceeași imagine : aceea a cargoului suspect din fața insulei Pourrie. Și „Gorila" își menținu mîna deasupra biletului.

Salva porni. A fost un plescăit în apă, la vreo treizeci de metri în fața „malaiezului". Acesta mai înaintă un minut, două în aceeași direcție și, deodată, se aplecă la nouăzeci de grade.

Zgomotul de fond al mării era puternic și ei se aflau la oarece depărtare de velier. Cu toate astea, bubuitura ajunse pînă la ei. Velierul malaiez se zdrobise, pur și simplu, de stînci. Încă un accident...

Doude și Geo clătinară din cap.

— Au avut ghinion, remarcă „Gorila".

Doude mototoli cererea de autorizare, care nu fusese folosită, și o aruncă în mare.

— Mai neplăcut este că nici măcar nu pot să las bărcile la apă. Printre recifi, nu-i nimic de făcut.

Era cătrănit rău omul nostru din Dunkerque !

— Ce curios, remarcă Geo, cred că în urmă nu rămîne nimic.

Geo își luă un aer șmecheros :

Coborîră din nou în careu. Doude desfăcu o sticlă și umplu tacticos două pahare.

— Și cu indivizii ăștia de pe vasul meu, cum rămîne ?

— Sper că nu te superi pe mine din cauza asta... adineauri am transmis un mesaj prin radio. Mă gîndesc că vei primi ordin să iei cap-compas Noua Caledonie. Prietenii noștri sînt așteptați la Nouméa[1]...

Doude își plimbă degetul mare de-a lungul nasului și privi „Gorila" aproape cu repulsie. Dar pe acesta îl unse la inimă :

— Ăla solidu', mi se pare că se numește Berger... ăl mai puriu, cu dinții de cal, ar fi un anume Dubois... Robert

[1] Nouméa — capitala Noii Caledonii (n.t.).

Dubois... Nu m-ar mira cîtuşi de puţin ca la Nouméa să primească acte în regulă. Dacă nu mă înşel, doamna Dubois îşi va întîlni, în curînd, soţul. S-ar putea chiar ca tu să fii acela care te vei duce s-o iei de la Nerakatufu.

Doude scoase un şuierat, după care spuse gînditor :

— Ştii, s-ar putea spune că eşti cu adevărat prieten.

Geo se uită la el şi zîmbi :

— Ei, serviciu contra serviciu... noi, stăm cam prost cu planul la recrutări.

A naibii treabă şi altruismul ăsta !

SFÎRŞIT

4 ORA

Gorila şi Bătrînul. Vă mai amintiţi de ei? Erau protagoniştii serialului francez "Gorila", în interpretarea actorilor Karim Allaoui şi François Perrier. Vă oferim prilejul să vă reîntîlniţi cu ei într-o serie de romane pasionante, în care acţiunea şi enigma sînt perfect dozate.

ORICUM, AVEA NEVOIE DE UN PISTOL-MITRALIERĂ. LIPINDU-SE DE PERETELE DE STÎNCĂ, ARUNCĂ O GRENADĂ OFENSIVĂ. A URMAT STRĂFULGERAREA EXPLOZIEI, SUFLUL, ZGOMOTUL ASURZITOR ŞI O RAFALĂ DE AUTOMAT...

EDITURA NEMIRA

ISBN 973-9144-12-8 PREŢ 198 + 2 TL = 200 LEI